ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 13ον
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡ.19-(636)
1936

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Π. ΧΟΡΝ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΑΛΗΤΟΠΛΙΑ

ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

(Ἡ Γιασεμῆ προχωρεῖ στὸν δρόμο. Ἔξαφνα σταματάει μπροστὰ σ' ἕνα μαγέρικο καὶ διαβάζει τὴν ἐπιγραφή του.

ΓΙΑΣΕΜΗ (διαβάζοντας). «Οἰνομαγειρεῖον ὁ Βάκχος»... Σοῦπες δραχμαὶ 2. Βραστὰ 11. Ἐντράδες δραχμαὶ 12..»

(Φαίνεται ἀπὸ τὸ σοκάκι ὁ Τσίφης, ἕνα παιδὶ λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτήν. Κρατάει στὰ χέρια του μιὰ σημείωσι. Τὴν παρακολουθεῖ ποὺ διαβάζει καὶ ἔξαφνα τὴν διακόπτει).

ΤΣΙΦΗΣ. Βλέπω κρατιέσαι καλὰ ἀπὸ γράμματα... Τί κάνεις αὐτοῦ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τί κάνω;... Τρώω...

ΤΣΙΦΗΣ. Κάτι καλὰ λοιπὸν νὰ ξέρη κανεὶς γράμματα... Γρώει σελεμηδόν... Διάβασε λοιπὸν ν' ἀκούσω, γιὰ νὰ γιομίσω καὶ γὼ τὴν κοιλιά μου... Ἔχει ἀπὸ τὰ χτὲς μόνο μ' ἕνα ξεροκόμματο.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μακάρι νὰ χόρταινε κανεὶς μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τ' αὐτιά...

ΤΣΙΦΗΣ. Ὅσο νἄνε παρηγοριέται γιὰ τὴν ἀμασία... Ἀφοῦ ξέρεις γράμματα δὲ μοῦ διαβάζεις αὐτοῦνο... τί λέει;

(Τῆς δίνει τὴ σημείωσι).

ΓΙΑΣΕΜΗ (τὴ διαβάζει). — Ἰωάννης Γεωργιάδης, ὁδὸς Μαρούου 7.

ΤΣΙΦΗΣ. — Καὶ ποῦ νὰ βρῶ ἐγὼ τώρα τὴν ὁδὸν Μαρσόυ; Μήπως τὴν ξέρεις, ἐσύ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Νὰ ρωτήσουμε κάποιον περαστικό...

ΤΣΙΦΗΣ. Μ' ἔστειλε ὁ κὺρ Γιάννης ὁ ἀργολάβος νὰ τοῦ φέρω τὸ παλτό του ἀπὸ τὸ σπίτι... καὶ νὰ πῶ πὼς δὲν θὰ πάῃ νὰ φάῃ τὸ βράδυ... Ἔχει γκιουβετσάδα στὴν ταβέρνα τοῦ μαστρο-Θόδωρου μὲ τὴν παρέα του... Θὰ περισσέψη κανένα κόκκαλο καὶ γιὰ μένα.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Καὶ τί, σκύλος εἶσαι, ποὺ θὰ γλύψης κόκκαλα;

ΤΣΙΦΗΣ. Ὑπάρχουν σκύλοι ποὺ καλοπερνᾶνε περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Δὲν εἶδες τώρα ποὺ τοὺς ἔχουν καὶ ἰδιαίτερα νοσοκομεῖα; Ἂν ἀρρωστήσουμε ἐμεῖς, δὲν ρωτᾶς τί θὰ γίνουμε;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Δὲν ἐχεις μανούλα;

ΤΣΙΦΗΣ. Κάποια θὰ εἶχα... Δὲ θὰ ξεφύτρωνα ἀπὸ τὸ χῶμα σὰν τὸ χαμομῆλι.. Μὰ δὲν τὴν γνώρισα... μοῦ εἶπαν πὼς πέθανε πρὶν νοιώσω τὸν ἑαυτό μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μήπως ἔχεις καὶ σὺ, κακομοίρη μου, μητριά;

ΤΣΙΦΗΣ. Ὄχι, μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ εἶχα μιὰ γιαγιά... Πάει κι' αὐτή... Εἶνε τώρα καιρός... Τοὔδωσε γιὰ ν' ἀνταμώσῃ τὴ μάνα μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἶσαι λοιπὸν, μονάχος σου στὸν κόσμο;

ΤΣΙΦΗΣ. — Εἶχα μιὰ γατίτσα... Τὴ βρῆκα μιὰ κρύα βραδυὰ στὸν δρόμο κ' ἔκλαιγε... Τὴν πῆρα μαζύ μου, τὴ ζέστανα στὸν κόρφο μου... Μὰ ὕστερα τὴ χάρισα γιατὶ τὴ λυπήθηκα... Μαζύ μου θὰ ψόφαγε τῆς πείνας.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Σὲ ζηλεύω ποὺ εἶσαι μονάχος σου στὸν κόσμο... Ἐσὺ τοὐλάχιστον δὲν ἔχεις μητριὰ νὰ σὲ δέρνῃ.

ΤΣΙΦΗΣ. Ἐσὺ ἔχεις μητριά;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Κάθε βράδυ μεθάει καὶ μοῦ τὶς βρέχει...

ΤΣΙΦΗΣ. Πατέρα δὲν ἔχεις;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἶχα σὰν ἤμουνα μικρούλα, μὰ τὸν πέθανε αὐτὴ ἡ προκομμένη... Τὸν ἔδερνε καὶ αὐτόν...

ΤΣΙΦΗΣ. Κακόμοιρο κορίτσι μου! Καὶ πῶς σὲ λένε;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὲ λένε Γιασεμῆ. Καὶ σένα;

ΤΣΙΦΗΣ. Μὲ λένε Τσίφη... Ξέρω ἐγὼ πῶς μὲ βαφτίσανε; Κανένας δὲ μοῦ τὸ εἶπε... Μὰ ἔτσι μὲ φωνάζει ὅλος ὁ κόσμος στὴ γειτονιά.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἴμεθα δηλαδὴ καὶ οἱ δυὸ σπάνια νούμερα.

ΤΣΙΦΗΣ. Καὶ δὲν τὴν ἀφήνεις τὴ μητριά σου, ἀφοῦ στὶς παίζει;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Καὶ ποῦ νὰ πάω;

ΤΣΙΦΗΣ. Νἄρθῃς μαζύ μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Ἔχεις, ἐσύ, μέρος ποὺ κοιμᾶσαι;

ΤΣΙΦΗΣ. Μέρος;... Ἄλλο τίποτα ἀπὸ μέρη... Ὅλη ἡ Ἀθήνα εἶνε δικά μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μήπως κοιμᾶσαι ἔξω στὸν δρόμο καὶ σὲ χτυπάῃ τ' ἀγιάζι τῆς νύχτας;

ΤΣΙΦΗΣ. Ἀμ τί θαρροῦσες, πὼς ἔχω δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας; Τώρα τὸ καλοκαίρι εἶνε κιλά, οἰκονομιέται κανείς. Καὶ τὸν χειμῶνα κάπως τὰ βολεύουμε... Νά, φέτος τὸν ἔπαιρνα δίπλα σὲ κάποιο σταῦλο... Εἶχε ἐκεῖ ἀρκετὴ ζεστασιά.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Στὸ σταῦλο θέλεις νὰ μὲ πάρης καὶ μένα;

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ σὰν σμίξουμε μαζύ, ἔχω ἄλλα σχέδια... Θ' ἀνοίξουμε ἕνα λουστρατζίδικο καὶ θὰ κοιμόμαστε καὶ μέσα.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Λουστρατζίδικο; Καὶ πῶς θὰ τ' ἀνοίξουμε;

ΤΣΙΦΗΣ. Αὐτὸ τὸ σχέδιο τὸ εἶχα ἀπὸ καιρό. Ἕνα λουστρατζίδικο, ὅπου νὰ πουλᾶμε μέσα καὶ ἐφημερίδες, τσιγάρα, καραμέλες καὶ διάφορα ἄλλα φιλοπράματα... Βγάνει λεφτὰ αὐτὴ ἡ δουλειά... Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ τὴν κάνω μόνος μου, ἀφοῦ δὲν ξέρω γράμματα; Ποιὸς θὰ κρατοῦσε τὸ κατάστιχο, τοὺς λογαριασμούς;... Τώρα εἶνε εὔκολο... ἀφοῦ βρῆκα ἐσένα, ποὺ ξέρεις γραμματα...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Ὥστε τὰ γράμματα ἦταν μονάχα τὸ ἐμπόδιο;

ΤΣΙΦΗΣ. Καὶ βέβαια τὰ γράμματα... Τί ἄλλο;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὰ ἔχεις παράδες;

ΤΣΙΦΗΣ (συλλογισμένος). Παράδες;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Βέβαια, παράδες... Πῶς θὰ βάλης μπροστὰ κουτζάμου δουλειὰ χωρὶς λεφτά;

ΤΣΙΦΗΣ (ξύνει τὸ κεφάλι του)... Μὴ σκᾶς καὶ θὰ βρεθοῦνε... Θὰ δουλέψουμε νὰ κάνουμε λεφτά... Κάνεις καμμιὰ δουλειὰ τώρα;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τρώω ξύλο... Λίγη δουλειὰ εἶνε αὐτή;

Ἡ Γιασεμῆ σταματάει μπροστὰ σ' ἕνα μαγέρικο...

"Αμα δὲν πάω τῆς μητριᾶς μου τοὐλάχιστον ἕνα εἰκοσάρι... μοῦ συμπληρώνει τὰ ρέστα μὲ ξυλιές.... "Αμα φανῶ τυχερὴ καὶ τῆς πάω καὶ παραπάνω μοῦ δίνει εὐχαριστημένη νὰ μασή-

σω κανένα ξεροκόμματο, λίγο τυρί... Τότε μὲ χαϊδεύει κιόλας... Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὰ χάδια της μοῦ κάνουν πιὸ κακὸ κι' ἀπὸ τὸ ξύλο.

ΤΣΙΦΗΣ. Καλά, καὶ πῶς τὰ βρίσκεις τὰ λεφτά;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τὰ ζητάω ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους... Καμμιὰ φορὰ καὶ ἀπὸ τοὺς κακούς... ποὺ δὲ μοῦ δίνουνε καὶ μὲ βρίζουνε... (Μιμεῖται). «Δέν ντρέπεται ἡ μάνα σου νὰ σ' ἀφήνῃ τέτοιες ὧρες στοὺς δρόμους; Ποιὸς ξέρει τί θὰ καταντήσῃς;» Ἴσως ἔχουνε δίκηο, μὰ γιατὶ δὲν συλλογίζονται λιγάκι, πῶς ἂν εἶχα μάννα.... (πάει νὰ κλάψῃ).

ΤΣΙΦΗΣ. Ζητιανεύεις λοιπόν, ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τί νὰ κάνω, ἀφοῦ μὲ φοβερίζουν μὲ τὸ ξύλο ;

ΤΣΙΦΗΣ. Κάποιος ἔμπορας μοῦ εἶπε νὰ μοῦ κάνῃ μιὰ μόστρα νὰ πουλάω κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν, καρφίτσες, ἀραπάκια... κι' ἀπάνω στὴν εἰσπραξι νὰ μοῦ δίνῃ καὶ μένα ποσοστό... μὰ ἐγὼ ἔχω ἀνοιχτῆ σὲ ἄλλες δουλειές... πουλάω ἐφημερίδες, πασσατέμπο, γυαλίζω παπούτσια... κ' ἔτσι δὲ μοῦ περισσεύει καιρός... Θέλεις νὰ πῶ γιὰ σένα;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Ἴσως ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐστειλε σήμερα, γιατὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ντρέπουμε νὰ ζητιανεύω.

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ τὰ χρήματα ποὺ θὰ κερδίζῃς ἀπὸ τὸ ἐμπόριο νὰ μὴ στὰ παίρνῃ ἡ μητρυιά σου.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τότε πῶς θὰ γίνῃ ;

ΤΣΙΦΗΣ. Νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τὸ σκάσῃς... Δὲ θέλεις ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Θέλω γιατὶ θὰ γλυτώσω κι' ἀπὸ τὸ ξύλο... Μὰ ποῦ θὰ κοιμᾶμαι;

ΤΣΙΦΗΣ. Θὰ πιάσουμε μαζὶ ἕνα δωμάτιο... κ' ἔτσι δὲ θὰ κρυώνω κ' ἐγὼ τὸ χειμῶνα.... καὶ τὸ καλοκαίρι δὲ θὰ μὲ ξυπνᾶνε οἱ πολισμᾶνοι στὸν πιὸ γλυκό μου ὕπνο... (Μιμεῖται). «Σήκω ἀπ' τὸ παγκάκι νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς σπίτι σου!... Ποῦ κάθεσαι ;» Τοὺς ἔδειξα καὶ γὼ ἕνα σπίτι θεόρατο ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τοὺς λέω: Ἐδῶ κάθομαι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ μπῶ μέσα, γιατὶ ξέχασα τὸ κλειδὶ στὰ ἄλλα μου τὰ ροῦχα»... (Γελάει) χά! χά! λὲς πὼς ἔχω καὶ ἄλλα ἀπὸ τοῦτα τὰ κουρέλλια ποὺ φοράω... Θέλεις λοιπὸν νὰ κάνουμε μαζὶ παρέα, νὰ γίνουμε συντρόφοι ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Θέλω, μὰ ἂν μὲ ἀνακαλύψῃ ἡ μητρυιά μου ;

ΤΣΙΦΗΣ. Ἔννοια σου καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Μὴ φοβᾶσαι καθόλου, ἄμα εἶσαι κοντά μου, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ πειράξῃ... Ἂς κοτήσῃ νὰ σηκώσῃ χέρι ἀπάνω σου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Φαίνεσαι καλὸ παιδί... Ἀπὸ καιρὸ σὰν κάτι νὰ μοῦλεγε μέσα μου πὼς θὰ σὲ βρῶ... Σὰν κάτι νὰ ἀναζητοῦσα... καὶ ὁ καλὸς ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε κοντά μου καὶ σ' ἔκανε ν' ἀντάμωθοῦμε...

ΤΣΙΦΗΣ. Κ' ἐγὼ γύρευα κάποιον ποὺ νὰ ξέρῃ γράμματα, γιὰ νὰ μὲ συντροφέψῃ στὶς δουλειές μου... Βλέπεις ἐμένα κόβει τὸ κεφάλι μου, ἔχω πολλὰ σχέδια στὸν νοῦ μου, μὰ πῶς νὰ τὰ βάλω σ' ἐνέργεια χωρὶς γράμματα ; Τώρα βρῆκα ἐσέ, καὶ ὅλα θὰ πᾶνε πρίμα... Δὲ θὰ περάσῃ χρόνος καὶ θἄχουμε ἀνοίξῃ τὸ λουστρατζίδικο... Τὰ χρήματα ποὺ θὰ κερδίζουμε, δὲ θὰ τὰ ξοδεύουμε ὅλα, θὰ βάζουμε στὴ μπάντα, γιὰ νὰ μπορέσουμε μιὰ μέρα νὰ νοικιάσουμε τὸ μαγαζί... Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένη ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὲ ρωτᾶς ἂν εἶμαι εὐχαριστημένη; Κι' αὐτὰ ἀκόμα ποὺ λὲς ἂν δὲν γίνουν, μοῦ φτάνει ἡ καλὴ διάθεσις, μοῦ εἶνε ἀρκετὸ ποὺ βρῆκα ἕναν ἄνθρωπο νὰ μοῦ δώσῃ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσω.

ΤΣΙΦΗΣ. Τί σοῦδωσα; Δὲ σοῦδωσα τίποτα...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μοῦ ἔδωσες τὴν καλή σου καρδιά... Αὐτὸ ἀξίζει χιλιάδες, ἑκατομμύρια... Τώρα νοιώθω πὼς ὑπάρχει Θεός, ποὺ δὲν ἀφήνει ποτὲ τὸ πλάσμα του νὰ χαθῇ ...(Κάνει τὸν σταυρό της).

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ δὲ μοῦ λές, γιατὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μιλᾶνε γιὰ τὸ Θεό;... Τὸν βλέπουνε; Κουβεντιάζουν καμμιὰ φορὰ μαζί του ; "Ηθελα πολλὲς φορὲς νὰ ρωτήσω, μὰ δὲν πήγαινε ἡ γλῶσσα μου... Πές μου, ἐσύ, ποὺ ξέρεις γράμματα, σὰς εἶπαν τίποτε στὸ σκολειὸ γιὰ τὸ Θεό ; Πῶς νὰ εἶνε ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἶνε κάποιος ποὺ ὅλα τὰ ξέρει, ὅλα τὰ βλέπει

— Μὰ δὲν μοῦ λές, γιατὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μιλᾶνε γιὰ τὸ Θεό ;...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὰ δάση τῆς κεντρικῆς Χιλῆς ζῇ ἕνα ἀπὸ τὰ παράξενα πουλιὰ τῆς ὑφηλίου.

Οἱ ἰθαγενεῖς Ἐρυθρόδερμοι τὸ ὀνομάζουν «Γκάϊδ - Γκάϊδ» καὶ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ μέγας φυσιολόγος Δαρβῖνος. Εἶνε μικροῦ μεγέθους, παρόμοιο μὲ ὀρτύκι, ἀλλὰ τὸ σῶμα του εἶνε στολισμένο μὲ κατακόκκινα φτερά.

Τὸ «Γκάϊδ - Γκάϊδ» δὲν κελαδεῖ, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς... γλυγίζει! "Οταν δὲ εἶνε χαρούμενο, ἰδίως ὅταν ἀπολαμβάνῃ λιακάδα — ὕστερα ἀπὸ βροχὴ — τὰ γαυγίσματά του εἶνε τόσο δυνατά, ὥστε ὁλόκληρο τὸ δάσος ἀναστυτώνεται!

Ἁρπακτικὰ πουλιὰ — κόνδορες, γεράκια κλπ. — δὲν τοῦ μοῦν νὰ τὸ πλησιάσουν, ὅσο γαυγίζει. "Οταν ὅμως σιωπήσῃ, ἀρχίσῃ νὰ ψάχνῃ ξένοιαστο γιὰ τὴν τροφή του, τότε γίνεται ἡ κολη λεία τῶν ἐχθρῶν του.

Ὁ «Διόδων ὁ ἐστιγματισμένος» εἶνε ἕνα μικρὸ ψαράκι, μὲ κους μιάμισης σπιθαμῆς περίπου. Εἶνε ὅμως τόσο τρομερὸ, ὥστε μπορεῖ κ' ἐξοντώνει φάλαινες, καρχαρίας κι' ἄλλα θηρία τέρατα μὲ εὐκολία ἀπίστευτη !

Ἰδοὺ μὲ τί τρόπο: Τὸ ψαράκι αὐτό, μπορεῖ καὶ κουλουριάζει σφαιρικὰ τὸ κορμί του σὰν νὰ εἶνε «σκαντζόχοιρος». Τότε, τὰ σκληρότατα ἀγκάθια ποὺ ντύνουν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ κορμιοῦ του, ἐξέχουν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Μόλις λοιπὸν τὸ κατάπιῃ μιὰ φάλαινα — παράδειγματος χάριν — ὁ Διόδων συσφαιρώνεται μέσα στὸ στόμαχι της. Τὰ ἀγκάθια του τρυποῦν τὰ τοιχώματα τοῦ στομαχιοῦ, τὸ ἐμποδίζουν νὰ συστέλλεται καὶ νὰ διαστέλλεται καὶ τότε ὁ Διόδων ἀποφεύγει τὸν κίνδυνο νά... χωνευτῇ!

Ἐντωμεταξὺ ὅμως, μὲ τὰ κοφτερά του δόντια ἀνοιγει ἔξοδο στὰ πλευρὰ τοῦ φοβεροῦ κήτους, τρώγοντας τὶς σάρκες του. Τὸ κῆτος ἀγωνιᾷ, πονᾷ, φριχτά, λυσσομανάει!

Ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κατὰ τοῦ ἀυράτου ἐχθροῦ, ὁ ὁποῖος — χωμένος σὰν μικρόβιο μέσα στὶς σάρκες — σκάβει τὸ κορμὶ τοῦ κήτους σὰν σκαντζόχοιρος μὲ τὸ τσαπί ;

Ἔτσι, ὁ Διόδων ἀνοίγοντας τὴν περίεργη ὑπόνομό του στὸ κορμὶ τοῦ κήτους, βγαίνει ζωντανὸς ξανὰ στὴ θάλασσα, ἐνῶ τὸ φτωχὸ κῆτος ἔχει... ψοφήσει ἤδη ἀπ' τὴ φρικιαστικὴ πληγὴ του καὶ γιὰ ὅλα προνοεῖ.

ΤΣΙΦΗΣ. Αὐτὸς ὅλα τὰ βλέπει, μὰ ἐμεῖς δὲν τὸν βλέπουμε... Παράξενο μοῦ φαίνεται.... Νά, μιλάει ὁ κόσμος καὶ γιὰ τὸ θρησιληᾶ, μὰ αὐτὸν τὸν εἶδα, τὸν ἀντίκρυσα μέσα στὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ «αὐτοκίνητο»...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τ δικό σου τὸ αὐτοκίνητο ;

ΤΣΙΦΗΣ. Ναί, στὴν τελετὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, γαντζώθηκα πίσω ἀπὸ κάποιο αὐτοκίνητο καὶ πῆγα καὶ ἐπισημως νὰ δῶ τὸ βασιληᾶ. Λοιπὸν γιατὶ νὰ μὴ βλέπουμε καὶ τὸ Θεό;

ΓΙΑ. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶνε πολὺ ψηλά. Πῶς νὰ τὸν δοῦμε ;

ΤΣΙΦΗΣ. Καὶ γιατὶ δὲν κατεβαίνει καμμιὰ φορά ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Κατεβαίνει πολλὲς φορές... μὰ μὴν περιμένεις νὰ τὸν δῇς μὲ κρέατα καὶ κόκκαλα... Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε ἄνθρωπος, εἶνε πνεῦμα, καθὼς λέει καὶ ἡ θρησκεία... νά, πῶς νὰ σοῦ ἐξηγήσω ; Εἶνε ἕνας ἀέρας... "Ε, λοιπόν, ἐμεῖς οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, νοιώθουμε καμμιὰ φορὰ αὐτὸν τὸν ἀέρα, νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ νὰ μᾶς δροσίζῃ, νὰ μᾶς ἀνακουφίζῃ... Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, σήμερα κοντά σου, τὸν ἔνοιωσα αὐτὸν τὸν ἀέρα, κατάλαβα τὸ Θεὸ κοντά μου.

ΤΣΙΦΗΣ. Θέλεις δηλαδὴ νὰ πῆς πὼς ἐγὼ ὁ ἀγράμματος, τὸ ἀπελέκητο ξύλο, σοῦ φανέρωσα τὸ Θεό;... Μὰ ἀφοῦ δὲν ἤξερα (πρᾶμα εἶνε καὶ ρωτοῦσα ἐσένα ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ... Ὁ Θεὸς ἤταν μέσα στὴν καρδιά σου... Μοῦ ἄνοιξες τὴν καρδιά σου καὶ τότε... εἶδα τὸ Θεό!...

Π. ΧΟΡΝ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Ἀπὸ τὴν Ζωὴ τῶν Ἀλόγων

Πῶς διατηρεῖται ἡ εὐμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ ἐκλεκτὸς καὶ εὐδοκίμως δρῶν νεοσύστατος ὅμιλος Φιλίππων, τοῦ ὁποίου πρόεδρος τυγχάνει ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, εἴχαμε πρυχθῆς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Λέσχην τὴν πρώτην του κοινωνικὴν ἐμφάνισιν.

Ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἰς ἐπισημότητα καὶ κάλλος ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ πρωτεύουσα, παρευρίσκετο εἰς τὴν ἑσπερίδα αὐτήν.

Παρευρέθησαν : Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, οἱ στρατηγοὶ κ. κ. Παπάγος καὶ Στρίμπερ, οἱ ὑποστράτηγοι κ. κ. Δεμέστιχας καὶ Δέδες, ὁ καθηγητὴς κ. Λογοθετόπουλος, οἱ συνταγματάρχαι κ. κ. Καφεζέζης, ὑπασπιστὴς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, Στάκος Παρίσης, οἱ ὑπασπισταὶ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου ἀντιπλοίαρχος κ. Πιγκάρας καὶ ἀνθυποπλοίαρχος κ. Ἀθανασιάδης, συνταγματάρχης κ. Κοτρότσος, ὁ διοικητὴς Ἵλης Ἀνακτόρων ταγμ. κ. Γεώρ. Κανελάκης, ὁ ἐπίλαρχος κ. Λεβίδης ὁ ἵλαρχος κ. Δουμπιώτης, ὁ κ. Γ. Κουρούκλης, ἡ Α. Ε. ὁ πρέσβυς τῆς Βραζιλίας καὶ ἡ κ. Ἐυδλάγιο, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ὑπολοχαγὸς κ. Μιχαὴλ Κιουρτσόγλου, οἱ πολιτευταὶ κ. κ. Ι. Ράλλης καὶ Στ. Μερκούρης, οἱ κ. κ. Λέανδρος Παλαμᾶς, Κάρολος Ἀργιώτης, Τομπάζης, Οἰκονομίδης, Σακελλαρόπουλος, Ἐμμανουὴλ Γρασομανέδης, Νικ. Κάβουρας, Βιβιὲ, Μπαζέος, Κοντογιάννης, Μαρῆς, Βαλῆς, Ζαχαράκης, Θεοδωρίδης, Ἀθαν. Πετσάλης, κ.λπ. Αἱ κυρίαι Παπάγου, Μαρία καὶ Τζένυ Θεοτόκη, Μαρία Λεβίδη, Δραγούμη, Νοταρᾶ, Κουρούκλη, Λογοθετοπούλου, Στάη, Φανὴ Χαλκιᾶ, Παρίση, Σκουζέ, Ἀργιώτη, Λιακοπούλου, Ἐμμανουὴλ, Δουμπιώτη, Μπαζέου, Παλαμᾶ, Κουόμο, κ.λπ. καὶ αἱ Δίδες Βιβιέ, Παπάγου, Βόγλη, Ντόλη Κιουρτσόγλου, Μαριολοπούλου, Μαρία Νοταρᾶ, Ἀγγέλου, Σοφούλη, Μαίρη Χαλκιᾶ, Δραγούμη, Ἀγλαΐα Μητροπούλου, Γαλάτη Σακελλαρίου, Κοντογιάννη Καλογερᾶ, Ξηράκη, Καυτατζόγλου, Μαζαράκη, Δαμαλᾶ, Ἀλεξοπούλου, Καραθεοδωρῆ, Δοανίδου, Ἀνδρικίδου, Κρεβατᾶ, καὶ Παταηζήμου.

— Στὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση, ἐτελέσθησαν τὴν περισμένην ἑβδομάδα οἱ γάμοι τῆς χαριτωμένης δίδος Ἰουλίας Π. Καλλιγᾶ, μετὰ τοῦ κ. Α. Ἐφιεντζόγλου.

— Ἡ ἐκκλησία, ὡραιότατα στολισμένη, εἶχε πληρωθῆ ἀπὸ ἐκλεκτὸ κύκλον συγγενῶν καὶ φίλων.

— Ἡ νύμφη εἰσῆλθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρός της. Ἔφερε θαυμασίαν τουαλέτταν, τῆς ὁποίας τὴν οὐρὰν ἐκράτουν ὁ μικρὸς κ. Κωνσταντάρας καὶ ἡ νεαρὰ δὶς Στεφ. Καλλιγᾶ.

— Ἐπηκολούθησε μικρὰ δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Π. Καλλιγᾶ, ὅπου διεκρίνομεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Α. Καλλιγᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Καλλιγᾶ, τὴν κ. Ἐφιεντζόγλου μὲ τουαλέτταν διολὲ ἀνοιχτὸ τὸν κ. Ἐφιεντζόγλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μαυρομιχάλη, τὴν κ. Μαξίμου μὲ τουλέττα διολέ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Π. Καλλιγᾶ, τὴν κ. Στεφ. Καλλιγᾶ μὲ πολύχρωμον ἐμπριμὲ καὶ καπέλλο γαρνιρισμένο μὲ παραντί, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Καλλιγᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν δίδα Μανούση, τὴν κ. Δ. Σοφιώτη μὲ μαῦρα καὶ λευκά, τὴν κ. Στεφ. Ράλλη, τὴν κ. Π. Σαραμαγκᾶ μὲ φόρεμα ἐμπριμὲ καὶ παλτὸ ἀπὸ ταφτᾶ μπλέ, τὴν κ. Φακίρη, τὴν κ. Γ. Συριώτη κλπ.

ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΗΣ ΔΟΣ ΔΙΔΟΥΣ ΔΡΑΓΑΤΣΗ

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν τὸ ρεσιτὰλ τῆς δίδος Δραγάτση.

Τὸ ἐκλεκτὸν κοινὸν τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε τὴν συναυλίαν, εἶδε μὲ εὐχαρίστησίν του ὅτι τὸ μουσικόν μας στερέωμα ἀπέκτησε ἕνα πρώτης τάξεως καλλιτεχνικὸν ἀστέρι. Ἡ δὶς Δραγάτση μὲ τὴν θερμὴ καὶ παλλομένην ἀπὸ πάθος φωνήν της ἀπέδωσεν ἄριστα τὸ δύσκολο καὶ ὡραῖο μουσικὸ πρόγραμμα χειροκροτηθεῖσα ἐνθουσιωδῶς.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Νόρμαν, Ἀργοστόλιον. Γιὰ νὰ διορθωθῇ τὸ δέρμα σας πρέπει νὰ τακτοποιήσετε πρῶτα τὸ στομάχι σας. Δὲν ἐννοῶ τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ λέτε «μιὰ-δυὸ κοῦρες τὴν ἡμέρα». Δὲν πιστεύω νὰ ἐννοεῖτε κλύσματα. Καταπολεμῆστε τὴν δυσπεψία σας τρώγοντας ἄφθονα φροῦτα, χόρτα ψραστὰ καὶ ὠμὰ μὲ μπόλικο λάδι, ψωμὶ μαῦρο καὶ πίνοντας κάθε πρωῒ μόλις ξυπνήσετε ἕνα ποτῆρι νερό. Κάνετε περιπάτους καὶ γυμναστική. Πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ γάλα σκέτο καὶ ξεπλένετέ το κατόπιν μὲ χλιαρὸ νερό. Πρὶν ἀπὸ τὴν πούδρα βάζετε στὸ πρόσωπό σας τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Lait d' amandes	50 gr.
Eau de roses	50 gr.

Γιὰ τὰ ἐξανθήματα ὅμως καλύτερα εἶνε νὰ συμβουλευθῆτε ἕνα εἰδικὸ δερματολόγο. Ἐγώ, καὶ μάλιστα ἀπὸ μακρυά, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συμβουλεύσω. Στὶς ἄλλες ἐρωτήσεις σας θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Κ. Β., Τίρυνα. Μολονότι ἡ ἀπάντησί μας θὰ σᾶς ἔρθῃ κάπως ἀργά, ἐλπίζουμε ὅτι δὲν κάνατε κανένα... ἀπονενοημένο διάβημα, πὼς δὲν προκαλέσατε καμμιὰ φασαρία. "Ενας σοβαρὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος πρὸ τοῦ ἀδυνάτου ὑποχωρεῖ καὶ κυττάζει νὰ δημιουργήσῃ μιὰ νέα ζωή. Ἐφ' ὅσον οἱ γονεῖς τῆς νέας—ἡ ὁποία ὅπως ὁμολογεῖτε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος δὲν εὑρίσκετο στὸ αὐτὸ κοινωνικὸν ἐπίπεδον μαζύ σας—ἤθελαν νὰ τὴν παντρέψουν μ' ἕνα νέον τῆς ἐκλογῆς των, ἐσεῖς, ἂν τὴν ἀγαπᾶτε στ' ἀλήθεια νὰ εὐχηθῆτε νὰ γίνῃ εὐτυχισμένη καὶ ν' ἀποτραβηχτῆτε. Τὶς φωτογραφίες καὶ τὰ γράμματα ὄχι μόνον νὰ μὴ τὰ χρησιμοποιήσετε πρὸς ἐκδίκησιν, ἀλλὰ ἀπλούστατα ν' ἀνάψετε ἕνα σπίρτο καὶ νὰ τὰ κάψετε. Ἀσφαλῶς ἀργότερα θὰ ἰδῆτε μόνος σας πόσο ὀρθὴ εἶνε αὐτὴ ἡ συμβουλή, ἔστω κι' ἂν τώρα δὲν τὴν ἐγκρίνετε. Εἶσθε νέος, ἔχετε ὅλη τὴν ζωὴ μπροστά σας καὶ ἡ πρώτη σας ἀποτυχία δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀποθαρρύνῃ.

Νινέττων, Ἐνταῦθα. Τὸ ροὺζ προσώπου Compact Mystikum βρίσκεται σ' ὅλους τοὺς χρωματισμούς. "Αν εἶσθε ξανθή, νὰ πάρετε ἀπόχρωσι Coral ἢ Livia, ἂν τὸ δέρμα σας δὲν εἶνε πολὺ ἄσπρο. Τὰ λευκὰ γάντια πλένονται μὲ σαπούνι καὶ νερό.

Χαλκιδόησαν. Ἐὰν μεταχειρίζεστε τὴν λοσιὸν ποὺ σᾶς φαίνεται ἀκριβή, μπορεῖτε νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε μὲ ἄλλην τῆς ὁποίας θὰ σᾶς δώσω τὴν συνταγήν. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν κρέμα, τὴν πούδρα καὶ τὸ ροὺζ τοῦ προσώπου, δὲν σᾶς συμβουλεύω νὰ τ' ἀλλάξετε, γιατὶ εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ φθηνὰ ποὺ εὑρίσκονται στὸ ἐμπόριο τὰ δὲ φθηνότερα ἀκόμη εἶνε κακῆς ποιότητος καὶ θὰ χαλάσουν τὸ δέρμα σας. Πούδρα μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε τοῦ George. Εἶνε πολὺ καλή, ἐκτὸς ἡ συνταγὴ τῆς λοσιόν.

Alcool camphré	25 gr.
Eau des roses	75 gr.

Πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ γάλα στὸ ὁποῖον προσθέτετε μία κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ καμφορούχο οἰνόπνευμα.

Ρόζα, Πειραιᾶς. Ἐνδιαφερόμεθα ἐξ ἴσου γιὰ τὶς γεναῖες μου ἀναγνώστριες ὅσο καὶ γιὰ τὶς πλέον ὡριμες. Ἔχω δὲ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι μία γυναῖκα σαράντα ἐτῶν ἂν περιποιῆται τὸν ἑαυτόν της, μπορεῖ νὰ εἶνε ἐξ ἴσου ὡραία, ἂν ὄχι καὶ ὡραιότερη ἀπὸ μιὰ κοπέλλα εἴκοσι ἐτῶν. Γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου σας ἀκολουθῆστε καταλεπτῶς τὶς συμβουλὲς ποὺ δίνω εἰς τὴν «Μίρκαν» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 631 τεῦχος τοῦ «Μπουκέτου». Τρῶτε πολλὰ φροῦτα, ἂν εἶνε δυνατὸν τὸ πρωῒ μόλις ξυπνήσετε πρὶν ἀπὸ τὸν καφέ σας. Ἐπίσης νὰ μὴ λείπουν ἀπὸ τὸ τραπέζι σας τὰ χόρτα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΑΜΠΑΖΟΥΡ.

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἀμπαζοὺρ κατασκευάζεται ἀπὸ μεταξωτὸ φουλάρι ἢ κρεπὸν σουρωμένο πάνω στὸ σκελετό. Κατόπιν σχηματίζετε κομπολόγια μὲ ξύλινες χάντρες, στὸ χρῶμα τοῦ ἀμπαζοὺρ ἢ τῆς λάμπας καὶ τὰ στρώνετε ἐπάνω στὸ ἀμπαζοὺρ. Ἡ κάτω χάντρες εἶνε ραμμένες μία-μία καὶ στερεωμένες ἀπὸ κάτω μὲ κόμπο.

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Δαυΐδ Κόπερφιλντ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Δαυΐδ Κόππερφιλντ διηγεῖται τὴν παιδική του ἡλικία, τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τὴν εὐτυχισμένη ζωή του κατόπιν κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ στὴν ἀγαπημένη του ὑπηρέτρια, τὴν Πέγκοττυ. Μά, τὴν εὐτυχία του τὴν ταράζει ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς τρίτου προσώπου τοῦ κ. Μύρστον, ὁ ὁποῖος ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν κ. Κόππερφιλντ. Μιὰ μέρα, ἡ Πέγκοττυ παίρνει τὸν μικρὸ Δαυΐδ, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ χωριό της, τὸ παραθαλάσσιο Γιάρμουθ.

Ἐκεῖ, ὁ Δαυΐδ περνάει εὐχάριστα καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες. Μὰ στὸν γυρισμό του στὸ σπίτι του βρίσκει τὴ μητέρα του παντρεμένη μὲ τὸν κ. Μύρστον καὶ ὅλα ἀλλαγμένα σ' αὐτό. Ὁ κ. Μύρστον δείχνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀκληρὸς καὶ κακὸς πρὸς τὸν γυιό τῆς συζύγου του. Τὸν βασανίζει, τὸν δέρνει, τὸν κρατάει σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ τὸν στείλη ἐσωτερικὸ σ' ἕνα λύκειο, κοντὰ στὸ Λονδῖνο. Ὁ Δαυΐδ, περίλυπος καὶ συντριμμένος, ἀποχαιρετᾶ τὴν μητέρα του καὶ φεύγει γιὰ τὸ σχολεῖο τὸ Λύκειο Σαλέμ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ αὐλὴ τοῦ σχολείου ἦταν ἕνας γυμνὸς χῶρος ἀπέναντι στὶς κουζίνες. Ἐκεῖ μ' ἔβγαζαν νὰ κάνω τ' ἀναγκαστικά μου διαλείμματα. Ἔτσι ἤξερα ὅτι ὅλοι οἱ ὑπηρέτες διάβαζαν τὴν ἐπιγραφή μου, ὅπως τὴ διάβαζε κι' ὁ ψωμᾶς κι' ὁ χασάπης κι' ὅλοι ὅσοι μπαινόβγαιναν στὴν αὐλὴ αὐτή. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ βασάνιζε, ἦταν ἡ ἰδέα: τί γέλια θἄκαναν μαζύ μου οἱ ἄλλοι μαθηταί, ὅταν θὰ γύριζαν ἀπὸ τὶς διακοπές. Φανταζόμουν ὅτι θὰ μὲ περικύκλωναν καὶ θ' ἄρχιζαν νὰ τραγουδᾶνε ὅλοι μὲ μιὰ φωνή: «Προσοχή! Δαγκάνει!»

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔβλεπα, κάθε νύχτα, λογῆς-λογῆς ὄνειρα: ἔβλεπα ὅτι βρισκόμουν πάλι κοντὰ στὴ μητέρα μου, ἢ ὅτι πήγαινα νὰ δῶ τὸν κ. Πέγκοττυ στὸ Γυάρμουθ ἢ ὅτι ταξίδευα μὲ τὸ λεωφορεῖο. Σ' ὅλα μου αὐτὰ τὰ ὄνειρα ὅμως ἔβλεπα τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀνοίγουν τὰ μάτια τους διάπλατα καὶ νὰ κυττάζουν σαστισμένα τὴν ἐπιγραφή μου.

Κάθε μέρα, ἔπρεπε νὰ κάνω πολλὰ θέματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδινε ὁ κ. Μέλ. Μά, καθὼς οὔτε ὁ κ. Μύρστον, οὔτε ἡ ἀδελφή του ἦταν πειὰ ἐκεῖ, τἄβγαζα πέρα πολὺ καλά. Κάθε τόσο ἐκαπόδι. Θυμᾶμαι ἀκόμα, σὰν νὰ ἦμουν μόλις χθὲς ἐκεῖ, τὸ ὑγρὸ χῶμα γύρω ἀπ' τὸ σχολεῖο, τὶς σπασμένες καὶ πρασινισμένες στάλα-στάλα τὸ νερὸ καὶ τὰ πένθιμα δέντρα ποὺ φαινόντουσαν σὰν νἄχαν δεχτῆ περισσότερη βροχὴ παρὰ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Στὴ μιὰ ἡ ὥρα, ὁ κ. Μέλ κ' ἐγὼ ἐτρώγαμε στὴν ἄκρη τοῦ ἀπέραντου ἐστιατορίου ποὺ ἦταν γεμᾶτο τραπέζια ἀπὸ λευκὸ ξύλο καὶ ποὺ μύριζε κνίσσα. Ὕστερα ἀρχίζαμε πάλι τὴ μελέτη ποὺ βαστοῦσε ὡς τὴν ὥρα τοῦ τσαγιοῦ. Ὁ κ. Μὲλ ἔπαιρνε τὸ τσάι του σ' ἕνα γαλάζιο φλυτζάνι κ' ἐγὼ σ' ἕνα τενεκεδένιο κύπελλο.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, ὡς τὶς ἑφτὰ καὶ τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ, ὁ κ. Μέλ, θρονιασμένος στὴν ἕδρα του, ἐργαζόταν ἀδιάκοπα, φτιάχνοντας — ὅπως ἀνακαλύψαμε ἀργότερα, — τοὺς ἐλέγχους τῆς προηγουμένης τριμηνίας. Τὸ βράδυ, ὅταν τελείωνε τὴν ἐργασία του, ἔπαιρνε τὸ φλάουτό του καὶ φυσοῦσε σ' αὐτὸ τόση ὥρα, ὥστε περίμενα νὰ τὸν δῶ καὶ τὸν ἴδιο νὰ περνάη στὸ ὄργανό του ἀπὸ τὴν μιὰ τρύπα του καὶ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ξαναβλέπω τὸν ἑαυτό μου παιδάκι, μέσα στὴ μισοσκότεινη σάλλα, μὲ τὸ κεφάλι μου χωμένο μέσα στὰ χέρια μου, ν' ἀκούω τὴν παραπονετικὴ μουσικὴ τοῦ κ. Μέλ. Ἔψαχνα νὰ βρῶ σ' αὐτὴν τὴν ἠχὼ τῶν γνωρίμων κι' ἀγαπημένων θορύβων τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Γυάρμουθ, κ' ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου ὁλομόναχο καὶ παντέρημο.

Ξαναβλέπω τὸν ἑαυτό μου τὴν ὥρα ποὺ διέσχιζα τὶς ἔρημες αἴθουσες τοῦ λυκείου γιὰ νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Μόλις ἔφθανα στὸ κρεβάτι μου, καθόμουν σ' αὐτὸ κι' ἄρχιζα νὰ κλαίω γιατί ἤ κοντά μου τὴν Πέγκοττυ νὰ μὲ παρηγορήση...

Ξαναβλέπω τὸν ἑαυτό μου τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινα ὑπνωτήριο, τὸ πρωί, Ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῆς ποῦμοιαζε μὲ πολεμίστρα, ἔβλεπα τὴν καμπάνα τοῦ κρεμασμένη στὴν κορυφὴ ἑνὸς τοίχου μ' ἕναν ἀνεμοδεί πάνω της, κ' ἔτρεμα προκαταβολικά, ἀναλογιζόμενος τη ποὺ ἡ καμπάνα αὐτὴ θὰ καλοῦσε γιὰ τὸ μάθημα τὸν κ. Κρίκλ καὶ ὅλο τὸ κοπάδι τῶν μαθητῶν.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ κ. Μὲλ δὲν μοῦ μιλοῦσε καθόλου, μὰ ταν αὐστηρὸς μαζύ μου. Μοῦ φαίνεται πὼς μολονότι δὲν με τίποτε, κρατούσαμε συντροφιὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. νὰ γράψω ἐδῶ, ὅτι ὁ κ. Μὲλ μιλοῦσε συχνὰ μόνος του στὶς στιγμὲς αὐτές, ἔσφιγγε τὶς γροθιές του, ἔκανε γρ ἔτριζε τὰ δόντια του καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του. Στ τ' ἀλλόκοτα αὐτὰ φερσίματά του μὲ τρόμαζαν, μὰ δὲν νὰ τὰ συνηθίσω.

VI

Εἶχε περάσει ἕνας μήνας πάνω κάτω, ἀφ' ὅτου ἔκα ζωὴ αὐτή, ὅταν μιὰ μέρα, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πό χισε νὰ τρέχη κουτσαίνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλ τώντας μιὰ σκούπα κ' ἕναν κουβᾶ νερό. Ἔκανε γενικὴ κα ὁτητα, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω, ὅτι ὁ διε κ. Κρίκλ θὰ ξαναγύριζε.

Δὲν εἶχα γελαστῆ, γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Μὲλ μ φόρησε ὅτι ὁ κ. Κρίκλ ἔφτανε τὸ βράδυ. Μετὰ τὸ τσά πὼς εἶχε φθάσει. Καὶ πρὶν πάω νὰ κοιμηθῶ, ὁ ἄνθρωπος ξύλινο πόδι ἦρθε νὰ μὲ πάρη, γιὰ νὰ μὲ παρουσιάση του.

Τὸ διαμέρισμα τοῦ οἰκήματος, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε Κρίκλ ἦταν πολὺ πιὸ ἄνετο ἀπ' τὸ δικό μας. Τὸ πρόσεξα καθὼς ἀκολουθοῦσα τρέμοντας τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ξύλινο

Ἡ παρουσίασί μου αὐτὴ μὲ ταράξε τόσο, ὥστε, ὅταν μέσα στὸ σαλόνι τοῦ διευθυντοῦ, οὔτε πρόσεξα κἂν τὴν κ. καὶ τὴν κόρη της, ποὺ ἦσαν κι' αὐτὲς ἐκεῖ. Δὲν ἔβλεπα τὸν κ. Κρίκλ, ἕνα χοντρὸ ἄνθρωπο, θρονιασμένο σὲ μιὰ βρόνα, μὲ μιὰ μποτίλλια κ' ἕνα ποτῆρι πλάϊ του.

— Ἄ! Ἄ! ἔκανε μόλις μὲ εἶδε. Νά ὁ νεαρὸς ποὺ πρέπ τοῦ λιμάρουμε τὰ δόντια. Γιὰ γύρισέ τον νὰ τὸν ἰδῶ κι πίσω...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι μ' ἔβαλε νὰ κάνω μιὰ στ φῆ ἔτσι ποὺ νὰ φανῆ ἡ ἐπιγραφή μου, μ' ἄφησε ἔτσι ὅσο διαβάση ὁ κ. Κρίκλ, κ' ἔπειτα, ἀφοῦ μ' ἔβαλε πάλι νὰ γυ πῆγε καὶ στάθηκε πλάϊ στὸν διευθυντή.

Ὁ κ. Κρίκλ εἶχε πρόσωπο κόκκινο, μάτια μικρὰ χωμέ σα στὶς κόγχες τους, χοντρὲς φλέβες ποὺ ἐξείχαν στὸ μέ του, χαμηλὴ μύτη καὶ δυνατὲς μασέλες. Σχεδὸν φαλακρός, εἶχε στοὺς κροτάφους του παρὰ μερικὲς τοῦφφες γκρίζες λιῶν ποὺ τὶς χτένιζε ἔτσι, ὥστε νὰ σμίγουν πάνω ἀπ' τὸ μέ του. Μὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωσι, πὼς δὲν εἶχε σχεδὸν φωνὴ κι' ὅτι μονάχα πολὺ σιγανὰ ροῦσε νὰ μιλάη. Κι' ὅταν μιλοῦσε, ἡ φλέβες του φούσκω ρισότερο κ' ἡ φυσιογνωμία του ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι ἀκόμ

ὡρισμένη.

— Λοιπόν, ρώτησε ὁ κ. Κρίκλ τὸν ἄνθρ μὲ τὸ ξύλινο πόδι, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε γ τὴ διαγωγὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

— Τίποτε ἀκόμη, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν ρουσιάστηκε καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν κιμάσουμε.

Ὁ κ. Κρίκλ φάνηκε σὰν ν' ἀπογοητεύ μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτή. Ἀντιθέτως, ἡ κ. Κρίκλ φάνηκαν σὰν νὰ εὐχαριστήθηκαν, "

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστριῶν μας γιὰ τὸν «Ἰδανικὸ Σύζυγο» στὸ προσεχὲς τεῦχος.

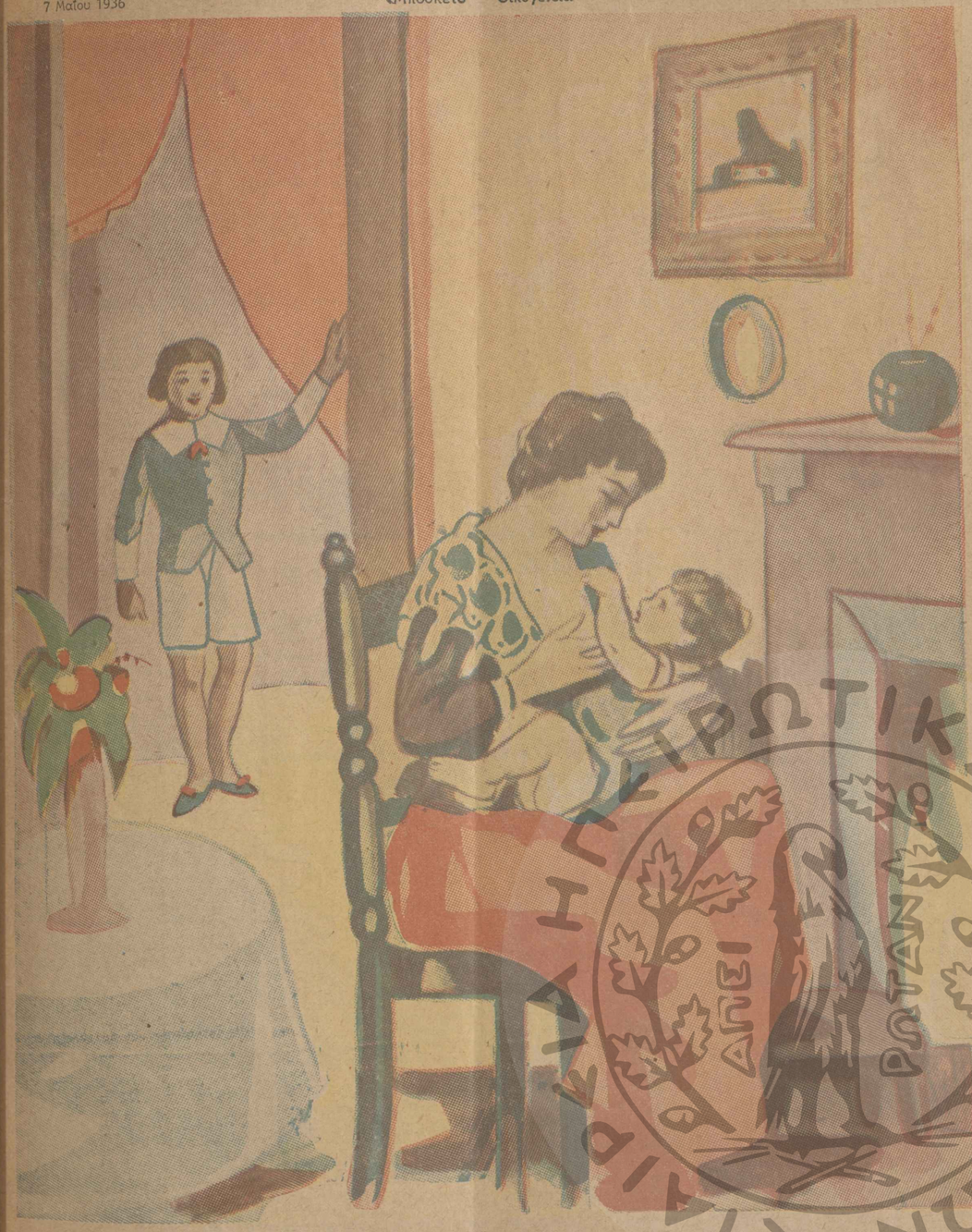

Θήλαζε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα χαϊτωμένο παιδί.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΕΙ ΡΟΤΑΝΔΟΝ · ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΩΝ

τί ἔρριξα τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ δειλὴ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τους.

— "Ελα ἐδῶ, κύριε, εἶπε ὁ κ. Κρίκλ, γνέφοντάς μου μὲ τὸ χέρι.

— "Ελα ἐδῶ, ξανάπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν χειρονομία τοῦ κ. Κρίκλ.

— Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ γνωρίζω τὸν πατρούιό σου, ψιθύρισε ὁ κ. Κρίκλ, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ αὐτί. Εἶν' ἕνας ἄνθρωπος μ' ἀξία, ἕνας ἄνθρωπος ἐνεργητικός. Μὲ ξέρει καλὰ καὶ τὸν ξέρω καλά. Ἐσύ, μὲ ξέρεις, ἔ; μὲ ρώτησε τσιμπώντας μου τὸ αὐτὶ μὲ μιὰ ἄγρια χαρά.

— "Οχι ἀκόμα, κύριε, τραύλισα ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο.

— "Οχι ἀκόμα, ἔ; ξανάπε ὁ κ. Κρίκλ. Μὰ θὰ μὲ γνωρίσῃς, ἔ;

— Θὰ τὸν γνωρίσῃς, ἔ; ξανάπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι. Ἀνακάλυψα ἀργότερα ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι χρησίμευε μὲ τὴ δυνατή του φωνή ὡς... τηλεβόας τοῦ κ. Κρίκλ.

Φριχτὰ τρομαγμένος, ἀπάντησα μ' εὐγένεια ὅτι ἔλπιζα νὰ τὸν γνωρίσω. Καθὼς μιλοῦσα, ἔνοιωθα τὸ αὐτί μου φλογισμένο, τόσο δυνατὰ τὸ τσιμποῦσε ὁ κ. Κρίκλ.

— Θὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶμαι, ψιθύρισε ὁ κ. Κρίκλ, ἀφήνοντας ἐπὶ τέλους τὸ αὐτί μου ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα τελευταῖο στρίψιμό του ποὺ μοῦ ἔφερε δάκρυα στὰ μάτια. Εἶμαι ἕνας Τάταρος!

— ...."Ενας Τάταρος! ξανάπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι.

— "Οταν λέω πὼς θὰ κάνω ἕνα πρᾶγμα, τὸ κάνω, ἐπροσθεσε ὁ κ. Κρίκλ, κι' ὅταν λέω ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἕνα πρᾶγμα, πρέπει νὰ τὸ κάνουν.

— Κι' ὅταν λέω ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἕνα πρᾶγμα, πρέπει νὰ τὸ κάνουν, ξανάπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι.

— Εἶμ' ἕνας ἄνθρωπος ἀποφασιστικός, εἶπε ὁ κ. Κρίκλ, νὰ ποιὸς εἶμαι. Κάνω τὸ καθήκον μου καὶ δὲν τὸ παραλείπω ποτέ. Κι' ἂν αὐτὴ ἀκόμα ἡ σάρκα μου καὶ τὸ αἷμα μου (στὸ σημεῖο αὐτὸ κύτταξε τὴν κ. Κρίκλ) ἐπαναστατήσουν ἐναντίον μου, παύουν πειὰ νὰ εἶνε σάρκα μου καὶ αἷμα μου. Τὰ ἀπαρνοῦμαι. Αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο ξαναπαρουσιάστηκε; (Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἀπευθυνόταν στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ξύλινο πόδι).

— "Οχι, ἤτανε ἡ ἀπάντησις.

— "Οχι, ξανάπε ὁ κ. Κρίκλ. Ξέρει μὲ ποιόν, ἔχει νὰ κάνῃ. Μὲ γνωρίζες! "Ας μείνει ὅπου βρίσκεται! Εἶπα: ἂς μείνει ὅπου βρίσκεται! ξανάπε χτυπῶντας τὸ τραπέζι καὶ κυττάζοντας πάλι τὴν κ. Κρίκλ. Μὲ ξέρει! — Τώρα ποὺ ἄρχισες νὰ μὲ μαθαίνῃς καὶ σύ, νεαρέ μου φίλε, μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς. — Πάρτε τον!

"Ημουν πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ μ' ἔβλωχνε γιατὶ ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Κρίκλ σκούπιζαν τὰ μάτια τους καὶ βρισκόμουν σὲ δύσκολη θέσι, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, μὰ γιὰ λογαριασμό τους.

Μὰ πρὶν φύγω, ἤθελα νὰ τοῦ κάνω μιὰ παράκλησι ποὺ μ' ἐνδιέφερε τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ τοῦ εἶπα ξαφνιασμένος κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος γιὰ τὸ θάρρος μου:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε;...

Ὁ κ. Κρίκλ μουρμούρισε: «Ἔ; Τί θέλεις;» καὶ συγχρόνως μὲ κύτταξε μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες.

— Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, κύριε, τραύλισα, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε... μὲ συγχωρεῖτε γι' αὐτὸ ποὺ κάνω. Κύριε,... θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, κύριε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ βγάλω αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴ ράχι μου πρὶν ἔρθουν οἱ ἄλλοι συμμαθητάι μου.

Δὲν ξέρω ἂν, πραγματικά, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ κ. Κρίκλ θέλησε νὰ ὁρμήσῃ ἀπάνω μου, ἢ τὸ προσποιήθηκε μονάχα αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ φοβίσῃ. Μὰ, βλέποντάς τον, ν' ἀναπηδάῃ ἀπὸ τὴν ποχωρὶς νὰ πάρω ἀνάσα, ὡς τὸ ὑπνωτήριο. Ἐκεῖ, βλέποντας ὅτι κανένας δὲν μὲ εἶχε κυνηγήσει, χώθηκα στὸ κρεββάτι μου, καὶ τρεμοὐλιαζα σύγκορμος δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ἀπὸ τὸ φόβο μου.

Τὴν ἄλλη μέρα ἤρθε καὶ ὁ κ. Σάρπ. Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος δάσκαλος τοῦ Λυκείου, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν κ. Μέλ. Ὁ κ. Σάρπ ἔτρωγε μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάς, ἐνῶ ὁ κ. Σάρπ ἔτρωγε μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ διευθυντοῦ. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπακος ποτὲ λὺ ἀδύνατος μὲ μεγάλη μύτη καὶ μ' ἕνα κεφάλι ποὺ τοῦ στεκόταν ἔτσι στὸ λαιμό, σὰν νἄπεφτε βαρὺ στὸ κορμί του. Τὰ μαλλιά του ἦταν ὥμορφα καὶ σγουρά, μὰ ὅπως ἔμαθα ἀπὸ τὸν πρῶτο μαθητὴ ποὺ ἤρθε κι' αὐτὸς τὴν ἴδια μέρα, ἦταν περρούκα, ποὺ ὁ κ. Σάρπ τὴν ἔβγαζε κάθε Σάββατο γιὰ νὰ τὴν πάσπα στὸν κουρέα νὰ τὴν χτενίσῃ.

Ὁ μαθητής, ποὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὴν τὴν πληροφορία λεγόταν Τόμμυ Τράϊντλ. Ἦρθε καὶ συστήθηκε μογάχος του σ' ἐμένα κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ μοῦ μιλάῃ φιλικά, ζητῶντας μου ἔνα πληροφορίες γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν οἰκογένειά μου. Ἐπιγραφὴ ποὺ εἶχα στὴ ράχι μου τὸν σιασκέδασε πολύ. Μάρε τὸ πρᾶγμα στὰ εὔθυμα καὶ ἄρχισε νὰ μὲ παρουσιάζῃ στοὺς ἄλλους μαθητάς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ποὺ ἔρταναν ἕνας-ἕνας φωνάζοντάς τους:

— Ἐλᾶτε γρήγορα! Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε τί ὥμορφη φάρα!

Εὐτυχῶς οἱ περισσότεροι μαθηταὶ ἐκτιμοῦσαν χορὶς νὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ διάθεσι νὰ διασκεδάσουν εἰς βάρος μου, πως φοβόμουν. "Ετσι τὸ πρᾶγμα δὲν μ' στενοχώρησε καθόλου μονάχα, ὅταν ξαναγύρισε ὁ Στῆρφορθ. Σὰν νὰ μὲ πήγαν σ' ἕναν δικαστή, μ' ὁδήγησαν μπρὸστα σ' αὐτὸν τὸν μεγαλόμαθητη, ποὺ ἦταν ἕνα ὥμορφο παιδί, πέντ' ἕξη χρονιὰ μεγαλύτερό μου καὶ πολὺ μορφωμένο καθὼς ἔλεγαν. Ὁ Στῆρφορθ δειξε ἐνδιαφέρον γιὰ μένα καὶ εἶπε πὼς ἀποτελοῦσε κάθαρμα ἡ ἐπιγραφὴ ποὺ μοῦ εἶχαν κρεμάσει, πρᾶγμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπήσω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

"Επειτα, παίρνοντάς με νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα μαζύ μας, με ρώτησε:

— Πόσα χρήματα ἔχεις ἀπάνω σου, Κόππερφιλντ;

Τοῦ ἀπάντησα πὼς εἶχα ἑφτὰ σελλίνια.

— Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ τὰ ἐμπιστευθῇς σὲ μένα, μοῦ εἶπε. Ἂν θέλῃς βέβαια... Δὲν σὲ ὑποχρεώνει κανένας γι' αὐτό...

Ἐγὼ ἀπὸ εὐγένεια, ἄνοιξα τὸ πορτοφολάκι τῆς Πέγκοττυ καὶ τὸ ἀδειασα μέσα στὸ χέρι του.

— Μήπως θέλῃς νὰ ξοδέψῃς ἀμέσως ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτά; μὲ ρώτησε.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπάντησα.

— Ἴσως θἀθελες νὰ ξοδέψῃς δύο σελλίνια γιὰ νὰ πάρουμε μιὰ μποτίλλια κασσί (πιστὸ ἀπὸ φραγκοστάφυλα) καὶ νὰ τὴν πιοῦμε τὸ θράδυ στὸ ὑπνωτήριο; ξανάπε ὁ Στῆρφορθ. Κρυφὰ μέσα στὸν ἴδιο θάλαμο μὲ μένα, μοῦ φαίνεται...

Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν μοῦ ἔγινε πρόσφορη καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό μου, ἀπάντησα ὅτι πράγματι θὰ ἤθελα νὰ τὸ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολύ.

— Πολὺ καλά! εἶπε ὁ Στῆρφορθ. Θὰ σοῦ ἄρεσε ἐπίσης νὰ πάτζομαι, νὰ ξοδέψῃς κ' ἕνα σελλίνι γιὰ νὰ πάρουμε ἀμυγδαλωτά;

Τοῦ ἀπάντησα ὅτι κι' αὐτὸ θὰ μοῦ προξενοῦσε μεγάλη εὐχαριστηση.

— Κ' ἓν' ἄλλο γιὰ μποτίλλια κασσί κ' ἓν' ἄλλο γιὰ φροῦτα; ἀφοῦ καλούθησε ὁ Στῆρφορθ. Ἔ, μικρὲ Κόππερφιλντ, δὲν εἶσαι ὁ χαριστημένος;

Τοῦ χαμογέλασα, γιατὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἦταν ὁ πιὸ μουγελοῦσε, μὰ ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου λίγο στενοχωρημένο.

— Ἔ, λοιπόν! εἶπε ὁ Στῆρφορθ. Θὰ φροντίσω νὰ φάμε ἐγὼ ὅλ' αὐτά. Βγαίνω ὁπότε θέλω ἔξω καὶ θὰ μπάσω τὰ φαγητὰ μια κρυφά, σὰν λαθρέμπορος.

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, τσέπωσε τὰ σελλίνια μου, συβουλεύοντάς μὲ καλόβουλα νὰ μὴ νοιάζωμαι γιὰ τίποτε κι' ὅλα θὰ πήγαιναν καλά.

Καὶ πραγματικά, τὸ θράδυ, ὅταν ἀνεβήκαμε νὰ κοιμηθοῦμε, ὁ Στῆρφορθ μοῦ ἔδειξε τὰ πράγματα ποὺ εἶχε ἀγοράσει μὲ τὰ ἑφτὰ σελλίνια μου καὶ ἁπλώνοντάς τα στὸ φεγγαρόφωτο στὸ κρεββάτι μου, μοῦ εἶπε:

— Νά, Κόππερφιλντ, ἔχεις ἐδῶ ἕνα σουπὲ βασιλικό.

Δὲν μποροῦσα φυσικά, ἐγὼ στὴν ἡλικία μου νὰ προεβρεύσω τοῦ συμπασίου, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Στῆρφορθ ἦταν παρών. Καὶ μόνο ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ τρέμω. Τὸν παρακάλεσα λοιπὸν νὰ προεβρεύσῃ ἐκεῖνος, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ γνώμη τῶν ἄλλων, κάθησε στὸ μαξιλάρι μου καὶ μοίρασε τὶς προμήθειες μὲ αὐστηρὴ ἰσότητα. Τὸ κασσὶ τὸ μοίρασε σ' ἕνα κουπάρο ποτηράκι ποὺ ἦταν προσωπική του ἰδιοκτησία. Καθόμουν ἀριστερά του κ' οἱ ἄλλοι καθόντουσαν ὁλόγυρά μας στὰ γειτονικὰ κρεββάτια ἢ σὲ σανίδες.

Ξαναθλέπω μὲ τὴν φαντασία μου ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. Μάκουσα μὲ σιγανὴ φωνή, ἢ μᾶλλον οἱ ἄλλοι μιλοῦσαν κ' ἐγὼ τοὺς ἄκουγα μὲ σεβασμό. Τὸ φεγγαρόφωτο ἔμπαινε στὸν θάλαμο μέσα ἀπ' τὰ τζάμια καὶ σχεδίαζε κάτω στὸ πάτωμα ἕνα παραθυρο ὁλόλευκο. Ἐμεῖς καθόμαστε στὴ σκιά.

Μοῦ διηγήθηκαν ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὸ σχολεῖο καὶ γιὰ ὅσους ἔμεναν σ' αὐτό. "Εμαθα ὅτι ὁ κ. Κρίκλ ἦταν ὁ πιὸ αὐστηρὸς κι' ὁ πιὸ σκληρὸς δάσκαλος τοῦ κόσμου, ὅτι δὲν περνοῦσε μιὰ μέρα χωρὶς νὰ μαστιγώσῃ ἕνα μαθητή, ὅτι ἤξερε μονάχα τὴν τέχνη νὰ μαστιγώνῃ καὶ ὅτι ἡ ἀμάθειά του, ὅπως ἔλεγε ὁ Στῆρφορθ, ξεπέρναγε καὶ τοῦ χειροτέρου μαθητοῦ τοῦ Λυκείου, ὅτι πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ἔκανε κάποιο ἐμπόριο κι

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΣΟΥΔΑΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ὡς καὶ ἄλλοτε ἐδηλώσαμε ἀπὸ διετίας καὶ ἐντεῦθεν οὐδεὶς πλέον ἀντιπροσωπεύει τὸ περιοδικόν μας, ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Σουδάν. Ὅστις δὲ θέλει νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητὴς εἰς τὸ «Μπουκέτο» ὀφείλει νὰ ἀποστείλει ἀπευθείας εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς του.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

ὅτι εἶχε γίνει διευθυντὴς Λυκείου, ἀφοῦ χρεωκόπησε καὶ τάβγαλε πέρα μὲ τὰ λεπτὰ τῆς γυναίκας του — καὶ πολλὲς ἄλλες λεπτομέρειες ποὺ ξαφνιαζόμουν πὼς μποροῦσαν καὶ τὶς ἤξεραν οἱ συμμαθηταί μου.

Ἐμαθα ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι ποὺ τὸν ἔλεγαν Τσούγκαιϋ, ἦταν ἕνα κτῆνος μέχρι μυελοῦ ὀστέων, παληὸς συνεργάτης τοῦ διευθυντοῦ μας, ποὺ ἤξερε ὅλα τὰ μυστικά του. Μοῦ εἶπαν ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Κρ.κλ, θεωροῦσε τόσο τοὺς δασκάλους, ὅσο καὶ τοὺς μαθητὰς ὡς προσωπικούς του ἐχθρούς κι ὅτι ἡ μοναδική του εὐχαριστησι ἦταν νὰ δείχνεται κακὸς καὶ αγριος ὑπέναντί τους.

Ὁ κ. Κρίκλ εἶχε κ' ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν ἦταν καθόλου φίλος τοῦ Τσούγκαιϋ. Μιὰ μέρα μάλιστα ποὺ ὁ νέος αὐτὸς διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν σκληρότητα μὲ τὴν ὁποία ἐπεθάλλετο ἡ πειθαρχία στὸ Λύκειο, ὁ πατέρας του τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ἀπὸ τότε ἡ κ. Κρίκλ κ' ἡ κόρη της περνοῦσαν μιὰ πολὺ θλιμμένη ζωή.

Μὰ αὐτὸ ποὺ μὲ ξάφνιασε περισσότερο σχετικῶς μὲ τὸν κ. Κρίκλ, ἦταν, ὅταν ἔμαθα πὼς ὑπῆρχε ἕνας μαθητὴς στὸν ὁποῖο αὐτὸς εἶχε τολμήσει ποτὲ νὰ σηκωση τὸ χέρι του κι' ὅτι ὁ μαθητὴς αὐτὸς ἦταν ὁ Στῆρφορθ. Ὁ Στῆρφορθ ὁ ἴδιος τὸ βεβαίωσε αὐτὸ καὶ πρόσθεσε: «Ἂς δοκιμάσῃ, ἂν θέλῃ!» Ἰσ' ὅταν ἕνας μαθητάκος τὸν ρώτησε τί θὰ ἔκανε ἂν ὁ διευθυντὴς μας ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν δείρῃ, ὁ Στῆρφορθ ἀπάντησε ὅτι θὰ τοῦ ἔσπαζε κατακέφαλα τὴ χοντρὴ μποτίλλια τῆς μελάνης.

Ἐμαθα ἀκόμα ὅτι ὁ κ. Σαρπ, κι' ὁ κ. Μὲλ ἐπαιρναν πολὺ μικροὺς μισθούς, ὅτι ἡ μπύρα ποὺ σερβίριζαν στὴν τραπεζαρία ἦταν ἕνα φριχτὸ ποτὸ κ' ἡ πουτίγκα ἀκόμα χειρότερο κι' ὅτι ὅλοι στὸ σχολεῖο ἤξεραν πὼς ἡ κόρη τοῦ διευθυντοῦ ἦταν ἐλαττωματικὴ στὸ μυαλό. Ἀνταπόδοσις ἦταν ποὺ ἔμαθα ὅτι ὁ κ. Μὲλ δὲν ἦταν κακός, μὰ ὅτι μὲ δυσκολία τἀβγαζε πέρα κι' ὅτι εἶχε μιὰ γρηᾶ μητέρα φτωχὴ σὰν τὸν Ἰὼβ. Θυμήθηκα τότε τὴ γρηοῦλα του ποὺ εἶχαμε ἐπισκεφθῆ μὲ τὸν κ. Μέλ, τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς μου, καὶ ἡ ὁποία τὸν εἶχε φωνάξει: «Ἰσάρλυ μου!» μὰ δὲν εἶπα τίποτε σχετικῶς.

Μ' ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες καὶ πολλὲς ἄλλες, ἡ συζήτησι παρετάθηκε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα μετὰ τὸ συμπόσιό μας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς καλεσμένους εἶχαν πάει νὰ κοιμηθοῦν, μόλις τελειώσαν ἡ προμήθειες κ' οἱ ἄλλοι ποὺ εἴχαμε συνεχίσει τὴ συζήτησι μισοντυμένοι, ξαναγυρίσαμε τέλος στὰ κρεββάτια μας.

— Καληνύχτα, μικρὲ Κόππερφιλντ! μοῦ εἶπε ὁ Στῆρφορθ. Θὰ τὰ προσέχω πάντοτε.

— Εἶσθε πολὺ καλός, τοῦ ἀπάντησα μ' εὐγνωμοσύνη.

— Μήπως ἔχῃς ἀδελφή; μὲ ρώτησε καὶ χασμουρήθηκε.

— Ὄ,.. ἀποκρίθηκα.

— Κρίμα! εἶπε ὁ Στῆρφορθ. Γιατὶ ἂν εἶχες θὰ ἦταν μιὰ ὥμορφη κι' ἥπιαλλα, μικρούλα, δειλή, μὲ μάτια λαμπερά, ποὺ πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἔκανα τὴ γνωριμία της. Καλὴ νύχτα, νεαρὲ Κόππερφιλντ.

— Καληνύχτα, κύριε!

Τὸν σκεφτόμουν ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πλάγιασα. Θυμάμαι μάλιστα πὼς ἀνυσηκωνόμουν κάθε τόσο γιὰ νὰ τὸν φωτισμένο ἀπὸ τὸ φεγγάρι, μὲ τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο νωχελικὰ στὸ μπράτσο του. Φαινόταν στὰ μάτια μου σὰν μιὰ προσωπικότης καὶ νὰ γιατὶ ἡ σκέψι του ἀπασχολοῦσε τόσο τὸ μυαλό μου.

ΙΙΥ

Τὰ μαθήματα ἄρχισαν ἐπισήμως τὴν ἑπομένη. "Οταν ὁ κ. Κρίκλ ἔκανε τὴν εἴσοδό του στὴν τάξι μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ διαδέχθηκε ἀμέσως τὴν ὀχλαγωγία, πρᾶγμα ποὺ μοῦκανε ἀδιαφορητατη ἐντύπωσι.

Ὁ Τούγκαιϋ στεκόταν κοντά του. Ἀναρωτήθηκα γιατὶ φάναζε: «Σιωπή!» μ' ἕναν τόνο τόσο ἄγριο, ἀφοῦ ὅλοι οἱ μαθηταὶ εἶχαν γίνει ἄφωνοι σὰν ψάρια καὶ δὲν σάλευαν οὔτε τὸ μικρό τους δαχτυλο.

Εἶδαμε κατόπιν τὸν κ. Κρίκλ νὰ μιλάῃ κι' ἀκούσαμε συγχρόνως τὸν Τούγκαιϋ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ λόγια του:

— Τώρα, νεαροὶ μαθηταί, ξανάρχισαν τὰ μαθήματα. Προσπαθῆστε νὰ εἶσθε καλοὶ κατὰ τὸ καινούργιο σχολικὸ ἔτος. Σᾶς συμβουλεύω ἰδιαιτέρως νὰ μὴ ζῆλο στὰ μαθήματά σας. Δὲν θὰ δείξω καμμιὰ ἀδυναμία. "Οσο καὶ νὰ τριβόσαστε, δὲν θὰ σᾶς σώσετε καθόλου ἀπὸ τὴ ράχι σας τὰ ἴχνη τῶν χτυπημάτων μου. Καὶ τώρα, δουλειά!

"Οταν τὸ τρομερὸ αὐτὸ προοίμιο τελείωσε κι' ὁ Τούγκαιϋ βγῆκε ἔξω κουτσαίνοντας, ὁ κ. Κρίκλ μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἂν εἶχα φήμη πὼς δαγκάνω, εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ἴδια φήμη. Ἔπειτα, δείχνοντάς μου τὸ ραβδί του, μὲ ρώτησε τί σκεφτόμουν γιὰ τὸ δόντι του αὐτό.

— Εἶνε κυνόδοντο; πρόσθεσε. Ἔ; Εἶνε τραπεζίτης, ἔ;... Εἶνε σουθλερό, ἔ; Δαγκάνει;... Δαγκάνει καλά, ἔ;

Καὶ κάθε ἐρώτησι τὴ συνώδευε μ' ἕνα χτύπημα ποὺ μὲ πονοῦσε πολὺ καὶ μ' ἔκανε νὰ πονάω...

Αὐτὴ ἡ «περιποίησι» ὡστόσο δὲν ἔγινε ἀποκλειστικὰ μονάχα σὲ μένα. Ἀλλεναντίας, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μαθητάς, πρὸ πάντων οἱ μικροί, δέχτηκαν τὰ ἴδια σημάδια τῆς προσοχῆς τοῦ κ. Κρίκλ. "Ετσι, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, ἡ μισὴ τάξι ἔκλαιγε καὶ στριφογυρνοῦσε ἀπ' τοὺς πόνους. Δὲν θέλω τώρα νὰ πῶ πὼς ἔκλαιγαν στὸ τέλος τοῦ μαθήματος, γιατὶ φοβᾶμαι μήπως φανῶ ὑπερβολικός.

"Ηταν ἐξαιρετικὴ ἡ εὐχαρίστησι ποὺ ἔνοιωθε ὁ κ. Κρίκλ χτυπῶντας τοὺς μαθητάς του.

Καὶ τώρα ἀκόμα, ὅταν θυμᾶμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, αὐτὸ τὸ κτῆνος μᾶλλον, δὲν μπορῶ νὰ συγκρατήσω τὴν ἀγανάκτησί μου.

* * *

Τὸ πιὸ ἀξιομνημόνευτο γεγονὸς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πρώτης ἑξαμηνίας μου στὸ Λύκειο Σάλεμ ἦταν μιὰ ἐπίσκεψις σὲ μένα τοῦ κ. Ντὰν Πέγκοττυ, ὁ ὁποῖος ἦρθε στὸ Λύκειο, σταλμένος ἀπὸ τὴν ἀδελφή του καὶ φέρνοντάς μου διάφορα δῶρα. Τὸν γνώρισα καὶ στὸν Στῆρφορθ, ὁ ὁποῖος γοητεύτηκε μὲ τὴν γνωριμία αὐτοῦ τοῦ «ἐξαίρετου θαλασσόλυκου», ὅπως τὸν εἶπε.

"Ολες ἡ ἄλλες μέρες πέρασαν ὅμοιες ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, μὲ ξύλο καὶ μὲ μαθήματα, ὡς ὅτου ἦρθαν ἡ διακοπὲς πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅτι περίμενα.

Πῆρα τότε κ' ἐγὼ τὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου. Ἐπῆγα μὲ τὸ λεωφορεῖο ὡς τὸ Γιάρμουρθ κ' ἐκεῖ ἦρθε νὰ μὲ πάρῃ ὁ Μπάρκις μὲ τὸ ἁμάξι του. Ἡ πρώτη μου κουβέντα, μόλις μπῆκα στὸ ἁμάξι του, ἦταν νὰ τοῦ πῶ:

— Ἔκανα τὴν παραγγελία σας, κ. Μπάρκις. Ἔγραψα στὴν Πέγκοττυ.

— Ἄ! ἔκανε ἐκεῖνος. Κρῖμα ὅμως! Δὲν ἔγινε τίποτε. Δὲν ἔζησε τίποτε ἀπ' τὸ γράμμα σου... Δὲν ἔλαβα ἀπάντησι ἀπὸ τὴν Πέγκοττυ... Δὲν μοῦ παράγγειλε τίποτε...

— Τότε θὰ τῆς πῶ ἐγὼ ὅτι ὁ κ. Μπάρκις περιμένει ἀπάντησι.

. . . . . .

"Ω! τί παράδοξα αἰσθήματα ποὺ ἐνοιώθα ξαναγυρίζοντας στὸ σπίτι ποὺ δὲν ἦταν πειὰ σπίτι μου!...

Ὁ Μπάρκις ἀπόθεσε τὴ βαλίτσα μου στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου κ' ἔφυγε. Ἐγὼ ἀκολούθησα τὴν δενδροστοιχία κυττάζοντας τὰ παράθυρα καὶ περιμένοντας νὰ δῶ σὲ κάθε δίφορο τὸν κ. ἢ τὴν μὲς Μύρστον νὰ σκύβουν σ' ἕνα ἀπ' αὐτά. Μὰ δὲν εἶδα κανένα. "Ανοιξα τὴν πόρτα χωρὶς νὰ χτυπήσω καὶ μπῆκα μέσα ἀθόρυβα.

Καθὼς προχώρησα στὸν διάδρομο, ἄκουσα ἔξαφνα τὴ φωνὴ τῆς μητέρας μου νὰ προφέρῃ ἕνα νανούρισμα... "Ω! Θεέ μου! Πόσες ἀφυπνίσεις ξύπνησε μέσα στὴν ψυχή μου ἡ μελῳδία αὐτή!... Θυμήθηκα τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ ἀγαπημένη μου μαμὰ μὲ λίκνιζε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τραγουδοῦσε φαντάστηκα πὼς εἶδα τότε ξαφνιασμένος νὰ κάθεται κοντὰ στὸ τζάκι καὶ νὰ κρατῇ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρό. Τὰ μάτια της ἦταν κυρτωμένα στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ καὶ αὐτὸ τραγουδοῦσε...

Ἀκουγοντας τὴ φωνή μου, ἀναπήδησε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς κραυγή. Κι' ὅταν γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ με εἶδε φώναξε: «Θεέ μου! Εἶν' ὁ Ντέιθυ! Τὸ ἀγαπημένο μου παιδί!». Ἔπειτα, γονάμου! τισε στὸ πάτωμα γιὰ νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ, ἔκλεισε τὸ κεφάλι μου μέσα στὸ στῆθος της, κοντὰ στὸ μικρὸ πλάσμα ποὺ ἦταν φωλιασμένο ἐκεῖ κ' ἔσφιξε ἀπάνω μου τὸ μικρὸ χέρι του μπεπέ.

— Εἶν' ὁ ἀδελφάκης σου, Ντέιθυ ἀγαπημένο μου, στόμωσε μου παιδί, εἶπε ἡ μητέρα μου χαϊδεύοντάς με.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς παρεπονέθησαν διότι ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ καταστρέφουν τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ ἀποκόπτοντες ἑβδομαδιαίως τὸ δελτίον τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖ διανέμει τὸ «Μπουκέτο» κι' ἐπειδὴ τὰ παράπονα των εἶνε ἀπολύτως δικαιολογημένα, κατηργήσαμε τὰ δελτία αὐτά.

Τοιουτοτρόπως ἡ εὐκολία τὴν ὁποίαν παρέχομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας εἶνε διπλῆ. Καὶ τὸ περιοδικὸν δὲν θὰ κατασταῇ φθηνότερο καὶ τὰς ἐκδόσεις μας θὰ προμηθεύωνται ἐλεύθερα, χωρὶς δελτία, διὰ τῆς καταβολῆς μόνον τοῦ ἀντιτίμου των.

Διὰ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδίδωμεν μηνιαίως θὰ εἰδοποιοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας διὰ τοῦ περιοδικοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Τὸ καφενεῖο τοῦ Νίκου τοῦ Μπουζίνου καὶ τοῦ Τάκη τοῦ 'Αλέρμαγου, εἶχε τὴ συνηθισμένη πελατεία του. 'Ο κὺρ Φίλιππας, ὁ 'Αἰβαλιώτης, ροφοῦσε τὸν ἀργιλέ του, ἀπ' ὄξω, κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριά, ὁ καπετὰν - Σκουπίτσας, ἀξιωματικὸς ἀπόστρατος, εἶχε πιεῖ τὸν καφέ του καὶ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, — τοῦ καφενείου δηλαδὴ τὴν ἐφημερίδα — ὁ ἀντικρυνὸς μανάβης ἔπινε τὸ οὐζάκι του, μὲ δυὸ ραπανάκια, ὁ κ. Ἔφορος εἶχε σερβιριστῆ καὶ εἶχε πάει στὴ δουλειά του, οἱ ἀντικρυνοὶ οἱ μαγαζάτορες καθόντουσαν χωρὶς νὰ πιοῦνε τίποτα κι' ἄκουγανε τὸν Γιάννη, τοῦ καφενείου τὸν ὑπάλληλο νὰ τοὺς λέη τὸ τελευταῖο πάθημά του.

— Μάλιστα, κύριε, τὸ portofoli μου.

Στὸ διπλανὸ τραπέζι, ἕνας κύριος, καθὼς πρέπει σεβαστὸς καὶ μὲ χρυσᾶ γυαλιά, μὲ γκρίζο ὑπογένειο, σὰν ἀλατοπίπερο καὶ μπαστοῦνι, εἶχε τελειώσει τὸν καφέ του καὶ κύτταζε ἀπέναντι τὰ φύλλα τῆς λεύκας τῆς ψηλῆς καὶ καμαρωτῆς, νὰ τρέμουνε στὸ φρέσκο ἀεράκι.

— Λοιπόν, Γιάννη, ἀλήθεια εἶνε αὐτὰ ποὺ λές ;

— Μὰ τὸ Θεό, νά! Νὰ μὲ κάψη, ἂν σᾶς λέω ψέματα!

— Βρὲ τὸν κακομοίρη! Καὶ ποῦ τὰ βρῆκες τόσα χρήματα ;

— Πῆρα τῆς μάνας μου τὴ σύνταξι κ' ἔρχόμουνα μὲ τὸ τράμ.

— Κ' εἶχες πολλὰ μέσα στὸ portofoli σου ;

— Χίλια ἑφτακόσια φράγκα.

— Βρὲ ποὺ νὰ πάρη ἡ ὀργή. Αὐτὰ εἶνε μιὰ περιουσία σήμερα!... Καὶ εἶσαι βέβαιος πὼς τὄχασες τὸ portofoli σου; Μήπως, τυχόν, τὸ ἄφησες, στὸ ἄλλο σου σακκάκι ;

— Ὦ, εἶμαι ὑπερβέβαιος... Φαντάζεστε ὅτι δὲν κύτταξα ;...

— Καὶ δὲν ἔχεις καμμιὰ ἰδέα, σὰν ποῦ, ἀπάνω - κάτω, τὄχασες ;

— 'Εγὼ εἶμαι βέβαιος, πὼς τὄχασα μέσα στὸ τράμ... Ἔπειτα εἶδα πὼς τοῦ σακκακιοῦ ἡ φόδρα ἦταν λίγο ξυλωμένη. Ἐκεῖ μέσα μοῦπεσε...

— Βρὲ τὸν κακομοίρη, εἶπαν οἱ ἀντικρυνοὶ οἱ μαγαζάτορες καὶ τοῦ κλαίγανε τὴν τύχη.

Ἄξαφνα, στὰ τελευταῖα λόγια, ὁ καθὼς πρέπει κύριος, ἔπαψε νὰ κυττάη τὴ λεύκα καὶ τὰ φύλλα της ποὺ τρέμανε, γύρισε κατὰ τὸν Γιάννη καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἕνα ὕφος ἀδιάφορο...

— Τί; Ἔχασες τίποτα, γκαρσόν;

— Μάλιστα, κύριε, τὸ portofoli μου.

— Μπᾶ! Γιὰ φαντάσου σύμπτωσις!... Βρῆκα ἐγὼ ἕνα. Πότε τὸ ἔχασες ;

— Χθές, μετὰ τὸ μεσημέρι.

'Αμ τί διάολο εἶπε, εἶπε κι' ὁ κὺρ Φιλίππας.

— Καὶ πῶς ἦταν τὸ δικό σου ;

— Ἕνα συνηθισμένο portofoli, ἀπὸ δέρμα καστανό, μὲ δυὸ θέσεις μέσα, ξυλωμένο καὶ ραμμένο λίγο στὴν ἄκρη.

— Εἶχες μέσα χρήματα πολλά ;

— Χίλια ἑφτακόσια φράγκα... Ἕνα χιλιόδραχμο, ἕνα πεντακοσάρικο καὶ δυὸ ἑκατοστάρικα, ὅπως τὰ πῆρα ἀπὸ τὸ Μετοχικὸ Ταμεῖο.

— Τότε δὲν εἶνε τοῦτο ποὺ βρῆκα, τὸ δικό σου, εἶπεν ὁ καθὼς πρέπει κύριος καὶ, τράβηξε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα portofoli ἀπὸ δέρμα κόκκινο, καινούργιο.

— Ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ δικό μου, εἶπε ὁ Γιάννης καὶ μουρμούρισε πικρά: τὸ δικό μου ἦταν καφετὶ μὲ μιὰ γοργόνα σταμπαρισμένη ἀπ' ὄξω.

Καὶ μουρμούρισε πάλι:

— Ἄμα ἔχει λίγα ὅλοι τὸ φανερώνουνε, μὰ μὲ χίλια ἑφτακόσια φράγκα

'Ο διοικητὴς τοῦ τμήματος ἦταν λιγάκι μαχμουρλῆς, ἐκεῖνο τὸ πρωί.

ὸς θὰ ἦταν ὁ κουτός, ποὺ θὰ τὸ μαρτυροῦσε!

— Καλὰ λέει, εἶπαν καὶ οἱ ἀντικρυνοὶ οἱ μαγαζάτορες, σήμερα, ὁ κόσμος χάλασε!...

— Δὲν ἔχετε δίκηο, τοὺς εἶπεν ὁ καθὼς πρέπει κύριος, μὲ τὰ χρυσᾶ γυαλιά, τὸ γκρίζο τὸ γενάκι καὶ τὸ μπαστοῦνι μὲ ὁλόχρυση λαβή. Εἶνε πολλοὶ τίμιοι ἄνθρωποι ἀκόμα μέσα στὴν κοινωνία. Μόνον ποὺ δὲν τοὺς γνωρίζουμε!... Καὶ νομίζουμε ὅλοι πὼς εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς!... Μὰ δὲν χάλασε τόσο ὁ κόσμος, ὅσο σεῖς νομίζετε...

Κ' ἔπειτα, γυρίζοντας κατὰ τὸν Γιάννη:

— Μπορεῖ ἐκεῖνος ποὺ τὸ βρῆκε καὶ νὰ σοῦ τὸ φέρη, τοῦ εἶπε. Ποῦ τὸ ξέρεις ;...

— Κι' ἀπὸ ποῦθε θὰ μὲ ξέρη ;

— Δὲν εἶχες μέσα τὴ διεύθυνσί σου; Δὲν εἶχες τὸ μπλὲ σου !...

— Ἐγὼ, μπλιλιέτο!... Τί εἶμαι; Ὑπουργός; Τίποτα δὲν ἔ

— Καμμιὰ σημείωσι, κανένα χαρτί, κανένα πιστοποι καμμιὰ ταυτότητα ;

— Δὲν εἶχα τίποτα!... Ἀπολύτως τίπο Μόνον τὰ λεπτά, καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ σ

— Τότε σοῦ μένει ἀκόμα μιὰ ἐλπίδα.

— Ποιά ;

— Ν' ἀποταθῆς στὴν ἀστυνομία. Στὸ μα τῶν ἀπολεσθέντων... Μπορεῖ ἐκεῖνος τὸ βρῆκε, νὰ τὸ πῆγε ἐκεῖ!...

— Δίκηο ἔχετε, θὰ πάω.

— Νὰ πᾶς ὅμως, ὅσο μπορεῖς, πιὸ γρ ρα. Σήμερα, ἂν εἶνε δυνατόν.

— Ἄ, σήμερα, δὲν θὰ προφθάσω, γιατ χω, ὑπηρεσία ἐδῶ πέρα, ὡς στὶς ἑπτὰ ὑράδυ. Θὰ πάω ὅμως αὔριο.

— Καὶ βέβαια νὰ πᾶς... Καὶ μὴ στεν ρεῖσαι, μπορεῖ καὶ νὰ τὸ βρῆς.. Κάθε ἡμ ἡ ἐφημερίδες γράφουν παραδείγματα ἀπ πων ποὺ βρήκανε ὁλόκληρες περιουσίες πῆγαν καὶ τὶς δώσανε ἀμέσως στὴν ἀστ μία.... 'Ο κόσμος δὲν ἐχάλασε, ὅσο νομί οἱ κύριοι!... Πόσο κάνει ὁ καφές ;

— Δυόμιση δραχμές.

— Πάρε τρεῖς καὶ κράτησε τὰ ρέστα.

— Τί ; ἔχασες τίποτα, γκαρσό

ρετς.

Κι' ὁ καθὼς πρέπει κύριος ἔνηκε, σιγά-σιγὰ, κουνῶντας μπαστοῦνι του μὲ τὴν ὁλόχρυση λαβή.

— Σὰν χαζούτσικος μοῦ φάνηκε, εἶπεν ὁ Γιάννης στοὺς ἀντικρυνοὺς τοὺς μαγαζάτορες.

— 'Αμ' τί διάολο εἶνε, εἶπε καὶ ὁ κὺρ Φίλιππας, ὁ 'Αἰβαλιώτης, σκουπίζοντας μὲ τὴν παλάμη τὸ μαρκοῦτσι τ' ἀργιλέ. Νὰ σοῦ λέη πὼς μεῖναν τίμιοι ἄνθρωποι ἀκόμα, δῶ στὸν κόσμο καὶ νὰ σοῦ δείχνη καὶ τὸ portofoli ποὺ βρῆκε καταγῆς..

— Εἶδες εἶνε καλό. Γυναικεῖο ἦτανε! εἶπε καὶ ὁ συνταξιοῦχος.

* * *

Μαχμουρλῆς, πρωὶ-πρωὶ ὁ ἀστυνόμος, στὸ τμῆμα τῶν ἀπολεσθέντων. Κουλοῦρι καὶ καφέ, κουλοῦρι καὶ καφὲ κι' ἀκόμα νὰ συνέλθη.

— Λοιπόν, τί εἴπατε; εἶπε στὸν Γιάννη, ποὺ ἀπὸ ὥρα περιέγραφε τὸ portofoli ποῦχε χάσει. Ποῦσε Ποσειδῶνα ;

"Ενας ἀστυφύλακας ἀπ' τὴν Κεφαλλωνιά, πρώην περιβολάρης, παρουσιάστηκε.

— Διατάξτε.

— 'Ακόμα ἕναν καφέ, πολλὰ βαρὺν γλυ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 47)

— Πῶς ; Τί ; Π πῆρε ὁ νοικοκύρ του;!.. Ποιός γ κοκύρης του;..

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Αἰθιοπία, ἡ πατρίδα τῆς 'Εχίδνης, τῆς Χιμαίρας καὶ τῆς Σφιγγός.— Στὰ ἀβησσυνιακὰ ὑψίπεδα ζοῦσαν ὁ Φοῖνιξ, ὁ Αἰγόκερως καὶ οἱ Δράκοντες.— Ὁ μυστηριώδης μονόκερως καὶ τὸ φεῖδι ποὺ δαγκώνει τὴν οὐρά του.— "Ενας περίεργος τρόπος κατασκευῆς πολυτίμων πετραδιῶν...

Οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες τοποθετοῦσαν στὶς κορυφὲς τῶν ἀβησσυνιακῶν βουνῶν τὶς φωλιὲς καὶ τὰ καταφύγια ὅλων τῶν τεράτων τῆς μυθολογίας τους. Οἱ μῦθοι τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων σχετίζονται ὅλοι λίγο-πολὺ μὲ τὴν 'Αβησσυνία: Οἱ 'Αργοναῦται περιπλανήθηκαν ὡς ἐκεῖ πέρα. Ὁ Περσεὺς πῆγε στὴν Αἰθιοπία γιὰ νὰ σώση τὴν 'Ανδρομέδα. Ὁ 'Ηρακλῆς σκότωσε τὰ παιδιὰ τῆς 'Εχίδνης, ἡ ὁποία εἶχε γεννηθῆ στὶς ἀκτὲς τῆς 'Ερυθρᾶς Θαλάσσης. Ὁ Βελλερεφόντης ἐκεῖ πῆγε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ σκοτώση τὴν Χίμαιρα. Καὶ ἡ Σφίγξ, ποὺ σκότωσε ὁ Οἰδίπους, ἀπὸ τὴν Αἰθιοία εἶχε ἔλθει στὴν 'Ελλάδα κατὰ διαταγὴν τῆς "Ηρας....

Οἱ "Ελληνες ἔμποροι, ποὺ ἀνέβοκατέβαιναν τὴν 'Ερυθρὰ Θάλασσα, οἱ 'Αλεξανδρινοὶ ναυτικοὶ ποὺ ἔπλεαν στὸν Νεῖλο, σὰν γυρνοῦσαν στὶς πατρίδες τους, διηγοῦντο καταπληκτικὰ πράγματα γιὰ τὰ παράλια μέρη τῆς Αἰθιοπίας, ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶχαν διαβῆ. 'Ελεγαν πὼς στὰ βουνὰ τῆς Αἰθιοπίας ζοῦσαν παράξενοι ἀκέφαλοι ἄνθρωποι μ' ἕνα μονάχα μάτι στὸ στῆθος, ὀνομαζόμενοι κένταυροι ποὺ εἶχαν σῶμα γαϊδάρου καὶ κορμὸ ἀνθρώπου, σάτυροι, ἄνθρωποι - γῦπες, ἄνθρωποι-λεοπαρδάλεις κλπ. κλπ.

"Ετσι, ἀπ' αὐτὲς τὶς διηγήσεις, οἱ ἀρχαῖοι κατέληξαν στὸ συμπέρασμα πὼς ὅλα τὰ τέρατα ποὺ ἀναφέρονται στὴν μυθολογία τους κατήγοντο ἀπὸ τὴν 'Αβησσυνία.

Μεταξὺ τῶν τεράτων αὐτῶν ἦταν ὁ περίφημος μονόκερως καὶ ἡ καμηλοπάρδαλις, γιὰ τὴν ὁποία πίστευαν πὼς εἶχε δημιουργηθῆ ἀπὸ τὴν διασταύρωσι τῆς καμήλας καὶ τοῦ πάνθηρος.

'Επίσης τὰ ἀφελῆ πληρώματα τῶν τριήρων ποὺ κατέβαιναν τὴν 'Ερυθρὰ θάλασσα μὲ τὶς κόκκινες ἀκτές, φαντάστηκαν πὼς κάπου ἐκεῖ εἶδαν καὶ τὴν φωλιὰ τῆς 'Εχίδνης, τοῦ φρικτοῦ τέρατος ποὺ ἦταν μισὸ γυναῖκα καὶ μισὸ φεῖδι καὶ ποὺ εἶχε 7 κεφάλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόλις κοβόταν ἕνα κεφάλι της, φύτρωνε στὴν θέσι του ἄλλο. 'Εκεῖ εἶδαν καὶ τὸν Κέρβερο, τὸ σκυλὶ μὲ τὰ πενῆντα ἢ ἑκατὸν κεφάλια (οἱ μυθογράφοι δὲν συμφωνοῦν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν κεφαλιῶν του καὶ τὴν Χίμαιρα ποὺ εἶχε σῶμα κατσίκας, κορμὸ λεοντariοῦ καὶ οὐρὰ φειδιοῦ. 'Εξ ἄλλου, μὲ τὰ χρόνια ἡ Χίχαιρα πῆρε χίλιες μορφές. Ὁ 'Ησίοδος τὴν περιγράφει μὲ τρία κεφάλια, ἕνα κατσικιοῦ, ἕνα λεοντariοῦ καὶ ἕνα φειδιοῦ, ποὺ ἀπ' ὅλα ἐβγαιναν φλόγες.

Οἱ 'Αλεξανδρινοὶ πάλι καὶ οἱ Ρωμαῖοι τὴν ἔβλεπαν μὲ στῆθος γυναικεῖο, νύχια λεοντariοῦ, κορμὶ κατσίκας καὶ οὐρὰ φειδιοῦ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μεσαιῶνος τέλος τῆς προσέθεσαν φτερά, εἴτε μὲ πούπουλα σὰν τῶν πουλιῶν, εἴτε μὲ μεμβρανώδη σὰν τῆς νυχτερίδας, καὶ τὴν ἔστησαν σὲν ἄγαλμα στοὺς καθεδρικοὺς ναοὺς ποὺ ἐφτιαξαν ἀπ' ὅπου φεύγει κάθε νύχτα ἡ Χίμαιρα γιὰ νὰ δημιουργήση τὰ ὄνειρά μας.

'Η Σφὶγξ ἐπίσης ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία γιὰ νὰ πάη στὰ Θῆβας. 'Η ἑλληνικὴ αὐτὴ Σφὶγξ μὲ κορμὸ γυναικεῖο, σῶμα λεοντariοῦ καὶ φτερὰ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς πολύμορφες αἰγυπτιακὲς Σφίγγες ποὺ ἐθεωροῦντο ἀρσενικὲς καὶ ἄπτερες καὶ ποὺ εἶχαν πάνω σὲ σῶμα λεοντariοῦ κεφάλι ἀνθρώπου, κριοῦ ἢ γύπός. Τέλος ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία ξεκίνησε καὶ ὁ περίφημος Λέων τῆς Νεμέας

Αἰγόκερως

* * *

'Ασφαλῶς οἱ θρῦλοι αὐτοὶ θὰ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὰ ἀπολιθώματα τῶν πρωτογόνων τεράτων ποὺ οἱ πρῶτοι ταξιδιῶτες ἀνεκάλυψαν στὶς ἀκτὲς τῆς 'Αφρικῆς. Κ' ἔτσι, ἀνάμεσα στὰ φανταστικὰ τέρατα τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεσαιῶνος ποὺ εἶχαν τὴν κοιτίδα τους στὴν Αἰθιοπία, πρέπει ν' ἀναφέρουμε τὰ ἀκόλουθα:

Τὰ Γουίβρα ἢ Βουΐβρα, τεράστια μαλακόστρακα ποὺ ἔφεραν ἕνα κέρατο στὸ κεφάλι. Τὸ κέρατο αὐτὸ ἦταν στολισμένο μ' ἕνα πολύτιμο πετραδι. Σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις, τὰ τέρατα αὐτὰ φύλαγαν, ἕρποντας κάτω ἀπὸ τὴν γῆ, διαφόρους θησαυροὺς καὶ ἐτρέφοντο μὲ παιδιά.

Τὰ «ὄργανα», θαλασσινὰ θηρία, ποὺ σὰν τὶς σειρῆνες ξεγελοῦσαν τοὺς ναυτικοὺς καὶ παρέσυραν τὰ καράβια τους νὰ τσακιστοῦν πάνω στοὺς βράχους.

Τὸν Αἰγόκερω, ποὺ προστιθέντας νὰ ξεφύγη τὴν ὀργὴ τοῦ Τυφῶνος γιὰ κάποιο του λάθος, ἔπεσε στὸν Νεῖλο καὶ πνίγηκε. 'Ο Αἰγόκερως ἦταν ἀπὸ κάτω ψάρι καὶ ἀπὸ πάνω κατσίκα. Τὸ ὄνομά του ἐδόθη ἀπ' τοὺς ἀρχαίους σ' ἕνα ἀστερισμὸ ποὺ ὅταν περνᾶ στὸ στερέωμα τοῦ Νοτίου 'Ημισφαιρίου ἀναγγέλλει τὸν χειμῶνα.

Τοὺς Γυπαετοὺς ποὺ ἦσαν λεοντάρια στὸ σῶμα καὶ ἀετοὶ στὸ κεφάλι καὶ τὰ φτερά.

'Ο περίφημος 'Ιταλὸς ταξιδιώτης Μάρκο Πόλο, περνῶντας τὸν δωδέκατον αἰῶνα ἀπὸ τὴν Μαδαγασκάρη, φαντάστηκε ὅτι ἀνεκάλυψε τὰ τέρατα αὐτὰ βλέποντας τὶς τελευταῖες ἐπιόρνιθες ποὺ ἔζησαν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς: τεράστια πουλιὰ ὕψους δυὸ καὶ τριῶν μέτρων.

Οἱ «'Ιππόγριφφοι» τοὺς ὁποίους βλέπει κανεὶς στὰ γερμανικὰ ἐθνόσημα καὶ οἰκόσημα καὶ ποὺ εἶχαν φτερὰ πάντα ἁπλωμένα, νύχια λεοντariοῦ, σῶμα ἀλόγου καὶ κεφάλι ἀδαγριωμένου ἀετοῦ.

'Η «Οὐντσα» ἕνα εἶδος πάνθηρος, ποὺ κατὰ τοὺς θρύλους τῶν ἀσγαίων, ἔβλεπε μέσα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀδιαφανῆ σώματα καὶ ποὺ τὸ οὖρος της ἐκρυσταλλοῦτο καὶ μετεμορφώνετο σὲ διαμάντια, ρουμπίνια, σαφείρια, τοπάζια, ἀμεθύστους καὶ ἄλλα πολύτιμα πετράδια.

Τέλος, κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ δράκοντες ποὺ στολίζουν τὴν μυθολογία ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, κατάγονται ἐπίσης ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία. Αὐτοὶ ποὺ φύλακες καὶ οἱ φρουροὶ τοῦ κήπου τῶν 'Εσπερίδων καὶ διώχνησαν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅταν ἄφησαν τὸν 'Ηρακλῆ νὰ περάση καὶ νὰ κλέψη τὰ περίφημα μῆλα, ποὺ στὴν πραγματικότητα ἦσαν πάλλον portokalia ἢ μανταρίνια. 'Επίσης δράκοντες ἦσαν οἱ φύλακες τοῦ χρυσοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔκειτ κάτω στὴν Κολχίδα. 'Από πότε οἱ δράκοντες μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀφρικανικὴν πατρίδα τους / ἁπλώθηκαν σ' ὅλη τὴν γῆ, τρομοκράτησαν ὁλόκληρες γενεὲς, ὅπου συνετρίφησαν στὶς μονομαχίες τους μὲ τὸν 'Αγιο Γεώργιο, τὸν 'Αρχάγγελο Μιχαήλ, τὸν Σίγκφριτ ἢ τὸν Δίγενῆ 'Ακρίτα. Καὶ σύμφωνα μὲ μιὰν ἄλλη ἑλληνικήν, βυζαντινὴν μᾶλλον παράδοσι, ἕναν τέτοιο δράκο σκότωσε καὶ ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος. Αὐτὸν τὸν δράκοντα ὑπονοεῖ κι' ὁ ἀθάνατος Καραγκιόζης, ὅταν μιλᾶ γιὰ τὸ θηρίο ποὺ σκότωσε ὁ Μεγαλέξανδρος...

Σύμβολο τοῦ "Ελληνισμοῦ ποὺ ξαναγεννιέται, ὕστερα ἀπὸ κάθε καταστροφὴ τοῦ εἶνε ὁ Φοῖνιξ, ποὺ ἀναγεννᾶτο διαρκῶς ἀπὸ τὴν τέφρα του... Μὰ κι' ὁ Φοῖνιξ αὐτός, τὸ ἐθνικό μας σύμβολο, εἶνε αἰθιοπικῆς καταγωγῆς.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ Η. — G. — MAGO

ΤΑΟΡΜΙΝΑ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ὁ φίλος μας ὁ 'Αττίλας ἤρθε στὴν λέσχη μας μαζὶ μ' ἕναν ἄγνωστο κύριο, ποὺ μᾶς τὸν παρουσίασε ὡς κόμητα Ἔττορε ντὲ Μπονιφάτσιο. Ὁ κόμης ἦταν ἕνας ἄντρας νέος ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ πρόσωπο αὐστηρό, ὡργωμένο ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες πόνου. Τὰ κάτασπρα σχεδὸν μαλλιά του ἔδιναν μιὰ ξεχωριστὴ μελαγχολία στὴν θλιμμένη ἔκφρασι τῆς μορφῆς του.

Πρὶν ἔρθουν ὁ 'Αττίλας καὶ ὁ κόμης εἴχαμε ἀρχίσει νὰ διηγῆται ὁ καθένας μας καὶ ἀπὸ μιὰ δραματικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς του.

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διηγηθῶ κ' ἐγὼ μιὰ ἱστορία, εἶπε ξαφνικὰ ὁ κόμης. Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἀρέσῃ, γιατὶ εἶνε θλιβερὴ καὶ γιατὶ τὸ τέλος της θὰ εἶνε πολὺ δραματικό. Ὅπωσδήποτε, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον σας...

Καὶ ὁ κόμης ἄρχισε νὰ διηγῆται:

* * *

— Δύο ἀδελφοί,— εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ τ' ὀνομά τους, — εἶχαν ἐρωτευθῆ καὶ οἱ δυὸ μαζὶ μιὰ ὥμορφη κοπέλλα μὲ χρυσᾶ μαλλιά, χωρὶς ὅμως ὁ ἕνας νὰ ὑποπτεύεται τὰ αἰσθήματα τοῦ ἄλλου. Τὴν νέα αὐτὴν ἔλεγαν Ταορμίνα καὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Νεάπολι. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ τὴν ἐλάτρευαν μὲ τὸ ἴδιο παράφορο πάθος, γιατὶ ἦταν καλόκαρδη καὶ εὐγενική — μὰ καὶ γιατὶ ἀγαποῦσαν κ' οἱ δυὸ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή τους...

Πέρασε ἔτσι κάμποσος καιρός.

Μιὰ μέρα, ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ ἀπεκάλυψε στοὺς δυὸ ἀδελφοὺς πῶς ἦσαν ἀντίζηλοι. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. Τὸ ἐρωτικό τους πάθος εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο παροξυσμοῦ, ὥστε κανεὶς τους δὲν εἶχε πειὰ τὴν δύναμι νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰ θυσία χάριν τοῦ ἄλλου.

Ἡ κατάστασις ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπικίνδυνη... Καὶ τέλος οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἐξωμολογήθηκαν μαζὶ τὸ αἴσθημά τους στὴν Ταορμίνα. Μὰ ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε, μπρὸς στὸν πόνο τῶν δύο ἀνδρῶν, νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν προτίμησί της. Ἄφησε σ' αὐτοὺς νὰ βροῦν μιὰ λύσι στὸ τραγικὸ δίλημμα ποὺ τοὺς βασάνιζε...

Ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφοὺς φάνηκε πρῶτος, πιὸ δυνατὸς στὴν πάλη αὐτὴ μεταξὺ ἐρωτικοῦ καὶ ἀδελφικοῦ αἰσθήματος.

— Ἀγαποῦμε καὶ οἱ δυὸ τὴν Ταορμίνα μὲ τὸ ἴδιο πάθος! εἶπε στὸν ἀδελφό του. Στὴν περίπτωσι αὐτὴν θὰ κάμω χρῆσι τῶν δικαιωμάτων ποὺ ἔχω σὰν μεγαλύτερος ἀδελφὸς καὶ θὰ διατάξω ἐγὼ τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ φύγω σὲ μακρυνὸ ταξίδι... Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ... Θὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω τὴν Ταορμίνι... Ἂν τὸ κατορθώσω, ἡ νέα θὰ εἶνε δική σου. Δὲν θὰ μοῦ κακοφανῇ διόλου αὐτό... Θὰ παρακαλῶ πάντοτε τὸν Θεὸ νὰ σᾶς ἔχῃ καλὰ κ' εὐτυχισμένους..." Ἂν ὅμως, δὲν μπορέσω νὰ τὴν λησμονήσω, θὰ ὑποβληθῆς καὶ σὺ στὴν ἴδια δοκιμασία... Θὰ ξενητευθῆς καὶ σύ, ὅπως πρόκειται νὰ ξενητευθῶ κ' ἐγώ...

"Υστερ' ἀπὸ τὴν συμφωνία αὐτήν, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ἔφυγε πράγματι σὲ ταξίδι. "Οπου, ὅμως, καὶ ἂν πήγαινε, διαρκῶς ἔβλεπε μπροστά του τὴν Ταορμίνα. Ἡ ἀνάμνησίς της τὸν κυνηγοῦσε παντοῦ. Δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦ του.

Κ' ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος στὴν ξενητειά, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του, μακρυὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε πάντοτε σὰν τρελλός...

Θέλησε τότε νὰ χαθῇ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, σὲ καμμιὰ ἄγρια περιοχὴ τῆς μυστηριώδους Ἀφρικῆς... Μὰ ἡ ἀρρώστεια του ἔγινε βαρειά. Ἡ ὀπτασία τῆς Ταορμίνας δὲν τὸν ἄφηνε νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο τὴ μέρα καὶ νὰ κλείσῃ μάτι τὴν νύχτα... Ἡ ζωή του ἄρχισε νὰ κινδυνεύῃ σοβαρά...

Οἱ γιατροὶ κατάλαβαν ποιὸ ἦταν τὸ σαράκι ποὺ τὸν ἔτρωγε καὶ τὸν συμβουλεύσανε νὰ ξαναγυρίσῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴν πατρίδα του. Καὶ κεῖνος πῆρε ἕνα πρωὶ τὸ καράβι κ' ἐπέστρεψε στὴν 'Ιταλία. Ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγωνία τὸν ἔκαναν ἀγνώριστο. Γέρασε μέσα σὲ λίγους μῆνες... Ἔμοιαζε μὲ σκελετὸ ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο.

Βρῆκε τὴν Ταορμίνα μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του.

— Ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε, ἡ θυσία ποὺ ζήτησα ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου, εἶνε ἀνώτερη τῶν δυνάμεών μου. Ὑπέφερα, μάτωσα διὰ μου ἀπὸ τὸν πόνο καὶ στὸ τέλος νικήθηκα... Δὲν μπορῶ ζήσω μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ταορμίνα!...

Καὶ ὁ δυστυχὴς ὁ νέος, λέγοντας αὐτὰ ἔκλαιγε σὰν παιδί...

Ἡ Ταορμίνα κύτταξε, ἀμίλητη κάτωχρη, τοὺς δυὸ ἀδελφούς.

* * *

Ἦρθε τώρα καὶ ἡ σειρὰ τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ νὰ ὑποθῇ στὴν ἴδια δοκιμασία. Ἐτσίμασε τὰ πράγματά του καὶ σὲ λίγες μέρες ἀποχαιρετοῦσε τὸν ἀδελφό του.

— Εἶδατε, ἔ ; Σκότωσαν τὸν Λῆ - Βῆ, τὸν 'Αναμίτη φοιτητὴ τῆς «Ἐκόλ Σαντράλ» !...

—Μπᾶ; Ποῦ; Ἔκανε ἀδιάφορα ὁ Ντελλύς, ἕνας νεαρὸς ζωγράφος ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο τὰ ὥμορφα μοντέλλα ἀπὸ τὰ χρώματα.

— Σ' ἐκεῖνο τὸ παληὸ ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Λομόν, ποὺ καθώμαστε κ' ἐμεῖς κάποτε... 'Αλήθεια, Ραφινιόλ, τὸν ἤξερες ;....

— Μπορεῖ... Ἔκανε ἐκεῖνος, σηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Ἔχω παίξει μπιλιάρδο μὲ ὅλους τοὺς 'Αναμίτες φοιτητὲς τοῦ Καρτιὲ Λατέν !... Μπορεῖ νὰ εἶχα παίξη καὶ μ' αὐτόν !... Μὰ ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ φιλίες μὲ τοὺς «κίτρινους»...

Τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Λομόν δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζοφερὸ μυστηριό του. Ὁ 'Αναμίτης Λῆ-Βῆ εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ πίσω, μεδυὸ μαχαιριὲς στὴν καρδιά. Τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε λάβει ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό, ἀπὸ ἕνα θεῖο του, ἔμπορο στὴ Μασσαλία... Τί ἦταν λοιπὸν ; Πολιτικὸ ἔγκλημα ἢ ληστεία ;

Ὁ περίεργος Σερβὼ ἑτοιμαζόταν νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τῆς παρέας του, ὅταν ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἕνας παράξενος νέος μ' ἕνα μαῦρο μπόγο στὸ χέρι.

— Ἔ, ὄχι, ὄχι ἐδῶ μέσα! τοῦ φώναξε ὁ μπάρμπα Νοέλ. Δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ λοταρίες ! Ἐμπρός, ἔξω !...

Μὰ μόλις ἔφτασε στὴν πόρτα μαζὶ μὲ τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη, βρέθηκε μπροστὰ σὲ δυὸ μυστηριώδη ἄτομα ποὺ τοῦ ἔκλειναν νόημα νὰ γυρίσῃ στὸν μπάγκο του, καὶ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του. Ἦταν δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά... Ὁ μπάρτα Νοέλ, ξαφνιάσθηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτε. "Αφησε τὸ νέο μὲ τὸ μαῦρο μπόγο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ μέση τῆς ταβέρνας καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του πίσω ἀπὸ τὸν μπάγκο, ἀνήσυχος, μήπως γινόταν καμμιὰ φασαρία μέσα στὸ ἦσυχο ἐκεῖνο μαγαζί του.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ τὰ ποτὰ κάθησαν στὸ τραπέζι καὶ τότε, ὁ ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης ἄρχισε νὰ μοιράζῃ τὴ λοταρία του.

— "Ενα φράγκο ἡ καρτέλλα ! φώναξε. "Ενα φράγκο !....

Οἱ φοιτηταὶ τῆς ταβέρνας βρῆκαν διασκεδαστικὸ αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχαν πουληθῆ ὅλες ἡ καρτέλλες.

— Ἐμπρός, κύριοι !... Λίγη προσοχὴ τώρα !.. "Εκανε πάλι ὁ νέος μὲ τὸ μπόγο. Τὰ δῶρα μου εἶνε ὑπέροχα ! Ἐμπρός, ἀρχίζω τὰ νούμερα...

Κ' ἔχωσε τὸ χέρι του σὲ μιὰ σακκούλα, γεμάτη ἀπὸ ἑξάλινους ἀριθμούς. Ὁ Σερβώ, ὁ Ντελλύς καὶ ὁ Ραφινιόλ, ἔσκυψαν πάνω στὶς καρτέλλες τους.

Ὁ πρῶτος γέμιζε γρήγορα τὴ δική του, μὰ στὸ τέλος ἐκεῖνος ποὺ κέρδισε ἦταν ὁ Ραφινιόλ.

— Μπράβο !... φώναξαν ὁλόχαροι ὅλοι οἱ φοιτηταὶ τῆς ταβέρνας. Καὶ τώρα νὰ δοῦμε τί κέρδισε !...

Ὁ νέος μὲ τὴ λοταρία ἔλυσε τὸ μπόγο κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα ὁλοκαίνουργιο πανταλόνι.

— Αὐτὸ θὰ πῆ τύχη ! "Εκινε γελῶντας ὁ Ραφινιόλ κ' ἔρριξε

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, εἶμαι δική σου, τοῦ εἶπε ἡ Ταορμίνα.

χρόνο, ἡ Ταορμίνα πέθανε ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀσθένεια π δὲν μπόρεσαν οὔτε οἱ γιατροὶ νὰ τὴν καταλάβουν.

Λίγες, ὅμως, μέρες πρὶν πεθάνῃ, ἐξωμολογήθηκε σὲ μιὰ στὴ φίλη της τὸ τραγικὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της. Ἀπὸ τ δυὸ ἀδελφούς, ὁ μόνος ποὺ ἀγαποῦσε δὲν ἦταν ὁ ἄντρας μὰ ὁ ἄλλος, ὁ ξενητεμένος!... Ὡστόσο, δὲν θέλησε νὰ ρώση τὰ πραγματικά της αἰσθήματα, γιὰ νὰ μὴ φέρῃ σὲ κρουσι τοὺς δύο ἀδελφοὺς ποὺ τὴν ἀγαποῦσανε μὲ τὸ ἴδιο ράφορο πάθος. Καί, πεθαίνοντας, παρακάλεσε τὴν φίλη της μὴ ἀποκαλύψῃ ποτὲ σὲ κανένα αὐτὰ ποὺ τῆς εἶπε.

Ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς, ὁ μεγαλύτερος ἔμεινε στὴν πατρ του, στὸν πατρογονικό του πύργο.

"Οταν πέρασαν δύο χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς Ταορ ξαναπαντρεύτηκε μὲ μιὰ πλούσια νέα. Καὶ φάνηκε σὰν νὰ ἔ λησμονήσει τὴν νεκρή, αὐτὴν ποὺ ἀγάπησε ἄλλοτε τόσο πολ

"Οσο γιὰ τὸν μικρότερο ἀδελφό, ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ξενητειά, μὲ ἄλλο ὄνομα. "Εκανε πολλὲς ἐπιχειρήσεις, ἄπ σὲ μεγάλη περιουσία, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ πουθενὰ τὴ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΛΟΜΟΝ

Ἡ φοιτητικὴ ταβέρνα τοῦ μπάρμπα Νοὲλ, στὸ Καρτιὲ Λατὲν, ἦταν γεμάτη ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ καπνούς, φωνὲς καὶ δυνατὰ γέλια. Στὸ βάθος, στὴν συνηθισμένη γωνιά της καθόταν ἡ παρέα τοῦ Ραφινιόλ.

Ὁ Σερβὼ ἕνας νέος ἀπὸ τὴν παρέα, ποὺ ἤθελε νὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος φαρμακοποιὸς στὴν ἐπαρχία, διάβαζε ἁπληστα τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἔπειτα τὶς βραδυνές. Μὰ δὲν ἔβλεπε οὔτε ἕνα τσακιστὸ μονόλεφτο γιὰ τὴν πολιτική. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν πάντα κανένα «ὥμορφο ἔγκλημα», ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συγκλονίζουν τοὺς θυρωροὺς. Διάβαζε λοιπὸν τὸν «Μικρὸ Παρισινό», ὅταν ἔξαφνα γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ φώναξε κατάπληκτος :

—Εἶδατε, ἔ ; Σκότωσαν τὸν Λῆ - Βῆ, τὸν 'Αναμίτη φοιτητὴ τῆς «Ἐκόλ Σαντράλ» !...

—Μπᾶ; Ποῦ; Ἔκανε ἀδιάφορα ὁ Ντελλύς, ἕνας νεαρὸς ζωγράφος ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο τὰ ὥμορφα μοντέλλα ἀπὸ τὰ χρώματα.

— Σ' ἐκεῖνο τὸ παληὸ ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Λομόν, ποὺ καθώμαστε κ' ἐμεῖς κάποτε... 'Αλήθεια, Ραφινιόλ, τὸν ἤξερες ;....

— Μπορεῖ... Ἔκανε ἐκεῖνος, σηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Ἔχω παίξει μπιλιάρδο μὲ ὅλους τοὺς 'Αναμίτες φοιτητὲς τοῦ Καρτιὲ Λατέν !... Μπορεῖ νὰ εἶχα παίξη καὶ μ' αὐτόν !... Μὰ ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ φιλίες μὲ τοὺς «κίτρινους»...

Τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Λομόν δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζοφερὸ μυστηριό του. Ὁ 'Αναμίτης Λῆ-Βῆ εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ πίσω, μεδυὸ μαχαιριὲς στὴν καρδιά. Τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε λάβει ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό, ἀπὸ ἕνα θεῖο του, ἔμπορο στὴ Μασσαλία... Τί ἦταν λοιπὸν ; Πολιτικὸ ἔγκλημα ἢ ληστεία ;

Ὁ περίεργος Σερβὼ ἑτοιμαζόταν νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τῆς παρέας του, ὅταν ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἕνας παράξενος νέος μ' ἕνα μαῦρο μπόγο στὸ χέρι.

— Ἔ, ὄχι, ὄχι ἐδῶ μέσα! τοῦ φώναξε ὁ μπάρμπα Νοέλ. Δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ λοταρίες ! Ἐμπρός, ἔξω !...

Μὰ μόλις ἔφτασε στὴν πόρτα μαζὶ μὲ τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη, βρέθηκε μπροστὰ σὲ δυὸ μυστηριώδη ἄτομα ποὺ τοῦ ἔκλειναν νόημα νὰ γυρίσῃ στὸν μπάγκο του, καὶ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του. Ἦταν δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά... Ὁ μπάρτα Νοέλ, ξαφνιάσθηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτε. "Αφησε τὸ νέο μὲ τὸ μαῦρο μπόγο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ μέση τῆς ταβέρνας καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του πίσω ἀπὸ τὸν μπάγκο, ἀνήσυχος, μήπως γινόταν καμμιὰ φασαρία μέσα στὸ ἦσυχο ἐκεῖνο μαγαζί του.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ τὰ ποτὰ κάθησαν στὸ τραπέζι καὶ τότε, ὁ ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης ἄρχισε νὰ μοιράζῃ τὴ λοταρία του.

— "Ενα φράγκο ἡ καρτέλλα ! φώναξε. "Ενα φράγκο !....

Οἱ φοιτηταὶ τῆς ταβέρνας βρῆκαν διασκεδαστικὸ αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχαν πουληθῆ ὅλες ἡ καρτέλλες.

— Ἐμπρός, κύριοι !... Λίγη προσοχὴ τώρα !.. "Εκανε πάλι ὁ νέος μὲ τὸ μπόγο. Τὰ δῶρα μου εἶνε ὑπέροχα ! Ἐμπρός, ἀρχίζω τὰ νούμερα...

Κ' ἔχωσε τὸ χέρι του σὲ μιὰ σακκούλα, γεμάτη ἀπὸ ἑξάλινους ἀριθμούς. Ὁ Σερβώ, ὁ Ντελλύς καὶ ὁ Ραφινιόλ, ἔσκυψαν πάνω στὶς καρτέλλες τους.

Ὁ πρῶτος γέμιζε γρήγορα τὴ δική του, μὰ στὸ τέλος ἐκεῖνος ποὺ κέρδισε ἦταν ὁ Ραφινιόλ.

— Μπράβο !... φώναξαν ὁλόχαροι ὅλοι οἱ φοιτηταὶ τῆς ταβέρνας. Καὶ τώρα νὰ δοῦμε τί κέρδισε !...

Ὁ νέος μὲ τὴ λοταρία ἔλυσε τὸ μπόγο κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα ὁλοκαίνουργιο πανταλόνι.

— Αὐτὸ θὰ πῆ τύχη ! "Εκινε γελῶντας ὁ Ραφινιόλ κ' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δικό του, ποὺ ἦταν τρύπιο καὶ ξεθωριασμένο.

Κ' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν μπάγκο, φώναξε κατενθουσιασμένος :

— Ἔ, μπάρμπα Νοέλ, ποῦ θὰ μπορέσω νὰ κάνω τὴν πρόβα μου ;

— Ἀπὸ ἐδῶ... Ἀπὸ ἐδῶ... Τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Στὸ γραφεῖο...

Ὁ Ραφινιὸλ μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο μαζὶ μὲ τὸ νέο ποὺ κρατοῦσε τὸ καινούργιο πανταλόνι. Κ' ἔπειτα σὲ λίγο, βγῆκε ἔξω κάνοντας τάχα πὼς καμάρωνε καὶ πέταξε μέσα στὰ χέρια τοῦ ἄλλου τὸ παληὸ πανταλόνι.

— Στὸ χαρίζω !... Τοῦ φώναξε.

Οἱ φοιτηταὶ βρῆκαν τὸ ἀστεῖο νόστιμο καὶ ξέσπασαν σὲ δυνατὰ γέλια. "Υστερα, ξαναγύρισαν στὶς ἐφημερίδες τους, στὶς συζητήσεις τους καὶ στὰ χαρτιά τους.

Ὁ Ραφινιόλ, ὅταν κάθησε πάλι ἀνάμεσα στοὺς φίλους του, γύρισε καὶ εἶπε τοῦ Ντελλύς :

— Τοτό, ἐχεις νὰ μοῦ δυνείσῃς εἴκοσι φράγκα ; Εἶμαι ἀπένταρος!... "Αν ἔχῃς μάλιστα ἕνα ἑκατοστάρικο, θὰ μὲ σώσῃς!... Θὰ σοῦ τὰ δώσω στὸ τέλος τοῦ μηνός...

Ὁ Ντελλὺς ξερόκατάπιε, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀρνηθῆ αὐτὸ τὸ δάνειο. "Εβγαλε λοιπὸν καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα τσαλακωμένο ἑκατοστάρικο. Ὁ Ραφινιὸλ τότε, σηκώθηκε, τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

* * *

Τὸ ἄλλο βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὁ Ραφινιὸλ κι' ὁ Σερβὼ δὲν εἶχαν φανῆ ἀκόμη στὴν ταβέρνα. Ὁ Ντελλὺς λοιπὸν συλλογιζόταν πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπε πειὰ τὰ ἑκατὸ φράγκα του, ὅταν ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα κατάχλωμος ὁ Σερβώ.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ραφινιόλ ; Τὸν ρώτησε ἀμέσως ὁ Ντελλύς.

— Ξέγραψέ τον ! Τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Κι' ἔπειτα, μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τοῦ ἐξήγησε :

— Τὸν ἔπιασαν σήμερα τὸ πρωί ! Καὶ ξέρεις γιατί; Γιατὶ αὐτὸς σκότωσε τὸν 'Αναμίτη !..

Ὁ Σερβὼ ἄδειασε, διψασμένος, τὸ ποτῆρι τῆς μπύρας κι' ἐξακολούθησε :

Τὴν ἔπιασε χτὲς τὸ βράδυ, ὁ Ραφινιὸλ τὴν τύλιξε ἐκεῖνος ὁ νέος μὲ τὴ λοταρία !...

— Μὰ πῶς ; Ἀπόρησε ὁ Ντελλύς.

— Νά, ἄκουσε... Τοῦ εἶπε ὁ Σερβώ. Ὁ Ραφινιὸλ ξέρει πολὺ καλὰ τὸν 'Αναμίτη. Τὸ πρόηγούμενο βράδυ τοῦ ἔγκλήματος εἶχε παίξει μαζύ του μπιλιάρδο στὸ «Καφενεῖο τῆς Σορβώνης». Ἡ ἀστυνομία λοιπὸν τὸν ἀκολούθησε, σύμφωνα μὲ τὴν ἀναφορὰ ὅπως ἔφερμε σήμερα, πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ 'Αναμίτη, γιὰ νὰ κάμῃ τὰ διακόσια φράγκα ποὺ τοῦ εἶχε χρεώσει ὁ μπιλιάρδο. Ὁ Λῆ - Βῆ ἔβγαλε τότε ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα κ' ἔδωσε δυὸ ἑκατοστάρικα στὸ Ραφινιόλ. Ἐκεῖνος τότε χύμηξε ἀπάνω στὸν 'Αναμίτη γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ λεφτά. Μὰ ὁ Λῆ-Βῆ ἔβγαλε μιὰ γροθιὰ καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. Ἔπειτα, γυρίσε γιὰ νὰ κλείσῃ στὸ συρτάρι τὰ λεφτά του. Ὁ Ραφινιὸλ τότε βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ τὸν χτύπησε ἀπὸ πάνω μὲ τὸ μαχαίρι του...

— Κ' ὕστερα ;... ἔκανε μὲ φρίκη ὁ Ντελλύς.

— Ἔ, νά, ἡ ἀστυνομία ὕστερα ἐξακρίβωσε ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε περάσει τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος σὲ ἕνα δωμάτιο τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου. Κι' ὅπως τέρεις τώρα, Ντελλύς, ἐκεῖνο τὸ σαράβαλο τῆς ὁδοῦ Λομὸν εἶνε γεμάτο σκόνη. Παντοῦ, στὰ ἔπιπλα, στὸ πάτωμα, στὰ κρεββάτια, στὰ στρώματα, ὑπάρχουν διαρκῶς δυὸ δάχτυλα σκόνη. Ἔ, λοιπόν, κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα τοῦ κρεββατιοῦ στὸ ὁποῖο εἶχε κοιμηθῆ ὁ δολοφόνος, ἔλειπε ἕνα μεγάλο

Ὁ 'Αναμίτης, μὲ μιὰ γροθιά, τὸν ἔβαλωσε καταγῆς..

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ φτωχὸς νέος δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὴν εὐτυχία του! Καὶ τραύλιζε μπερδεμένες φράσεις σαστισμένος.

Τέλος ὁ δήμαρχος τοῦ εἶπε, πιάνοντας μὲ καλωσύνη τὸ χέρι του:

— Ἀγαπημένο μου παιδί, γιατὶ ἀπὸ σήμερα σὲ θεωρῶ παιδί μου, ἡ Σολάνζ εἶνε δική σου. Ἀπὸ σήμερα σᾶς θεωρῶ ἀρραβωνιασμένους...

* * *

Μείναμε καὶ τὸ ἄλλο βράδυ στὸ χωριὸ ἐκεῖνο γιὰ νὰ παρευρεθοῦμε στοὺς ἀρραβῶνες τῶν δύο νέων, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν μὲ ἀρκετὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν τρίτη μέρα τέλος ἀποχαιρετήσαμε τὸν Δήμαρχο, τὴ Σολάνζ καὶ τὸν μνηστῆρα της καὶ μπορέσαμε νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας.

Τοὺς ὑποσχεθήκαμε προηγουμένως ὅτι ἔπειτα ἀπὸ δύο μῆνες θὰ ξαναγυρίζαμε ἐκεῖ γιὰ νὰ παρευρεθοῦμε στοὺς γάμους τῶν δύο νέων. Ἡ Σολάνζ, καθὼς μ' ἀποχαιρετοῦσε, ἔκλαιγε.

Τὸ ὑπόλοιπο ταξίδι μας ὡς τὴ Νίκαια δὲν εἶχε καμμιὰ περιπέτεια.

Φτάνοντας ἐκεῖ, ἐγκατασταθήκαμε στὴν Ἔπαυλι «Τζουλιάνα», τὴν ὁποία βρῆκα ἀκόμα πιὸ ὡμορφη ἀπ' ὅ,τι τὴν νόμιζα ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ποὺ μοῦ εἶχε δείξει ὁ Ζάν. Ἦταν ἕνα πραγματικὸ παλατάκι, χαμένο μέσα στὴν πλουσία βλάστηση καὶ στὰ λουλούδια.

Τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας τῆς ἀφίξεώς μας κάναμε τὴν ἐμφάνισί μας στὸ κοσμικώτερο ξενοδοχεῖο. Καθὼς μπήκαμε μέσα ὅλων τὰ βλέμματα καρφώθηκαν ἐπάνω μου μὲ θαυμασμό. Ναί, εἶχα γίνει ὁ στόχος ὅλων τῶν βλεμμάτων, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Ζὰν νὰ ὑπερηφανεύεται...

Ναί, τὸν ἔβλεπα νὰ λάμπη ἀπὸ εὐτυχία, καθὼς μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο, τόσο σίγουρος γιὰ τὴν ἀγάπη μου, τὴν ὁποία εἶχε κερδίσει ἐπὶ τέλους.

Μὰ κ' ἐγὼ ἔνοιωθα τώρα τὸν ἑαυτό μου διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι ποτέ. Δὲν ἤμουν πειὰ ἡ φιλάρεσκη, ἡ ἐπιπόλαιη μπορῶ νὰ πῶ Τζουλιάνα ποὺ τόσο τὴν συγκινοῦσε ἡ ματιὰ καὶ τοῦ πιὸ διάφορου ἀκόμα ἀνδρός.

Ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς ποὺ προκαλοῦσα γύρω μου σ' ἕνα τόσο ἀριστοκρατικὸ κέντρο, ὅπου δὲν ἔλειπαν ἡ καλλονές, δὲν μ' ἄφηνε σχεδὸν ἀδιάφορη. Ἡ μάλλον μοῦ φαίνεται ὅτι κοκκίνιζα ἀπὸ μιὰ μικρὴ συστολή.

Ὅταν περάσαμε στὴ σάλλα τοῦ τσαγιοῦ τοῦ ξενοδοχείου, ὁ Ζάν μὲ ρώτησε ποῦ ἤθελα νὰ καθήσουμε.

— Στὴν πιὸ ἥσυχη κι' ἀπόμερη γωνία, τοῦ ἀπάντησα ἐγώ.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε γιατὶ μάντεψε ὅτι ὁ ἀδιάκριτος θαυμασμὸς τῶν ἄλλων, καταντοῦσε ἐνοχλητικὸς γιὰ μένα καὶ μ' εἶπε:

— Ἔχεις δίκηο, Τζουλιάνα... Ἂς ἀποφεύγουμε τὶς γνωριμίες καὶ τὸν κόσμο καὶ ἂς μείνουμε ἀφωσιωμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο...

Ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τότε τὸ χέρι μου, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος πῆρε μὲ τρυφερότητα καὶ τὸ φίλησε.

Μοῦ φάνηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅτι ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη ὅσο δὲν τολμοῦσα ποτὲ νὰ φανταστῶ στὰ παρθενικά μου ὀνειρα.

Εἶχα βρεῖ στὸν ἄνθρωπο αὐτό, ὁ ὁποῖος μὲ περνοῦσε κατὰ εἴκοσι χρόνια, τὸν ἰδανικώτερο σύζυγο, τὸν εὐγενέστερο πατέρα, τὸν πιὸ ἀφωσιωμένο φίλο.

Τί ἄλλο ἤθελα;

Πόσο τρελλὴ ἤμουν ἄλλοτε, ὅταν ἐπίστευα πὼς μόνο ἕνας νέος κι' ὡραῖος σύζυγος μποροῦσε νὰ μοῦ δώση τὴν εὐτυχία! Καὶ ποιὸ ἔγκλημα πῆγα νὰ κάνω, ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ περόχου αὐτοῦ συζύγου, μὰ καὶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ὅταν λίγο ἔλειψε νὰ παρασυρθῶ ἀπὸ ἕνα ρωμαντικὸ κι' ἀνύπαρκτο σχεδὸν αἴσθημα γιὰ τὸν Μωρίς!...

Α! ὑπάρχει Θεός!... Κι' ὁ Θεὸς αὐτὸς δείχθηκε ἐξαιρετικὰ καλὸς γιὰ μένα, ὅταν μ' ἔκανε ν' ἀρνηστήσω βαρειὰ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ βοισκόμουν μπροστὰ στὸ χεῖλος τῆς ἁβύσσου...

Ἀπὸ πόσο μικρὰ πράγματα ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ καταστραφῆ μιὰ εὐτυχία, μιὰ ὁλόκληρη ζωή... Φτάνει ἕνα τίποτε, ἡ ἀπροσδόκητη ἐμφάνισις ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ὅπως συνέβη σὲ μένα μὲ τὸν Μωρίς — γιὰ ν' ἀναστατώση τὸ πνεῦμα μας καὶ ἡ καρδιά μας, καὶ νὰ μὴ ξέρουμε πειὰ τί κάνουμε...

Κι' ὁ Ἔρως; "Ω! μοῦ φαίνεται πὼς ἀδίκως ἐμεῖς ἡ νέες γυναῖκες τὸν θεωροῦμε ὡς τὸ ἀπαντον τῆς εὐτυχίας μας. Ἔχουν κι' ἄλλα αἰσθήματα ἐξ ἴσου μεγάλα ἂν ὄχι μεγαλύτερα ἀπὸ τὸν Ἔρωτα... Ὑπάρχει ἡ θεία ἀγάπη τῶν συζύγων, ὑπάρχει ἡ μητρικὴ στοργή...

Ἀλλὰ γιὰ ποιὸν λόγο μιλῶ γιὰ μητρικὴ στοργή; Ποῦ τὴν ἔχω ἐγώ;... Μήπως;... Μήπως;... Τί εἶνε αὐτὴ ἡ πρωτογνώρι στὴ ταραχή, ποὺ μὲ πιάνει κάθε τόσο κατὰ τὶς τελευταίες αὐτὲς ἡμέρες καὶ γιὰ τὴν ὁποία δὲν ἔχω μιλήσει ἀκόμα στὸν σύζυγό μου;...

κομμάτι σκόνης ποὺ εἶχε τὸ σχῆμα ἑνὸς πανταλονιοῦ... Καὶ ξέρεις τώρα τὴ μανία τοῦ Ραφινιόλ νὰ ἔχη πάντα μὲ τσάκισι τὸ πανταλόνι του, ἀκόμη κι' ὅταν εἶνε τρύπιο. Πρὶν κοιμηθῆ λοιπόν, εἶχε βάλει στὸ στρῶμα τὸ πανταλόνι του γιὰ νὰ «σιδερωθῆ»... Κ' ἔτσι, δίχως νὰ τὸ προσέξη, μάζεψε τὴ σκόνη ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ πέρα, στὸ κρεββάτι...

Ὁ Σερβῶ κύτταξε τὸν Ντελλὺς ποὺ γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία ἐξακολούθησε:

— Ἡ ἀστυνομία λοιπὸν πῆρε λίγη ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκόνη καὶ τὴν παρέβαλε μὲ τὴ σκόνη τοῦ παληοῦ πανταλονιοῦ τοῦ Ραφινιόλ. Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πὼς ἡ γνωστὴ λοταρία ἦταν ἕνα «κόλπο τῆς ἀστυνομίας! Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν, εἶχαν προσέξει πὼς ἦταν παληὸ καὶ τρύπιο τὸ πανταλόνι του.. Κ' ἔτσι συλλογίστηκαν νὰ τοῦ δώσουν ἕνα καινούργιο, μὲ τὸ τέχνασμα τῆς λοταρίας γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὸ παληὸ καὶ νὰ ἐξετάσουν τὴ σκόνη του μὲ τὸ μικροσκόπιο.

Ὁ Ντελλὺς δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του.

— Μὰ γιατί σκότωσε τὸ Λῆβῆ ; ρώτησε τὸν Σερβῶ.

— Γιὰ νὰ τὸν ληστέψη! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Τότε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ δανείσθηκε χθὲς ἀπὸ ἐμένα ἕνα ἑκατοστάρικο;

— Γιατί ἤθελε νὰ δημιουργήση τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶνε ἀπένταρος! τοῦ ἐξήγησε ὁ Σερβῶ.

Ὁ Ντελλὺς ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Μὰ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβη ἂν συλλογιζόταν τὸν μυστηριώδη Ραφινιὸλ ἢ τὸ ἑκατοστάρικό του, ποὺ τὸ εἶχε χάσει γιὰ πάντα.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ.

Καθὼς μπήκαμε μέσα, ὅλων τὰ βλέμματα καρφώθηκαν ἐπάνω μου.

Θἄπρεπε ἴσως νὰ τοῦ μιλήσω... Γιατὶ ἂν εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ μαντεύω, θὰ τὸν κάνω πολὺ εὐτυχισμένο...

Ἂς εἶνε, θὰ τοῦ μιλήσω τὴν νύχτα, ὅταν θὰ γυρίσουμε στὴ βίλλα.

Ἀφοῦ πήραμε τὸ τσάϊ μας, μπήκαμε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ καὶ θέλησα νὰ χορέψω ἕνα βάλς μαζὺ μὲ τὸν Ζάν. Μὰ μόλις ἐκάναμε δυὸ-τρεῖς γύρους, ἔνοιωσα μιὰ ξαφνικὴ ζάλη καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ καθήσουμε.

— Τί ἔχεις, Τζουλιάνα μου; μὲ ρώτησε μ' ἀγωνία ἐκεῖνος.

— Τίποτε, Ζάν, τοῦ ἀπάντησα.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχήσω, ἐπειδὴ ἡ ζάλη μοῦ εἶχε περάσει κιόλας, ἐπρόσθεσα:

— Τίποτε... Στραβοπάτησε λίγο τὸ πόδι μου...

Ὁ Ζάν ὅμως φάνηκε σὰν νὰ μὴ πίστεψε τὴν δικαιολογία μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὰ εἶσαι χλωμή, Τζουλιάνα ! Τί ἔχεις ;

— Τίποτε, Ζάν... Ὁ ἐλαφρὸς πόνος ποὺ αἰσθάνθηκα μ' ἔκανε νὰ χλωμιάσω... Δὲν εἶνε τίποτε...

Ὅταν ξαναγυρίσαμε στὴ βίλλα, ἤμουν ἐντελῶς καλὰ καὶ κάθησα μάλιστα στὸ πιάνο κ' ἔπαιξα μερικὰ κομμάτια...

Ὁ Ζάν θυμήθηκε τότε τὴ σκηνὴ ἐκείνη μὲ τὴν παρουσίασι τῶν δύο ὑποψηφίων μνηστήρων μου — ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν ὁ ἴδιος — τότε ποὺ νευριασμένη ἐγὼ ἄρχισα νὰ παίζω στὸ πιάνο δ,τι μοῦ κατέβαινε στὸ κεφάλι.

Γελάσαμε πολὺ μὲ τὴν ἀνάμνησι αὐτὴ ποὺ ἦταν σχετικὴ μὲ τὴ πρώτη μας γνωριμία καὶ κατόπιν ἐπήγαμε νιὰ νὰ κοιμηθοῦμε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔνοιωσα πάλι τὸν ἑαυτό μου ὄχι καὶ τόσο καλά. Εἶχα ζάλες κ' ἔνοιωθα μιὰ ἀδικαιολόγητη κούρασι καὶ ἀνορεξία. Ὅλο σχεδὸν τὸ πρωὶ τὸ πέρασα στὸν ἀνθοστόλιστο ἐξώστη τῆς βίλλας μας χωρὶς νὰ κάνω τίποτε, ὀνειροπολῶντας κι' ἀνησυχῶ.

Συγχρόνως, ἔνοιωθα ἕνα καινούργιο αἴσθημα, ἕνα αἴσθημα πρωτογνώριστο νὰ μὲ πλημμυρίζη ὁλόκληρη.

Τί ἦταν αὐτὸ τὸ αἴσθημα; Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ προσδιορίσω... Ἦταν κάτι σὰν ἀγάπη, σὰν λαχτάρα, σὰν ἀγάπη γιὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη, καὶ ποὺ δὲν τὸ γνώριζα...

Ναί, ἔπαιρνε τὴ μορφὴ ἑνὸς χαριτωμένου καὶ ροδοκόκκινου παιδιοῦ...

Ὦ! δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία: θὰ γινόμουν μητέρα...

Μητέρα ἐγώ!... Ἡ τρελλὴ Τζουλιάνα ;

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἀκόμα, θὰ μ' ἔκανε ἴσως νὰ γελάσω, μοῦ προκαλοῦσε τώρα μιὰ βαθυτάτη συγκίνησι καὶ ταραχή... Μιὰ γλυκειὰ χαρά, μιὰ εὐτυχία μὲ πλημμύριζε μὲ τὴ σκέψι αὐτή...

Ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ μιλήσω σχετικῶς στὸν Ζάν... Θὰ τὸν ἀνησυχοῦσα βέβαια, μὰ θὰ τὸν ἔκανα κι' αὐτὸν εὐτυχισμένο... Ἂν καὶ δὲν μοῦ εἶχε πεῖ τίποτε, εἶχα μαντέψει ὡστόσο ὅτι ἡ μεγαλύτερη, ἡ πιὸ βαθειά του ἐπιθυμία, ἦταν νὰ γίνη πατέρας... Αὐτὸ μόνο τοῦ ἔλειπε γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ εὐτυχία του...

Ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτὲς κ' ἔβλεπα μακρυὰ τὴ γαλάζια θάλασσα τῆς Μεσογείου νὰ λάμπη κάτω ἀπ' τὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο... Ὁ ἀέρας ποὺ φυσοῦσε ἀνάλαφρος, μοῦ ἔφερνε τὴν εὐωδία της, ἀνακατεμένη μὲ τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν δέντρων.

Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο περιβάλλον, ἡ ζωὴ μοῦ φαινόταν ὡραία καὶ καλὴ κ' οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἔβλεπα μακρυὰ νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους εὐτυχισμένοι... Μάντευα παντοῦ ἐγὼ ποὺ ἄλλοτε δὲν ἔβινα καὶ τόση σημασία στὰ ζητήματα τῆς θρησκείας, τὴν παρουσία ἑνὸς Θεοῦ ἀγαθοῦ, γεμάτου ἐπιείκεια καὶ καλωσύνη ποὺ παρακολουθεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ πραγματοποιεῖ τοὺς πόθους των.

Καὶ τοὺς δικούς μου πόθους τοὺς εἶχε πραγματοποιήσει, ἀφοῦ αἰσθανόμουν πειὰ τὸν ἑαυτό μου εὐτυχισμένο.

Ὁ Ζάν, ὅταν γύρισε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, μὲ βρῆκε καθισμένη στὸν ἐξώστη νὰ ὀνειροπολῶ ἀκόμη.

— Ἔλα, φίλε μου, τοῦ εἶπα, κάθησε ἐδῶ κοντά μου. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἀμέσως ἐκεῖνος πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε πλάι μου, κυττάζοντάς με μ' ἀνησυχία.

Ὅλο σχεδὸν τὸ πρωὶ τὸ πέρασα στὸν ἀνθοστόλιστο ἐξώστη τῆς βίλλας μας.

Τοῦ ἔπιασα τότε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπα:

— Ζάν, φίλε μου, μοῦ χάρισες ὡς τώρα τόσες χαρές, ὥστε αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου χρεώστη ἀπέναντί σου...

Στάθηκα λίγο καὶ κυττάζοντάς τον στὰ μάτια, πρόσθεσα χαμογελῶντας:

— Ἔφτασε πειὰ ἡ στιγμὴ νὰ σοῦ πληρώσω τὸ χρέος μου...

Ὁ Ζάν μοῦ ἔρριξε μιὰ ξαφνιασμένη ματιὰ καί, χωρὶς ἀκόμα νὰ ἔχη μαντέψει γιὰ ποιὸ πρᾶγμα ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω, μὲ ρώτησε ἀνυπόμονα:

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Τζουλιάνα;... Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια σου;

Ἐγὼ τὸν κύτταξα τρυφερὰ καὶ τοῦ ἀπάντησα:

— Ζάν, αἰσθάνομαι ὅτι πρόκειται νὰ γίνω μητέρα !...

"Ω! Ἦταν ἀπέραντη ἡ χαρὰ ποὺ ἔλαμψε τότε στὸ πρόσωπό του. Γιὰ μερικὲς στιγμές, ἔμεινε ἄφωνος, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ προφέρη οὔτε μιὰ λέξι...

Ἔπειτα μ' ἀγκάλιασε μὲ περιπάθεια καὶ μοῦ εἶπε:

— "Ω! Τζουλιάνα... Τζουλιάνα μου!... Σ' εὐχαριστῶ!... Ἡ χαρὰ ποὺ μοῦ δίνεις σήμερα μονάχα μὲ τὴ χαρὰ ποὺ μοῦ... ἔδωσες, ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι μ' ἀγαπᾶς, μπορεῖ νὰ συγκριθῆ... Σ' εὐχαριστῶ, γλυκειά μου Τζουλιάνα...

Καὶ μὲ φίλησε μὲ μιὰ ἀγάπη μεγάλη, βαθειά, ἀσύγκριτη...

* * *

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ περιποιήσεις μὲ τὶς ὁποῖες μὲ περιέβαλλε ὁ Ζάν, μόνο μὲ τῆς πιὸ τρυφερῆς μητέρας θὰ μποροῦσαν νὰ παραβληθοῦν. Δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμὴ σχεδὸν ἀπὸ κοντά μου καὶ πρόσεχε, ὥστε νὰ μὴν κουράζωμαι, ἔστω-κι' ἁπλώνοντας τὸ χέρι μου γιὰ νὰ πάρω ἕνα πρᾶγμα, ποὺ βρισκόταν κοντά μου. Προλάβαινε κάθε ἐπιθυμία μου καὶ μάντευε κάθε μου σκέψι.

"Αρχισε καὶ πάλι — παρ' ὅλες τὶς ἐπίμονες διαμαρτυρίες μου — νὰ μοῦ κάνη διάφορα δῶρα ποὺ ἄλλοτε ἦσαν μιὰ ἀνθοδέσμη ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια καὶ ἀκριβὰ λουλούδια καὶ ἄλλοτε ἕνα δαχτυλίδι μὲ ὑπέροχες πέτρες ἢ ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ...

Ὁ γιατρός, τὸν ὁποῖο κάλεσε ἀμέσως γιὰ νὰ μ' ἐξετάση, ἐβεβαίωσε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκυμοσύνης κανονικῆς καὶ μὲ συμβούλευσε, ὅταν ἡ ἐνδείξεις τοῦ τοκετοῦ θὰ γινότουσαν πιὸ ζωηρές, νὰ μείνω στὸ κρεββάτι.

Πράγματι δέ, ἔπειτ' ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες, ἔπαψα πειὰ νὰ σηκώνωμαι.

Συγχρόνως ἔφτασαν κ' οἱ γονεῖς μου ἀπὸ τὸ Παρισι, στοὺς ὁποίους ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήση ὁ Ζάν. Οἱ καλοί μου «γεροι» τὰ ἔχασαν μόλις εἶδαν τὴν βίλλα μας — τὴν ὁποία ἡ μητέρα μου μὲ τὸ συνηθισμένο της στόμωμα, ἐχαρακτήρισε ὡς «γελοιότητα» — καὶ τὴν πολυτέλεια τῆς διακοσμήσεώς της...

— "Ω! Τζουλιάνα — μοῦλεγε ὁ πατέρας μου — δὲν πιστεύω νὰ μὴν εἶσαι τώρα εὐτυχισμένη καὶ νὰ μυσικακῆς ἐναντίον μας γιατὶ σοῦ δωσαμε τὸν βαρόνο ντὲ Νιέρ ;

— Τί λὲς, μπαπᾶ!... Εἶμαι τρισευτυχισμένη καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐκλογή σας. Περισσότερο εὐτυχισμένη δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ γίνω...

— Κι' ὅμως θὰ ἔλιωνε, ὅταν θὰ φέρης σπόγκισσο τὸ χαριτωμένο παιδάκι ποὺ μὲ τόση λαχτάρα περιμένουμε ὅλοι μας...

Κ' ἡ μέρες περνοῦσαν γιὰ μένα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης κ' εὐτυχίας, μέσα στὴν ὁποία ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου σίγουρο γιὰ τὸ μέλλον...

Ἦρθε τέλος ἡ στιγμὴ τοῦ τοκετοῦ... Ὑπέφερα δέβαμη, ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες μὰ ὅταν ὁ γιατρὸς μοῦ παρουσίασε ἕνα ροδοκόκκινο ἀγοράκι ποὺ ἔκανε τόσο κομικὸς μορασμοὺς ἀντικρύζοντας γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ, ὥστε δὲν ἤξερες ἂν γελοῦσε ἢ ἂν ἔκλαιγε — ξέχασα ὅλους μου τοὺς πόνους ἀμέσως.

Τὸ πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, τὸ κύτταξα μὲ λατρεία, τὸ ἔσφιξα στὸ στῆθος μου καὶ εἶπα λυτὴ ἀπὸ τὸν νοσηκόμο:

— Εἰδοποιήστε, σᾶς παρακαλῶ, τὸν κύριο βαρῶνο καὶ τοὺς γονεῖς μου...

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ὁ σύζυγός μου μπῆκε μέσα...

Καθὼς μὲ εἶδε νὰ κρατάω τὸ παιδί μας, ἔτρεξε πρὸς ἐμένα...

Ἐγὼ τότε χαμογέλασα καὶ ἁπλώνοντας πρὸς αὐτὸν τὸ νεογέννητο τοῦ εἶπα:

(Στὸ προσεχὲς τὸ τέλος)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΛΦ ΧΕΛΛΙΓΚΕ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ο νεαρὸς γιατρὸς ἔσφιγγε στὸ χέρι του τὴ τσάντα του μὲ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ἐνῶ ἀνέβαινε τὴ σκάλα. Περπατοῦσε σιγά-σιγά. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ προχωροῦσε μπροστά του φαινόταν ἀληθινὰ ταραγμένος. Καὶ ὅλο καὶ κάτι ἔλεγε.

Ὁ γιατρὸς τὸν διέκοψε ξαφνικά:

— Τέλος πάντων, ποῦ πηγαίνουμε; ρώτησε.

— Τώρα θὰ δῆτε, ἀπάντησεν ὁ ἄγνωστος. Ὁ φίλος μου εἶνε πολὺ θαρεια καὶ χρειάζεται ὁπωσδήποτε ἰατρικὴ βοήθεια.

Ὁ γιατρὸς κάτι μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Δὲν ἀγαποῦσε νὰ τὸν ξυπνοῦν ἔτσι στὴ μέση τῆς νύχτας. Καὶ πάλι καλὰ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ κανέναν τακτικὸ πελάτη. Μὰ αὐτὸς ἐδῶ τοῦ ἦταν ὁλότελα ξένος, καὶ ἡ μοῦρη του δὲν τοῦ ἐνέπνεε καμμιὰ ἀπολύτως ἐμπιστοσύνη.

—Ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσατε τὸν Σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν! παρατήρησεν ὁ γιατρός.

Ὁ συνοδὸς του ὅμως δὲν ἀπάντησε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασαν στὸ τρίτο πάτωμα. Ὁ ἄγνωστος ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Ὁ γιατρὸς τὸν ἀκολούθησε...

Τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἦταν φωτισμένο μ' ἕναν πολυέλαιο. Ἕνας ἄνθρωπος — ἕνας σωματώδης, κοκκινοτρίχης, ἄγριος καὶ θλοσυρὸς — ἦταν ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα κρεββάτι. Στὸ κεφάλι του ὑπῆρχε ἕνας ἐπίδεσμος.

Ὁ γιατρός, κυττάζοντας ὁλόενα τὸν κοκκινοτρίχη ἄνθρωπο, ἔβγαλε τὰ γάντια του. Ὕστερα ἄνοιξε τὴν τσάντα του καὶ τὴν ἄφησε πάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Πλησίασε τὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸν ἐπίδεσμο. Κύτταξε καλὰ-καλὰ τὴν πληγή, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ξανάβαλε τὸν ἐπίδεσμο στὴ θέσι του. Ὕστερα γύρισε πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχε φέρει:

— Λυποῦμαι πολύ, φίλε μου, τοῦ εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐπέμβω σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι. Πρόκειται γιὰ μιὰ πληγὴ ἀπὸ σφαῖρα πιστολιοῦ. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὁ ἰατρικὸς κῶδις καθορίζει ὅτι πρέπει νὰ εἰδοποιῆται ἀμέσως ἡ ἀστυνομία.

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή, γιατρέ, φώναξεν ὁ ἄγνωστος κ' ἡ φωνή του εἶχε ἕναν τόνο παρακλήσεως μαζὺ καὶ φοβέρας. Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ τὸν πληγωμένο φίλο μου. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο κάτι νὰ κάνετε. Μπλέξαμε σὲ κάποια φασαρία καὶ ὁ φίλος μου δέχθηκε μιὰ πιστολιά. Ἂν τὸ μάθῃ ἡ ἀστυνομία, θὰ τὰ μπλέξουμε πολὺ χειρότερα. Σᾶς τὸ ξαναλέω, γιατρέ, κάτι πρέπει νὰ κάνετε. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν ἀφήσετε ἔτσι.

Ὁ γιατρὸς ἀνατρίχιασε.

— Πολὺ καλά, εἶπε. Θὰ κυττάξω νὰ βγάλω τὴ σφαῖρα. Μὰ νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας πὼς ὕστερα θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία. Ἡ εὐθύνη μας, σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, εἶνε τεραστία...

Μὰ ὁ γιατρὸς σταμάτησε ἄξαφνα ἀπότομα. Εἶχε σκύψει πάνω στὴν ἀνοικτὴ τσάντα του καὶ κεῖ πάνω στὰ τυλιγμένα μέσα σὲ πανιὰ γιατρικὰ ἐργαλεῖα, εἶδε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα τῶν πενῆντα καὶ ἑκατὸ δολλαρίων. Ὁ γιατρὸς κύτταξε τὸν ἄγνωστο ποὺ στεκόταν πλάϊ του χαμογελῶντας καὶ τὸ χέρι του πλησίασε τὰ χαρτονομίσματα γιὰ νὰ τὰ πετάξη στὸ πάτωμα. Μὰ δὲν τὸ ἔκαμε.

Ὁ ὅρκος ποὺ εἶχε δώσει, ὅταν ἔγινε γιατρός, ἡ ἀρχές του, ἡ πεποιθήσεις του, ἡ ἐπαγγελματική του τιμὴ ὀρθώνονταν τώρα στὴ συνείδησί του. Μὰ μιὰ ἄλλη φωνὴ τοῦ μουρμούριζε πάλι: «Μὴν εἶσαι θλάκας, καϋμένε. Ποιὸς θὰ τὸ μάθῃ, πὼς πῆρες λεφτὰ γιὰ νὰ μὴν εἰδοποιήσῃς τὴν ἀστυνομία; Ἡ γυναῖκα σου τέσσερα χρόνια τώρα φορεῖ τὸ ἴδιο φουστάνι. Ἐσὺ χρειάζεσαι ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ τὴ δουλειά σου. Ὁ πατέρας σου εἶνε φτωχός. Ἔλα, καϋμένε, πάρε τὰ λεφτά... Ἀφοῦ κανένας δὲν πρόκειται νὰ τὸ μάθῃ;»

Ὁ κοκκινοτρίχης εἶχε μιὰ ἀπαίσια πληγὴ στὸ δεξὶ μέρος τοῦ προσώπου του. Μόλις ὁ γιατρὸς ἔχυσε πάνω του λίγο ζεστὸ νερὸ γιὰ νὰ τὴν καθαρίσῃ, ὁ πληγωμένος ἔκανε ἕνα μορφασμὸ πόνου.

— Μὴν κουνηθῆτε μιὰ στιγμή, τοῦ εἶπεν ὁ γιατρὸς γιὰ νὰ τὸν προσέχῃ. Μιὰ μονάχα στιγμή... Ἔτσι... καλά... πολὺ καλά!

Ὕστερα γύρισε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἄλλον ἄγνωστο νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα ποτῆρι μὲ ζεστὸ νερό. Ἀφοῦ τελείωσε, πῆγε στὸ παράθυρο μόνο, πλύθηκε καλὰ-καλά, ἔβαλε τὰ ἐργαλεῖα του στὴν τσάντα καὶ τὴν ἔκλεισε — μὲ τὰ χαρτονομίσματα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα ἐξακολουθοῦσε νὰ μουγκρᾶ.

— Σᾶς εὐχαριστοῦμε, γιατρέ, τοῦ εἶπε. Ἐμεῖς ἁπλῶς θὰ φύγουμε μὲ ν' ἀποφύγουμε τὶς φασαρίες. Πρόκειται νὰ φύγουμε σὲ λεπτὰ καὶ ἤθελα ὁ φίλος μου νὰ εἶνε ἐν τάξει. Σὲ λίγο εἶνε ὁλότελα καλά, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ὁ νεαρὸς γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

— Ναί, σὲ λίγο θὰ εἶνε ὁλότελα καλά, εἶπε.

— Ἡ πληγή του δὲν εἶνε σοβαρή;

— Ὄχι. Τὸν περιποιήθηκα πολὺ καλά. Σὲ λίγο θὰ εἶνε στὰ πόδι. Πέστε στὸ σύντροφό σας, πῶς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ θάτσι μήπως εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

Βγαίνοντας ἀπὸ τοῦ παράξενου ἐκείνου ἀρρώστου ὁ γιατρὸς δὲν πῆγε ἴσια σπίτι του. Δὲν μπόρεσε. Κάτι τὸν ἔπνιγε μέσα του. Τοῦ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες περιπλανήθηκε ἄσκοπα μέσα στοὺς δρόμους. Ἤθελε πῶς ἂν πήγαινε νὰ πλαγιάσῃ, δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀποκοιμηθῆ.

— Σπουδαῖος γιατρὸς εἶμαι! μονολογοῦσε. Πρότυπο τιμίου καὶ ἐντίμου πολίτου! Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου μοῦ προσέφεραν λεφτὰ νὰ παραθῶ τὸ καθῆκον μου, κι ἐγὼ τὰ λεφτὰ αὐτὰ τὰ παίρνω ἀμέσως, γιὰ νὰ φοβόμουν μήπως χάσω τὴν εὐκαιρία. Οὔτε ἀμφιταλαντεύθηκα, οὔτε συζήτησα! Τὰ πῆρα σὰν νὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ γιὰ τὸ ὁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου!

Μὰ ἀμέσως ξανακούσθηκε ἡ φοβερὴ φράξεν ἐκείνη φωνὴ ἀπὸ μέσα του:

— Γιατὶ ἀνησυχεῖς, ἀνόητε; Γιατὶ βασανίζεις τὸν ἑαυτό σου; Μήπως πρόκειται ποτὲ νὰ τὸ μάθῃ κανείς; Κωνεῖς ἀπολύτως! Ἐξ ἄλλου, τὰ πράγματα αὐτὰ σοῦ εἶνε ἀπαραίτητα. Ἀπὸ κάτω-κάτω, ἡ γυναῖκα σου κ' ἐσὺ μὲ τὶς λίς καταφέρνετε καὶ τὰ κουτσοπορεύετε. Μὰ ὁ πατέρας σου, ὁ φτωχὸς πατέρας σου; Αὐτὸς εἶνε πάμπτωχος καὶ θὰ σοῦ βασανίσθηκε γιὰ νὰ σὲ ἀναθρέψῃ καὶ νὰ σὲ μορφώσῃ! Τώρα ὁ πατέρας σου γέρασε καὶ δὲν κάνει νὰ δουλεύῃ σὰν τὸ σκυλί. Ἔπρεπε νὰ σὲ κανένα ἐξοχικὸ σπιτάκι καὶ νὰ ζοπερνᾶ μὲ τὶς κότες του, τὰ λαχανικά του καὶ τὸ ψάρεμα. Τώρα μπορεῖς νὰ τὸν βοηθήσῃς καὶ νὰ τὴν νὰ περάσῃ εὐτυχισμένα τὰ ταῖα του χρόνια. Τὰ λεφτὰ τοῦ τώρα μέσα στὴν τσάντα σου δὲν μέτρησες. Μὰ εἶνε πολλά. Ἀφοῦ περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζεσαι.

»Θὰ ἀγοράσῃς μερικὰ φουστάνια τῆς γυναίκας σου — ἐξακολούθησε ἡ φωνή — καὶ τὰ ὑπόλοιπα χρήματα τὰ δώσῃς ὅλα τοῦ πατέρα σου. Τοῦ πῆς ὅτι προσελήφθης ὡς γιατρὸς σὲ καμμιὰ μεγάλη Ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία. Θὰ τοῦ πῆς πὼς σοῦ δόθηκε προκαταβολή τοὺς μισθοὺς ὁλοκλήρου τοῦ χρόνου. Κ' ἔτσι θὰ δικαιολογηθῆ εὐκολώτατα ἡ πρόοδις τῶν χρημάτων...

»Πόσο θὰ εὐχαριστηθῆ ὁ γέρος σου! Καὶ θὰ εὐχαριστηθῆς καὶ σὺ ὁ ἴδιος! Ἔλα λοιπόν. Ἀκόμα δὲν κατάλαβες γιατὶ πῆρες αὐτὰ τὰ λεφτά; Τὰ πῆρες γιὰ χατῆρι τοῦ γέρου πατέρα σου!»

Ἔτσι, ἐνῶ περιπλανιόταν ἄσκοπα ὁ γιατρός, προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του ὅτι δὲν εἶχε κάνει τίποτε τὸ ἀξιοκατάκριτο. Μὰ ἦταν δύσκολο νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἡμερώνῃ σὰν γύρισε, ἐπὶ τέλους, στὸ σπίτι του καὶ ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν πίσω σκάλα.

Ἀθόρυβα ἔβγαλε τὸ πανωφόρι του καὶ τὸ καπέλλο του καὶ προχώρησε, μὲ τὴν ἄκρη τῶν ποδιῶν του, πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα.

Ἡ γυναῖκα του, καθὼς στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Φοροῦσε μιὰ ρόμπα καὶ τὰ μάτια της ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία.

—Γιατὶ δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα, ἀγάπη μου; τὴν ρώτησε ὁ γιατρός.

Ἡ γυναῖκα τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια προτοῦ ἀπαντήσῃ:

— Ποῦ ἤσουν τόση ὥρα;

— Εἶχα πάει νὰ δῶ ἕναν ἄρρωστο, ἀπάντησεν αὐτός, στοῦ διαβόλου τὴν ἄκρη. Τί νὰ κάμω; Συχαίνομαι τόσο αὐτὲς τὶς νυκτερινὲς γιατρικὲς ἐπισκέψεις!

Ἡ γυναῖκα του φαινόταν σὰν χαμένη καὶ ἔτριβε τὰ χέρια της νευρικά.

— Μήπως συνάντησες κανένα ἐνῶ γυρνοῦσες; ρώτησε.

— Ἂν συνάντησα κανένα; Ἔκανε αὐτός.

Ὄχι βέβαια. Ποιὸν ἤθελες νὰ συναντήσω τέτοια ὥρα;

Ἡ νέα ὥρμησε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Αὐτὸς προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ χωρὶς νὰ ξέρῃ τί συνέβαινε.

— Γιατὶ κλαῖς; τὴν ρώτησε, ἐπὶ τέλους.

— Ἔλειψες τόσο πολύ, μουρμούρισε ἡ νέα, ποὺ νόμιζα πὼς τὰ εἶχες μάθει. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μὰ πρέπει νὰ τὸ μάθῃς. Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ....

«Ὁ πατέρας σου βρισκόταν στὴν τράπεζα, ὅπου δούλευεν ὡς νυχτοφύλακας. Δυὸ διαρρῆκτες προσπάθησαν νὰ μποῦν στὴν Τράπεζα. Ὁ πατέρας σου πυροβόλησε τὸν ἕνα, μὰ ὕστερα οἱ κακοῦργοι τὸν σκότωσαν...

»Καὶ τὸ μόνο ποὺ ξέρει ἡ ἀστυνομία, ἐξακολούθησεν ἡ γυναῖκα **του**, εἶνε ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κόκκινα μαλλιὰ καὶ ἦταν πληγωμένος στὸ δεξὶ μέρος τοῦ προσώπου...

— .....!

ΡΑΛΦ ΧΕΛΛΙΓΚΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΟΔΟΝΤΟΣΚΟΝΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ταξίδια του, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος Μάρκ Τουαίν, φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι ἑνὸς γνωστοῦ του. Τὸ πρωὶ ξυπνῶντας, θυμήθηκε ὅτι, ἐνῶ εἶχε πάρει μαζύ του τὴ βούρτσα τῶν δοντιῶν του, εἶχε ξεχάσει τὴν ὁδοντόσκονή του.

Δὲν ἀνησύχησε ὅμως διόλου, γιατὶ ἐνόμισε ὅτι θὰ εἶχαν ἀπ' αὐτὴν στὸ σπίτι ὅπου ἐφιλοξενεῖτο καὶ πραγματικὰ ψάχνοντας στὴν κάμαρά του, βρῆκε ἕνα μικρὸ κουτὶ ἀπὸ πορσελάνη ποὺ εἶχε μέσα σκόνη. Ὁ Μάρκ Τουαίν τὴν μεταχειρίσθηκε ... τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν του καὶ τὴ βρῆκε ἐξαίρετη.

Ὅταν σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ οἰκοδέσποινα, τῆς διηγήθηκε μὲ γέλια τὴν ἀνακάλυψί του, προσθέτοντας ὅτι ἡ ὁδοντόσκονη αὐτὴ ἦταν ἀρίστης ποιότητος.

— Τί ὁδοντόσκονη εἶνε αὐτή; ρώτησε ἔκπληκτη ἡ οἰκοδέσποινα.

—Τὴ βρῆκα μέσα σ' ἕνα κουτὶ ἀπὸ πορσελάνη, ἐπάνω στὸ μεγάλο τρυπέζι...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... φώναξε τότε ἐκείνη μὲ ἀπελπισία... Μὰ τί κάνατε;... Ἦταν ἡ θεία μας!...

Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ οἰκοδέσποινα διηγήθηκε στὸν ξένο της, ὅτι ἡ σκόνη ἐκείνη ἦταν ἡ... τέφρα τῆς θείας της, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ ὀλίγου καιροῦ καὶ τὴν εἶχαν κάψει!—

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Τὰ ἑρπετά, ὡς γνωστόν, ἔχουν μεγάλη ἀντοχὴ στὴν πεῖνα. Παράδειγμα ἕνας ὅας τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Παρισιοῦ, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἐπὶ τέσσερα χρόνια χωρὶς ν' ἀγγίξῃ καμμιὰ τροφή. Ἐπίσης κ' ἕνας πύθων στὸν ζωολογικὸν κῆπο τοῦ Ἀμβούργου ἔζησε δίχως φαΐ ἐπὶ 18 μῆνες.

— Μεγάλη ἀντοχὴ στὴν πεῖνα δείχνουν καὶ ἡ χελῶνες. Ὡστόσο τὸ ρεκόρ τὸ κατέχει ἕνα ἔντομο, ὀνομαζόμενο «σικάντα».

—Τὸ ἔντομο αὐτό, ὅταν βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς χρυσαλλίδος, μένει ἀπολύτως νηστικὸ καὶ σὲ ληθαργικὴ κατάστασι ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια!

* * *

— Μποροῦμε ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας νὰ φτιάξουμε μαλλί; Ἡ ἐπιστήμη ἀπαντᾶ: «Ναί!»

— Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ ἐπανειλημμένα πειράματα μὲ «καζεΐνη» (μιὰ οὐσία ποὺ παράγεται ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τοῦ γάλακτος τῆς ἀγελάδος) ὁ καθηγητὴς Ἀντόνιο Φερράτι, στὸ Μιλᾶνο κυτῶρωσε, ὅπως ἰσχυρίζεται τοὐλάχιστον, νὰ μετατρέψῃ τὸ γάλα σὲ λεπτὲς κλωστὲς ποὺ ἔχουν τὴν ὑφὴ καὶ τὴν στερεότητα τοῦ φυσικοῦ μαλλιοῦ!

— Ἂν αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ μαλλιοῦ βιομηχανοποιηθῆ, ὁ ἐφευρέτης του ὑποστηρίζει ὅτι θὰ στοιχίζῃ φθηνότερα ἀπὸ τὸ γνήσιο μαλλὶ ποὺ γίνεται ἀπὸ τὶς τρίχες τῶν πρυβάτων.

* * *

Ὁ καθηγητὴς Βίλχελμ Στεκέλ, διευθυντὴς μιᾶς νευρολογικῆς κλινικῆς στὴ Βιέννη, ἰσχυρίζεται ὅτι γιατρεύει τοὺς... ζηλιάρηδες!

— Τὴν ζήλεια, ὁ ἐν λόγῳ καθηγητής, τὴν θεωρεῖ σὰν μιὰ ἀρρώστεια ὅμοια μὲ τὸ κρυολόγημα! Τὰ θύματα δὲ τῆς ζήλειας, κατὰ τὴν γνώμη του, εἶνε δύο εἰδῶν: Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συναισθάνονται πὼς εἶνε ζηλιάρηδες κ' ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τὸ συναισθάνονται.

— Ὁ Στέκελ, λοιπόν, ἐφαρμόζοντας μιὰ μέθοδο δικῆς του ἐπινοήσεως ποὺ τὴν κρατάει μυστική, ἔχει γιατρέψει ὡς τώρα ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτή... ἀρρώστεια, 14 γυναῖκες.

* * *

— Τὰ νύχια τοῦ ἀνθρώπου ἀλλάζουν ἑκατὸν ἑβδομήντα ἓξ φορὲς σὲ διάστημα ἑ ἑβδομήντα πέντε ἐτῶν.

— Ἐὰν κανεὶς μποροῦσε νὰ διατηρήσῃ τὸ νύχι τοῦ δείκτου του, τὸ νύχι αὐτὸ σὲ ἑξήντα χρόνια περίπου θὰ εἶχε δυὸ μέτρα μῆκος.

* * *

Ὁ πρῶτος ποὺ σκέφθηκε νὰ κατασκευάσῃ γραφομηχανή, ἦταν ὁ Ἄγγλος Ἑρρίκος Μίλλ, ποὺ γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο ἀπὸ 1680. Ἦταν ἀρχιμηχανικὸς κάποιας ἑταιρείας καὶ στὰ ἀρχεῖα τοῦ Ἀγγλικοῦ Γραφείου Προνομίων διατηρεῖται ... ἴμα τὸ δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας, τὸ ὁποῖον πῆρε ὁ ἐν λόγῳ ἀρχιμηχανικὸς στὶς 7 Ἰανουαρίου 1714. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ὅμως, δὲν εἶχε διόλου τύχη. Οὔτε μιὰ μηχανὴ δὲν ἐπουλήθηκε. Καθόσον ἦσαν πολὺ ἀτελεῖς καὶ πολὺ δύσκολομεταχείριστες.

— Δυὸ παρόμοιες μαλλιτὲς ἐφευρέσεις, ποὺ ἔγιναν ἀργότερα στὰ 1721 καὶ 1784 δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη. Πολὺ ἀργότερα στὰ 1843 ὁ Ἀμερικανὸς Τόμπερ πῆρε δίπλωμα γιὰ ἕναν τύπο γραφομηχανῆς ποὺ στάθηκε ἄτυχη κι' αὐτή.

— Ἐπὶ τέλους, στὰ 1858 ὁ Νεαυορκέζος Σαμουὴλ Φράνσις κατασκεύασε τὴν πρώτη γραφομηχανὴ ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὶς σημερινές. Αὐτὴ εἶχε κάποια ἐπιτυχία. Ἡ ἐφεύρεσις ἀγοράσθηκε καὶ ἐπελειοποιήθηκε καὶ πῆρε τὴ σημερινὴ τελείωσί της.

Στὸ Ἀθήναιον τῆς Γαλλίας ὑπῆρχε στὴν πλατεία τοῦ Ὡρολογίου τοποθετημένο ἕνα γραμματοκιβώτιο, ἦταν παμπάλαιο καὶ σαραβαλιασμένο.

— Ἐσκέφθηκε ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τέλους ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ γραμματοκιβώτιο αὐτό.

— Ὅταν τὸ ἔβγαλαν ὅμως ἀπὸ τὴ θέσι του, βρῆκε σφηνωμένα σὲ διάφορες ρωγμὲς πολλὰ γράμματα, ποὺ εἶχαν ριφθῆ στὸ γραμματοκιβώτιο πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια. Σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε γραμμένη καὶ ἡ ἀφελὴς ἐπιγραφή: «Λίγα ἐπείγον».

—Ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἐνόμισε πὼς ἦταν καθῆκον της νὰ μοιράσῃ τὰ γράμματα αὐτά. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς παραλήπτες τοὺς εἶχαν πεθάνει. Τυπικότατα τότε τὰ γράμματα ἐστάλησαν πίσω στοὺς ἀποστολεῖς τους.

— Τὸ κακὸ δυστυχῶς, ἦταν, πὼς κι' ἀπὸ αὐτοὺς οἱ περισσότεροι εἶχαν πεθάνει!...

— Ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσετε τὸν Σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν, παρατήρησε ὁ γιατρός.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

"ΕΜΠΡΟΣ! ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ;,,

Ηκόμησσα Ρέζυ ἔβγαλε τὸ μυρωμένο μαντηλάκι της καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά της.

— "Α, ὄχι ! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω αὐτό ! Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ γάμο μας νὰ μὲ ἀπατᾶ μὲ μιὰ ξανθειὰ χορεύτρια τοῦ «Καζινό»!... Εἶνε τερατῶδες! Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι ! Πρέπει νὰ τὸν ἀπατήσω κ' ἐγώ !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός ! Ἔκανε ἡ κόμησσα Ρέζυ.

Ἦταν μιὰ θειὰ τοῦ ἀνδρός της, ἡ πριγκήπισσα Λουντμίζα. Τὴν προσκαλοῦσε νὰ φᾶνε τὸ βράδυ μαζύ.

—«Δὲν ξέρω, θεία... Τί νὰ σᾶς πῶ... Θὰ μπορέση ἆραγε ὁ Ρολάν ;... τῆς ἀπάντησε ἡ κόμησσα Ρέζυ.

— Ὁ ἄντρας σου ; ἔκανε γελῶντας ἡ πριγκήπισσα. Μὰ εἶνε ἐδῶ πέρα... Αὐτὸς εἶνε σύμφωνος !...

Τί μποροῦσε νὰ κάνη ; Δέχτηκε τὸ γεῦμα. "Οταν ὅμως γύρισε ὁ ἄνδρας της, τὸν μάλλωσε. Τοῦ εἶπε ὅτι ἔπρεπε πρῶτα νὰ συνεννοηθῆ μαζύ της. "Ἔπρεπε νὰ τὴ ρωτήση ἂν εἶχε διάθεσι ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ πάη σ' ἕνα ξένο σπίτι. Μποροῦσε νὰ εἶχε πονοκέφαλο. Δὲν τοῦ ἔμοιαζε, ἐκείνου, ποὺ τριγύριζε ἐδῶ κ' ἐκεῖ μ' εὐθυμες καὶ ὑποπτες παρέες.

— "Ελα, φτάνει, Ρέζυ ! φώναξε γελῶντας ὁ Ρολάν. Βλέπω πὼς ἔχεις σήμερα τὰ νεῦρα σου... Ἐγὼ πᾶω στὸ γραφεῖο μου νὰ ἐργασθῶ λιγάκι...

Κ' ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα στὴ τσέπη γιὰ νὰ βγάλη τὸ καρνέ του. Εἶχε σημειώσει ἐκεῖ πέρα κάποια ἐπείγουσα δουλειά. Μὰ εἶδε κατάπληκτος πὼς τὸ εἶχε ξεχάσει στῆς θείας του.

— Ἀγάπη μου, εἶπε στὴ γυναῖκα του, κάνε μου τὴ χάρι νὰ τηλεφωνήσης στὴ θεία νὰ μοῦ στείλη μ' ἕνα ὑπηρέτη τὸ καρνέ μου. Τῆς τὸ εἶχα δώσει γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μας...

— Φαντάσου ! ἔκανε ἐκείνη. Δὲν θυμᾶσαι οὔτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ σπιτιοῦ σου !....

— Μὰ ἔχω τόσα νούμερα στὸ κεφάλι μου ! Στέναξε ὁ Ρολάν καὶ διάστηκε νὰ τρυπώση στὸ γραφεῖο του.

* * *

"Οτιν ἔφθασε τὸ μικρὸ καρνὲ τοῦ Ρολάν. ἡ κόμησσα Ρέζυ τὸ ἄνοιξε περιεργη κ' εἶδε τὴν πρώτη σελίδα ἕναν ἀριθμὸ τηλεφώνου γραμμένο μὲ γυναικεῖο χέρι : 81 . 956. "Εγινε λοιπὸν κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμό της καὶ χωρὶς νὰ συλλογιστῆ τίποτε, ἔκανε τὸν τελευταῖο ἀριθμὸ 8 κ' ἔκλεισε μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο τὸ μαῦρο καρνέ. Ἔτσι ὁ ἀριθμὸς81.956 ἔγινε 81.958. Μὰ αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἦταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τοῦ σπιτιοῦ σου !....

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ κόμησσα Ρέζυ χτενιζόταν μπροστὰ στὴν τουαλέττα της, ὅταν ξαφνικὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός! Ποιὸς εἶνε στὸ τηλέφωνο;

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ρολάν. Ἡ Ρέζυ ἄλλαξε τὴ φωνή της.

— Ποιόν θέλετε ; Ρώτησε.

—Τὴν δεσποινίδα Ζωρζέτ... Δὲν ξύπνησε ἀκόμα ; Ἐδῶ ὁ κύριος Ρολάν !...

— Μπᾶ ! Ἐσύ εἶσαι, Ρολάν ;

— "Ω, ἀγαπητή μου, Ζωρζέτ ! "Εκανε ἐκεῖνος. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ χθὲς τὸ βράδυ. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου. Δὲν πειράζει ἔ ; Λοιπόν, τί λές ; Θέλεις νὰ (ἆμε ἀπόψε μαζύ ;

— "Οχι ; Ἀπόψε πρέπει νὰ τιμωρηθῆς!...

— Ζωρζέτ !... ἔκανε ἱκετευτικὰ ὁ Ρολάν,

— "Οχι, ὄχι ! Ἀπόψε εἶσαι τιμωρία... Περιμένω ἕνα τηλεφώνημά σου αὔριο τὸ πρωὶ στὶς δέκα... Ὡρεδούαρ, ἀγαπητέ μου !...

Κ' ἡ κόμησσα Ρέζυ κρέμασε χαμογελῶντας τὸ ἀκουστικό.

"Υστερ' ἀπὸ λίγο ὅμως χτύπησε πάλι τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός ! "Εκανε ἡ Ρέζυ.

— Τὸν κύριο Ρολάν', παρακαλῶ.....

Ἦταν μιὰ γυναικεία φωνή. Θὰ ἦταν δίχως ἄλλο ἡ χορεύτρια.

— Ὁ κύριος κόμης ἔφυγε χθὲς τὸ βράδυ μαζὺ μὲ τὴν κόμησσα γιὰ ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς...

— Ἔφυγε ; Ἀπόρησε ἡ χορεύτρια. Ποιὸς εἶνε στὸ τηλέφωνο ;

—Ἡ καμαριέρα...

— Ποῦ πᾶνε, παρακαλῶ ;

— Στὴ Βενετία, στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ "Ερωτος»...

Κ' ἡ Ρέζυ κρέμασε πάλι τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

* * *

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, στὶς δέκα ἡ ὥρα, ὁ Ρολὰν ζήτησε πάλι τὸ 81.958.

— "Ακουσε, Ζωρζέτ! Φώναξε στενοχωρημένος. Δέν μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς ἐσένα. "Αν ἤξερα τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ σου, ἤ ἐρχόμουν χθὲς τὸ βράδυ νὰ σ' ἔβλεπα. Λοιπόν, θὰ σὲ δῶ ἀπόψε...

—Δέν ξέρω... ψιθύρισε ἡ Ρέζυ. Τηλεφώνησέ μου καλύτερα σὲ ἕνα ρριο... Ἐλπίζω ὡς αὔριο θὰ μπορέσω...

— Ἐσὺ, ἀγάπη μου, θὰ μὲ τρελλάνης μ' αὐτὸ τὸ τηλέφωνο, στέναξε ὁ Ρολάν. Κ' ἔξω φρενῶν, παράτησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γύρισε νευριασμένος στὸ σπίτι του.

Σὲ λίγο ὅμως τὸ τηλέφωνο τῆς Ρέζυ ξαναχτύπησε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι. Ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο λάθος. "Ενας φίλος τῆς Ζωρζέτ ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, θέλησε νὰ τὴ δῆ. Μὰ ἀντὶ νὰ πάρη τὸν ἀριθμὸ 81.956, πῆρε ἀπὸ λάθος τὸν ἀριθμὸ 81.958. Τὸ σπίτι, δηλαδὴ τῆς Ρέζυ.

— Ἐμπρὸς ! ἔκανε ἐκείνη παίρνοντας τὸ ἀκουστικό. Ποιὸς εἶνε ;

— Ἐγὼ εἶμαι Ζωρζέτ...

— Τί συμβαίνει ;

— Τί θὰ ἔλεγες νὰ συναντηθοῦμε ἀπόψε στὶς 6 στὸ «Σὶκ - Σὶκ»... ψιθύρισε ἡ Ρέζυ ἀναποφάστιστη. Μὰ καθὼς σήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι της, εἶδε μέσα στὸ μεγάλο καθρέφτη τῆς τουαλέττας της τὸν Ρολὰν ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ γραφεῖο κι' ἔστεκε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας της.

—Ναί...ἐξακολούθησε νὰ τῆς τηλεφωνῆ ὁ ἄγνωστος. Χθὲς ἀπὸ μᾶς γύρισα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο... Σ' ἐπεθύμησα πάρα πολύ... Θὰ σὲ περιμένω σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ μπάρ. Θέλω νὰ σὲ δῶ....

— Στὶς ἕξη στὸ «Σὶκ - Σὶκ»... ψιθύρισε ἡ Ρέζυ ἀναποφάστιστη. Μὰ καθὼς σήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι της, εἶδε μέσα στὸ μεγάλο καθρέφτη τῆς τουαλέττας της τὸν Ρολὰν ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ γραφεῖο κι' ἔστεκε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας της.

—Ναί...ἐξακολούθησε νὰ τῆς τηλεφωνῆ ὁ ἄγνωστος. Χθὲς ἀπὸ μᾶς γύρισα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο... Σ' ἐπεθύμησα πάρα πολύ... Ἡ κόμησσα Ρέζυ προσποιήθηκε τὴν ταραγμένη καὶ κρέμασε τὸ ἀκουστικό, χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ ἀπάντησι στὸν ἄγνωστο.

— Σ' ἐνοχλῶ; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος μὲ κάποια εἰρωνεία.

—"Ω, διόλου! τοῦ ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ἡ Ρέζυ καὶ βιάστηκε νὰ τοῦ μαλλιάσει τὰ στὸν καθρέφτη. Γιατὶ γύρισες σήμερα τόσο γρὶς ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου ;

— "Ε, νά..."Εκανε ὁ Ρολάν, στενοχωρημένος, δίχως νὰ βρίσκη μιὰ ἐξήγησι. Ἔφυγα νωρὶς... Δὲν εἶχα δουλειά...

Μὰ ἡ σκέψις ὅτι ἡ Ρέζυ μιλοῦσε μ' ἕνα ἄγνωστο τὸν βασάνιζε. Τὸν ἀπατοῦσε λοιπόν; Τί θὰ κέρδιζε ἂν τὴν ρωτοῦσε μὲ ποιόν μιλοῦσε ; Ἡ γυναῖκες ἔχουν τόσο εὔκολες τὶς καιολογίες !...

Ὁ Ρολὰν προτίμησε μιὰ ἄλλη τακτική.

— "Ακουσε, Ρέζυ... τῆς εἶπε. Θέλεις νὰ πάρουμε τὸ τσάϊ μαζὺ στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα ;

— Εὐχαρίστως, ἀγάπη μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ κόμησσα, μὰ ὄχι πρὶν ἀπὸ τὶς ἕξη. Γιατὶ θέλεις νὰ συναντηθοῦμε ;

— Στὸ «Σὶκ - Σὶκ»... "Εκανε μὲ θράσος ὁ Ρολάν.

— Θαυμάσια ! Θὰ περάσω νὰ σὲ πάρω ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου στὶς ἑξήμισυ... Κ' ἡ κόμησσα Ρέζυ μὲ ἀπάθεια, ἄρχισε νὰ βάφη τὸ προσωπό της.

* * *

Τὸ «Σὶκ - Σὶκ» ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ τεῖοποτεῖα. Ὁ Ρολὰν καθόταν μὲ τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ θρους καὶ συλλογιζόταν ὅτι ἦταν ἕνας τρισάθλιος ἄνθρωπος. Μὰ δὲν εἶχε μάτια ; Δὲν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48ἡ)

Ο ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ ἀνατριχιαστικὲς συρράξεις τῶν ἐγκληματιῶν στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. Γιατί ἱδρύθη ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία. Μιὰ συνέντευξι μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν». Δράματα προσωπικῆς ἐκδικήσεως καὶ στυγερὲς δολοφονίες κλπ.

Ο ἀμερικανικὸς κινηματογράφος σὲ πολλὰ ἀστυνομικὰ ἔργα μᾶς ἔδωσε ἀνατριχιαστικὲς σκηνὲς τοῦ πολέμου τῶν γκάγκστερς καὶ τῶν ἀστυνομικῶν. Ἐν τούτοις ἡ πραγματικότης εἶνε πολὺ ἀνωτέρα καὶ τοῦ πιὸ καλοῦ φίλμ. Αὐτόπται μάρτυρες τῶν αἱματηρῶν συρράξεων μεταξὺ τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου ὅταν εἶδαν αὐτὴ τὴν ἀναπαράστασίν των στὴν ὀθόνη γέλασαν ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ δήλωσαν :

— Ὁ κινηματογράφος ἀδικεῖ τοὺς γκάγκστερς !

Κι' ἀλήθεια δὲν εἶνε εὔκολο πρᾶγμα ν' ἀναπαραστήση κανεὶς τὴν τρομακτικὴ ἐπιδρομὴ μιᾶς συμμορίας στὴν πιὸ κεντρικὴ λεωφορο τῆς Ἰδέας Ὑόρκης ἢ τοῦ Σικάγου, οὔτε παλι νὰ δώση τὴν εἰκόνα τῆς φρικὴς καὶ τοῦ φόβου του ὁποίου κυριεύει τοὺς διαβάτες. Πρέπει νὰ ἔχη πάρα πολὺ θερμὴ φαντασία γιὰ νὰ κατορθώση αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Οἱ γκάγκστερς τοῦ Νέου Κόσμου εἶνε ἕνα πρωτότυπο εἶδος κακοποιῶν καὶ δὲν μοιάζουν μὲ κανέναν ἄλλον λωποδύτη τῆς ὑδρογείου. Μοιάζουν ὅταν «ἐργάζωνται» μὲ τοὺς ἐπικινδύνους παράφρονας οἱ ὁποῖοι δραπέτευσαν ἀπὸ ἕνα φρενοκομεῖο κ' εἶνε ἀπυφασισμένοι νὰ γκρεμίσουν τὰ πάντα στὸ πέρασμά τους. Γι' αὐτὸ κ' ἡ ἀστυνομία ὅταν ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία τους πρὶν νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ καὶ νὰ τοὺς καταδιώξη ἀγωνίζεται γιὰ σῶση ἀπὸ βέβαιο θάνατο τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται στὴν ἀκτῖνα τῆς δράσεώς τους καὶ νὰ γλυτώση τὶς γυναικες καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς σφαίρες τῶν κακούργων. "Υστερα ἐπιτιθεται μὲ λύσσα ατοὺς κακοποιοὺς, θάφει τοὺς δρόμους μὲ τὸ αἷμα τους, ἀδειάζει ὅλη τὴν παρακαταθήκη τῶν σφαιρῶν της καὶ τέλος μαζεύει τὰ πτώματά τους καὶ τὰ πτώματα τῶν ἀστυνομικῶν .

Καὶ ἡ κυκλοφορία ξαναρχίζει σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτε συμβῆ σ' αὐτὴν τὴν λεωφορο. Ἀ, ἡ ψυχραιμία τῶν Ἀμερικανῶν εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκπληκτική. Δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὸ θάνατο. Μπορεῖτε νὰ πεδάνετε δίπλα τους χωρὶς νὰ γυρίσουν να σᾶς κυττάξουν. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἀντὶ νὰ θαυμάζουν τοὺς τολμηροὺς ἀστυνομικούς, θαυμάζουν τοὺς γκάγκστερς. Σᾶς ξεχωρίζουν ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν συμπολιτῶν τους μόλις κάνετε μερικοὺς φόνους. Τότε καταδέχονται νὰ συζητήσουν γιὰ τ' ὄνομά σας καὶ νὰ θυσιάσουν λίγες στιγμὲς ἀπὸ τὸ χρόνο τους ὁ ὁποῖος εἶνε γι' αὐτοὺς χρῆμα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ νὰ ἐνδιαφερθοῦν χρειάζονται βίαιες καὶ δυνατὲς συγκινήνησεις. Γι' αὐτὸ κιόλας δέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμό, δῶ καὶ λίγα χρόνια τὴν πρότασι τοῦ Ρούσβελτ ὁ ὁποῖος τοὺς ἔλεγε νὰ τὸν συνδράμουν στὸ ἔργο του καὶ νὰ σκοτώνουν ἀλύπητα τοὺς «ἐχθροὺς» τῆς κοινωνίας. Ἀνέλαβαν μάλιστα τὴν πρωτοβουλία νὰ ὀργανώσουν μιὰ πρώτης τάξεως πολιτοφυλακὴ καὶ ζήτησαν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τοὺς ὁπλίσουν ὡς τὰ δόντια.Ζήτησαν ἀκόμη νὰ μὴ τιμωροῦνται ἂν κάνουν κανένα λάθος καὶ «ἐκτελέσουν» ἀντὶ ἑνὸς γκάγκστερ ἕναν φιλήσυχο ἄνθρωπο καὶ τέλος νὰ ἔχουν πλήρη ἐλευθερία κινήσεως καὶ δράσεως.

Τὸ διακριτικὸ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν ἀστυφυλάκων εἶνε ἕνα μαντῆλι μαῦρο δεμένο στὸν ἀριστερὸ βραχίονά τους. Σ' αὐτὴ τὴν πολιτοφυλακὴ δὲν ἀνήκουν μόνο ἄνθρωποι ποὺ ζητοῦν αἱματηρὲς περιπέτειες, ἀλλὰ καὶ ἔμποροι καὶ ἐπιστήμονες καὶ ἑκατομμυριοῦχοι. Κάθε Ἀμερικανὸς πολίτης ποὺ θεωροῦσε τὸν ἑαυτόν του τίμιο αἰσθάνοταν τὴν ὑποχρέωσι νὰ δέση στὸ χέρι του κι' αὐτὸς τὸ μαῦρο μαντῆλι καὶ νὰ ὁπλισθῆ μὲ ἕνα τρομακτικὸ πολυβόλο.

"Ετσι ἄρχισε ὁ ἐξοντωτικὸς πόλεμος κατὰ τῶν γκάγκστερς.

'Ωστόσο ὅλ' αὐτὰ τὰ μέτρα δὲν εἶχαν κανένα ἄλλο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὸ νὰ «ξεκαθαρίσουν» μερικοὺς ἀθώους πολίτες καὶ νὰ παραμείνουν ἀτιμώρητοι οἱ δολοφόνοι τους. Μὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται ἐκπληκτικό. "Αν ξέρετε τὴ ζωὴ τῶν Ἀμερικανῶν πρέπει νὰ τὸ θεωρητε ὡς τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου. "Αλλωστε ποιὸς λογικὸς ἄνθρωπος θάζει φωτιὰ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τὸ κάψη; Τὸ ἴδιο κ' οἱ τίμιοι γιάγκηδες. Παρ' ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό, τὰ συνέδρια καὶ τὶς δηλώσεις τους δὲν τόλμησαν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὶς μεγάλες συμμορίες τῶν γκάγκστερς. Προτίμησαν νὰ ξεκαθαρίσουν τοὺς λογαριασμούς τους μὲ τοὺς διαφόρους ἐχθρούς τους οἱ ὁποῖοι τοὺς ἦταν ἀνεπιθύμητοι. "Ετσι οἱ ἀμερικανικοὶ δρόμοι γέμισαν ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ διψοῦσαν γιὰ αἷμα κ' οἱ ὁποῖοι ἐνῶ προχωροῦσαν ἡσυχα, ξαφνικά, ἔβγαζαν τὸ πολυβόλο τους καὶ ἀπαντοῦσαν μ' ἕνα καταιγισμὸ σφαιρῶν στὸ φιλικὸ χαιρετισμὸ ἑνὸς προσώπου.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποτὲ δὲν ζητοῦσαν ἐξηγήσεις στὶς περιστάσεις αὐτὲς καὶ ἠκοῦντο στὸν βεβαίωσιν τοῦ «ἐκτελεστοῦ» ὁ ὁποῖος ἐδήλωνε μὲ σοβαρὸ ὕφος:

— Σκότωσα αὐτὸ τὸ παλησκούλο γιατὶ ἦταν ἕνας ἀπαίσιος κατάδοτης. "Ηταν βοηθὸς καὶ συνεργὸς τῶν γκάγκστερς.

Καὶ οἱ πλίσμεν τὸν ἄφηναν νὰ συνεχίση ἀνενόχλητος τὸν δρόμο του καὶ νὰ «ἐκτελέση» κι' ὁποιον ἀκόμη.. νόμιζε αὐτὸς γιὰ κακοποιόν.

Μέσα σ' ἕνα μῆνα πάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι εἶχαν πληρώσει μὲ τὴ ζωή τους αὐτὸ τὸ ἐξωφρενικὸ μέτρο κατὰ τῶν γκάγκστερς. 'Ωστόσο οὔτε μιὰ ἡ τρομοκρατία φόβισε τοὺς κακοποιοὺς οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦσαν τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἐπιδρομές τους.

"Ολ' αὐτὰ μὲ σκανδάλισαν καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιτύχω μιὰ συνέντευξι μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν», τὸν περίφημο ἀρχιγκάγκστερ Μπλάκι Χόργκερ ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερα ὁ φόβερὸς ἐφιάλτης τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἤθελα νὰ τὸν ρωτήσω ἂν αὐτὴ ἡ πολιτοφυλακὴ ἐκπλήρωνε τὸν προορισμό της κι' ἂν εἶχαν ἀπαθανθῆ καθόλου οἱ γκάγκστερς τὴν παρουσία της.

Ὁ Μπλάκι Χόργκερ μὲ δέχτηκε πρόθυμα καὶ τολμῶ νὰ εἰπῶ ὅτι κολακεύτηκε ἀπὸ τὸ θάρρος μου καὶ τὴν προτίμησί μου.

— Παρ' ὅτι, μοῦ δήλωσε, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στοὺς δημοσιογράφους γιατὶ ποτὲ δὲν κρατοῦν τὸν ἐπαγγελματικό λόγο τους, ἀφτοσο σὲ δέχτηκα γιὰ νὰ σ' ἀποδείξω ὅτι δὲν φοβᾶμαι. Σοῦ συνιστῶ μονάχα νὰ μὴ ταλμήσης νὰ χώσης τὴ μουρμοῦδα σου στὶς ὑποθέσεις μου γιατὶ θὰ σοῦ τὴν σπάσω. Ἡ φιλία φιλία καὶ τὸ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 47)

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ

Ο ΦΟΒΟΣ ΩΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ὁ φόβος τοῦ νεροῦ.— Ὁ Καρλάϊλ καὶ οἱ φόβοι του. Τὸ ντεμποῦτο μερικῶν διασήμων δικηγόρων.— Ἡ θεραπεία τοῦ φόβου.— Ἡ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ.— Ἡ θεραπεία διὰ τῆς ὁμοιοπαθητικῆς μεθόδου κτλ.

Σε κάθε ἐποχὴ κορόϊδευαν τοὺς δειλούς. Ὁ Ὅμηρος τοποθετεῖ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀτρόμητου Ἀχιλλέως τὸν ἀνανδρο Θερσίτη. Ὁ Θερβαντὲς δίνει γιὰ σύντροφο στὸν ριψοκίνδυνο Δὸν Κιχώτη, τὸν φοβητσιάρη Σάντσο Πάνθα καὶ ὁ Μολλιέρος δίνει γιὰ ὑπηρέτη στὸν γενναιότατο Δὸν Ζουάν, τὸ ψοφοδεῆ Σγαρανέλλο. Γιὲς περισσότερες φορές, οἱ δειλοὶ μᾶς προκαλοῦν τὰ γέλια. Ὡστόσο ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις ποὺ μᾶς προκαλοῦν τὴ θδελυγμία. Ἔχουμε σχετικῶς τὸ παράδειγμα τοῦ Γάλλου πρίγκητος Γάστωνος τῆς Ὀρλεάνης, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν ἑαυτό του, παρέδωσε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἔστειλε στὸν δήμιο. Ὅλα σχεδὸν τὰ ἐγκλήματα τῆς ἐπαναστατικῆς περιόδου στὴ Γαλλία, συνετελέσθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου, ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι φοβόντουσαν μήπως κατηγορηθοῦν ὡς συντηρητικοί. Γινόντουσαν δήμιοι ἀπὸ φόβο μὴ γίνουν θύματα.

Εἶνε λοιπὸν ὁ φόβος ἀρρώστεια ποὺ μπορεῖ ν' ἀλλοιώσῃ ἔτσι τὸν χαρακτῆρα, νὰ ψευτίσῃ τὸ αἴσθημα καὶ νὰ συγκλονίσῃ ὁλόκληρο τὸ εἶναι μας;

Πράγματι περὶ ἀρρώστειας πρόκειται, τῆς ὁποίας μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τὰ συμπτώματα καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξή της, ὅπως γίνεται καὶ μὲ τὶς ἄλλες ἀρρώστειες. Δὲν ὑπάρχει δὲ τίποτα πιὸ ἀστεῖο καὶ πιὸ περίεργο, ἀπὸ τὶς αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὸν φόβο καὶ τ' ἀποτελέσματά του.

* * *

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι παραλύουν ἀπὸ τὸν φόβο τους, μόλις ἀκούσουν κεραυνό.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Καλλιγούλας, ὅταν βροντοῦσε, τὸν ἔπιανε μιὰ τρέλλα κι' ἀπειλοῦσε μὲ τὴ γροθιά του τὸν οὐρανὸ φωνάζοντας:

«Ἢ σκότωσέ με ἢ σὲ σκοτώνω!»

Μὰ ποιὸς θὰ πίστευε, ὅτι ὁ μεγαλύτερος αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ὁ Αὔγουστος, ἔνοιωθε τὸν ἴδιο τρελλὸ φόβο γιὰ τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὶς ἀστραπές; Φοροῦσε πάντοτε ἐπάνω του ἕνα φυλαχτό, ποὺ πίστευε ὅτι θὰ τὸν γλύτωνε ἀπὸ τὸν κεραυνὸ καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔπιανε μπόρα κρυβότανε σ' ἕνα ὑπόγειο μὲ πυχεῖς θόλους...

Μὰ τὸ πιὸ ὡραῖο ἀνέκδοτο κεραυνοφοβίας, τὸ ἀναφέρει ὁ Σαὶντ - Σιμὸν εἰς βάρος τῆς Γαλλίδος ἀριστοκράτιδος κυρίας ντὲ Σαιντ-Ἐρέμ. Ἡ κυρία αὐτή, μόλις ἄκουγε τὸ πρῶτο μπουμπούνισμα τοῦ κεραυνοῦ, ξαπλωνότανε ἀμέσως κάτω, ἐνῶ συγχρόνως οἰῦπηρέται της ὅλοι, αὐμφωνα μὲ τὶς προηγούμενες διαταγές της, σωριαζόντουσαν ἀπὸ πάνω της, ἔτσι ποὺ ἂν ἔπεφτε ὁ κεραυνός, νὰ εὕρισκε αὐτοὺς πρῶτα.

Ἄλλος φόβος συνηθέστατα παρουσιαζόμενος, εἶνε ὁ φόβος τοῦ νεροῦ.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι στοὺς ὁποίους εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ περάσουν μιὰ γέφυρα.

Ἐπίσης δυὸ ἄλλοι φόβοι ἐξ ἴσου γνωστοί, εἶνε ὁ φόβος τῆς μοναξιᾶς καὶ ὁ φόβος τοῦ πλήθους. Τὸν τελευταῖο τὸν βλέπουμε κάθε μέρα στοὺς χωρικούς, ὅταν πᾶνε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰ μεγαλούπολι. Ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου, τὸ σῦρε κι' ἔλα τῶν διαβατῶν καὶ τῶν ὀχημάτων τοὺς ξετρελλαίνει καὶ δὲν βλέπουν τὴν ὥρα νὰ τελειώσουν τὶς δουλειές τους καὶ νὰ πάρουν τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ νὰ ξανιγυρίσουν στὴ γαλήνη τοῦ χωριοῦ τους.

Ἄλλοι πάλι φοβοῦνται τὰ ταξίδια κ' ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμα ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀποφασίζουν ν' ἀνεβοῦν σὲ σιδηρόδρομο!

Ἄλλους πάλι τοὺς τρομάζει ἡ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Στοὺς τελευταίους συγκαταλέγονται καὶ πολλοὶ φιλοσοφοῦμενοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ μέγας Ἄγγλος συγγραφεὺς Καρλάϊλ. Μόνο ἡ ἰδέα ὅτι πρόκειται νὰ μπῇ σ' ἕνα κατάστημα τὸν ἔκανε τὸν Καρλάϊλ δυστυχῆ, καὶ ὁσάκις ἤταν ἀναγκαμένος ν παραγγείλῃ ροῦχα ἢ ν' ἀγοράσῃ γάντια, ἄρχιζε νὰ τρέμῃ π τ' ἀποφασίσῃ. Ὅταν παντρεύτηκε, ἀπέρριψε τὴν πρόταση γαμηλίου ταξιδιοῦ, γιατὶ — ὅπως ἔλεγε — θἄταν ἀναγκασμέν νὰ βρίσκεται διαρκῶς σ' ἐπικοινωνία μ' ἕνα ἄλλον ἄνθρωπο, τὴν γυναῖκα του!...

Ὁ πιὸ περίεργος ὅμως φόβος, εἶνε ὁ φόβος τῆς ἀρρώστειας. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν φαντάζονται ὅτι εἶνε ἄρρωστοι, χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε! Δὲν πίνουν γάλα γιατὶ φαντάζονται ὅτι προκαλεῖ χεται ἀπὸ φυματικὸ πρόβατο καὶ διστάζουν νὰ πιοῦν νερό, γιατὶ φοβοῦνται μήπως ἔχῃ μικρόβια τύφου. Δὲν ἀναπνέουν ἀπὸ φόχα, γιατὶ φαντάζονται πὼς ὁ ἀέρας ἔχει βακίλλους. Κι' ἀπὸ εἶνε ἡ αἰτία ποὺ στὶς ἐπιδημίες ὁ φόβος ἔχει περισσότερα θύματα ἀπ' τὴν ἀρρώστεια. Ὁ φόβος τῆς χολέρας π. χ. φαντῶνει κάποτε περισσότερο κόσμο, ἀπ' τὴ χολέρα τὴν ἴδια!...

* * *

Ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα εἶδος φόβου ποὺ τὸ ἔχουν πολλοὶ καὶ οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς, οἱ ἠθοποιοί, οἱ δικηγόροι. Εἶνε ἡ κατάσις τὴν ὁποίαν παθαίνουν, ὅταν παρουσιάζωνται ἐμπρὸς σ' ἕνα πολυάριθμο κοινό.

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Μεϊλὰκ ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς μέσα στὰ παρασκήνια, ὁσάκις παιζότανε νέο ἔργο του.

Ἕνας ἄλλος πάλι, δσάκις παιζότανε, γιὰ πρώτη φορὰ ἔργο του, δὲν τολμοῦσε νὰ μπῇ μέσα στὸ θέατρο, ἀλλὰ περίμενε τὰ μάθη τ' ἀποτελέσματα, ἔξω στὸ πεζοδρόμιο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας, κούγοντας μετὰ τὸ τέλος τῆς πράξεως ἑνὸς ἔργου, νὰ φωνάζουν οἱ θεαταὶ μὲ τ' ὄνομά του, λιποθύμισε μέσα στὰ γόνατοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου.

Ἕνας δικηγόρος κάποτε τάχυνε ἀπ' τὸν φόβο του πρὸ τοῦ πυθους τοῦ ἀκροατηρίου κ' ἔπεσε ἔξῆς γιὰ τὸν κατηγορούμενο περ τοῦ ὁποίου συνηγοροῦσε: «...Καὶ τώρα, κύριοι δικαστ σᾶς ἱκετεύω νὰ κρίνετε τὸν κατηγορούμενο μὲ ὅλη σας τὴν στηρότητα...»

Μὰ κι' ὁ μέγας Κικέρων, ἕνα κάτι παρόμοιο. Ὑπερασπίζεται κάποτε κάποιον Μίλωνα, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖτο ἐπὶ φόνῳ, μὰ μόλις ἀντίκρυσε τὸ πλῆθος τοῦ κροατηρίου, τάχασε, ἄρχισε τραυλίζῃ κι' ἄφησε τὸν πελατοῦ νὰ καταδικασθῇ.

Ἕνας διάσημος δικηγόρος, κ. Κλερού, σ' ἕνα βιβλίο του, φηγεῖται μερικὰ διασκεδαστικὰ τυτα ἀνέκδοτα διασήμων δικηγόρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἑξῆς χαρακτηριστικό:

Ὁ Παγιέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς λύτερους δικηγόρους τῆς Γαλας, κάποτε ποὺ εἶχε μιὰ μεγδίκη, πήγαινε στὸ δικαστῆρ περνῶντας πλάϊ στὰ σπίτια χτιζόντουσαν, μὲ τὴν ἐλπίδα ἕνα δοκάρι κακοβαλμένο, θὰ πέσπαζε τὰ πόδια. Κ' ἔλεγε μέ του: «Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ κ πρόφασι γιὰ νὰ μὴ συνηγορ σήμερα!...»

* * *

Ὅπως κάθε τι ποὺ προέρχε ἀπὸ τὰ νεῦρα, ἔτσι καὶ ἡ φό

Ἀπὸ τῆς 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ βιβλίου «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ».
«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»
«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»
«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»
«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»
«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»
«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»
«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ νέον βιβλίον μας

«Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ»
τοῦ Πὼλ Φεβὰλ - πατρός.

στεια τοῦ φόβου εἶνε μεταδοτικὴ καὶ ἁπλώνεται μέσα στὰ πλήθη, μὲ μιὰ ἀπίστευτη ταχύτητα.

Πόσες φορές, ἐξ αἰτίας ἑνὸς πανικοῦ, μιὰ μάχη εἶχε διαφορετικὴ ἔκβαση, ἀπ' ὅ,τι φαινόταν στὴν ἀρχή. Μιὰ κραυγή, ἕνα «σωθῆτε» φτάνει γιὰ νὰ διαλύσῃ τὶς γραμμές, ποὺ ἡ τόσες ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν δὲν μπόρεσαν νὰ τὶς διαλύσουν.

Ἄλλοτε πάλι ὁ φόβος ἐγκαθίσταται μονίμως μέσα σὲ πόλεις ποὺ πολιορκοῦνται, ἢ βρίσκονται σὲ περίοδο ἐπαναστάσεως ταραχῶν, λιμῶν κλπ.

Τὸ Παρίσι ἔξαφνα, κατὰ τὶς ἑβδομάδες ποὺ προηγήθησαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀποτελεῖ ἕνα ἀξιομνημόνευτο ὑπόδειγμα. Ὅλος ὁ λαὸς δυσπιστοῦσε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴ βασίλισσα. Φανταζόταν παγίδες στημένες γύρω του κ' ἔβλεπε ἀνύπαρκτους κινδύνους νὰ τὸν ἀπειλοῦνε. Ἐπειδὴ τὸ ψωμὶ ἦταν ἀκριβό, οἱ Παρισινοὶ νόμιζαν πὼς τοὺς τὸ ἀκριβαίνουν ἀπὸ σκοπό, γιὰ νὰ πεθάνουν τῆς πείνας. Ἐπειδὴ τὸ στάρι δὲν ἔφτανε στὸ Παρίσι, ἔλεγαν πὼς τὸ ἔβιναν καὶ τὸ τρωγαν, τὰ ἄλογα τοῦ βασιλέως. Τὸ ψωμὶ ποὺ ἔτρωγαν ἦταν δηλητηριασμένο κ' εἶχε μέσα ζυμωμένη σκόνη ἀπὸ κόκκαλα πεθαμένων! Μερικοὶ μάλιστα, θύματα τῆς φαντασίας τους, βεβαίωναν πὼς εἶδαν τοὺς φωμάδες νὰ ξεθάβουν τὴν νύχτα νεκροὺς ἀπὸ τὸ κοιμητήριο τοῦ Πιέρ - Λαζές!...

* * *

Ποιὸς θὰ περίμενε ὕστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὅτι ὁ φόβος θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ νὰ κάνῃ καλό, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τρόπος θεραπείας ;

Καὶ ὅμως τίποτα δὲν εἶνε πιὸ ἀληθινὸ ἀπ' αὐτά. Οἱ γιατροὶ καταφεύγουν πολλὲς φορὲς σὲ ἀπειλές, στὸν τρόμο, γιὰ νὰ πολεμήσουν μιὰ ἀρρώστεια: Ὁ διάσημος γιατρὸς Μπερχάβε ὑπηρετοῦσε κάποτε στὸ Νοσοκομεῖο τῶν Ὀρφανῶν τοῦ Χάρλεμ, ὅταν ἐνέσκηψε ἔξαφνα ἐπιδημία ἐπιληψίας. Βλέποντας κάθε μέρα τὰ κρυώσματα νὰ γίνωνται περισσότερα, ὁ Μπερχάβε παρήγγειλε καὶ τοῦ ἔφεραν μέσα στὴν αἴθουσα τῶν ἀσθενῶν ἕνα μαγκάλι, ὅπου ἔβαλε κ' ἔκαψε μερικὲς τανάλιες καὶ καρφίτσες. Τότε εἶπε στοὺς μικροὺς ἀσθενεῖς του ὅτι εἶχε διαταγὴ νὰ κάψῃ μ' αὐτὲς ὅποιον ἔπιανε στὸ ἑξῆς ἐπιληψία. Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ αὐτή, κανένα κρούσμα δὲν σημειώθηκε πειὰ στὸ νοσοκομεῖο!...

Ἐπίσης, ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο θεραπείας διὰ τοῦ φόβου εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς:

Κάποτε ἡ γυναῖκα ἑνὸς γιατροῦ, εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ ἀρρώστεια: Ἔβλεπε παντοῦ καρφίτσες! Μέσα στὸ ποτῆρι ποὺ θἄπινε νερό, μέσα στὸ ψωμί, μέσα στὸ φαΐ της. Τὰ ροῦχα, τὸ κρεββάτι της, τὰ φανταζόταν ὅλα γεμάτα καρφίτσες. Γιὰ νὰ φάῃ, ἔπρεπε νὰ κάνῃ ψίχουλα τὸ ψωμί, ν' ἀναλύσῃ ὅλα τὰ φαγητά της, γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἔχουν καρφίτσες!

Σὲ λίγο κατάντησε ἀπὸ τὸ φόβο της, νὰ μὴν τρώῃ παρὰ αὐγά, μὰ τάφησε κι' αὐτά, γιατὶ φανταζόταν ὅτι ἡ κόττες ποὺ τὰ γεννοῦσαν, μποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ εἶχαν καταπῇ... καρφίτσες!... Ἦταν δηλαδὴ ἀδύνατον πειὰ νὰ τὴ θρέψουν. Ὁ ἄντρας της εἶχε ἀπελπισθῇ. Μιὰ φορὰ ἔκανε νὰ φάῃ ἑβδομῆντα-δυὸ ὥρες καὶ ἔτρωγε συνήθως δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Στὸ τέλος, ὁ ἀπελπισμένος σύζυγος ἔστειλε τὴ γυναῖκα του, σ' ἕνα φρενολόγο, ὁ ὁποῖος, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη διαδικασία, τὴν ἐκλείδωσε σὲ μιὰ κάμαρη καὶ τὴν ἄφησε ἐκεῖ νὰ οὐρλιάζῃ. Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες φυλακίσεως, ἡ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ εἶχε θεραπευθῇ πειά! Οὔτε καρφίτσες, οὔτε τίποτε! Ὁ γιατρὸς εἶχε θεραπεύσει τὸν φόβο διὰ τοῦ φόβου, διὰ τῆς ὁμοιοπαθητικῆς !...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα τὸ μεγαλύτερο μνημονικό, τὸ ἔχουν οἱ ἐλέφαντες. Τὴν παρατήρησι αὐτὴν τὴν εἶχαν κάνει καὶ οἱ ἀρχαῖοι καὶ μάλιστα ὁ Πλίνιος λέει κάπου ὅτι οἱ ἐλέφαντες ἅμα γεράσουν, ἀναγνωρίζουν τοὺς ὁδηγοὺς ποὺ εἶχαν κατὰ τὴν νεότητά τους.

Ἰσχυρὸ ἐπίσης μνημονικὸ ἔχουν καὶ τὰ ἄλογα. Ὁ Δαρβῖνος ἀναφέρει σχετικῶς ὅτι ἕνα ἀπ' τ' ἄλογά του θυμόταν τὸν δρόμο, ὅπου βρισκόταν ὁ σταῦλος στὸν ὁποῖο εἶχε γεννηθῇ, ἂν καὶ εἶχε μεγαλώσει σ' ἄλλο σταῦλο, ὁ ὁποῖος ἀπεῖχε ἀπ' τὸν πρῶτο τριάντα μίλλια.

Ἐπίσης οἱ σκύλοι μποροῦν ν' ἀναγνωρίσουν ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια τὴν φωνὴ τοῦ κυρίου τους.

Τέλος, ἀρκετὰ ἰσχυρὴ μνήμη, ἔχουν καὶ τὰ περιστέρια, τὰ ὁποῖα μποροῦνε ν' ἀναγνωρίσουν τὴ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ἀφτερα ἀπὸ 18 μῆνες.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρωμάντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπήν.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικόν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμήσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψάς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιουτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Ἐκυκλοφόρησε τὸ νέον μας βιβλίον, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πὼλ Φεβὰλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»
«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»
«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»
«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»
«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»
«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»
«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»
Οἱ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ
Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Ὅσοι δὲν ἐπρολάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἱαδήποτε δελτία καὶ δραχ. 8.

Ἀπὸ τὰς παλαιοτέρας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἑξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ
Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ
Η ΣΟΝΙΑ
Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ
Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ
Τοῦ ΣΕΝΤΑΡ ΠΟΕ
(δύο τόμοι ἑκάστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)
(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας).

Καὶ τὰ ὀκτὼ περιφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἑκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλευθέρια ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνῶσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ ἀταλώσιν εἰς τὰ κυτὰ τύπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕ Α ΓΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Μπουχράμ με το δηλητηριασμένο στυλέττο του.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐθιμοτυπία, παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ ἐστεμμένοι, ἡ «Μεγαλειότητες» προηγοῦνται.

Ἂς προηγηθῆ λοιπόν, στὴν παροῦσα σελίδα μας, ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας Χιροχίτο...

Καὶ θὰ μᾶς ρωτήσετε ἀμέσως — καὶ μὲ τὸ δίκηο σας — ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται: Τί θέσι ἔχει στὴ σελίδα τῶν «Εἰκονογραφημένων Περιέργων», ὁ ἰσχυρὸς αὐτὸς ἡγεμών, ὁ λαμπρὸς τόσο ὡς ἄνθρωπος, ὅσο κι' ὡς αὐτοκράτωρ τῆς χώρας του;

Σᾶς ἀπαντοῦμε: Ὁ αὐτοκράτωρ Χιροχίτο εἶνε ὁ πιὸ «γαλαζοαίματος» ἐστεμμένος εὐπατρίδης, ὅλου τοῦ κόσμου κι' ὅλων τῶν αἰώνων. Ἡ οἰκογένειά του, ἡ ἀρχαιοτέρα ἀπὸ ὅλες τὶς βασιλικὲς οἰκογένειες τῆς ὑφηλίου, κρατάει τὸ αὐτοκρατορικὸ στέμμα τῆς Ἰαπωνίας — συνεχῶς κι' ἀδιακόπως — ἐπὶ δυὸ χιλιάδες πεντακόσια ὀγδόντα ἐννέα (ἀριθ. 2589) χρόνια!!

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Τζίμμου-Τέννο, ὁ ἱδρυτὴς τῆς σημερινῆς αὐτοκρατορικῆς δυναστείας, ἀναγορεύθηκε βασιλεὺς τῆς Ἰαπωνίας στὸ ἔτος 653 πρὸ Χριστοῦ. Κι' ἀπὸ τότε ὡς σήμερα στὰ 1936 μετὰ Χριστόν, οἱ ἀπόγονοί του ἐξακολουθοῦν νὰ βασιλεύουν στὴν Ἰαπωνία, χωρὶς οὔτε στιγμὴ νὰ διακοπῆ ἡ σειρὰ τῆς ἡγεμονίας των ! !

Ὁ αὐτοκράτωρ Χιροχίτο, εἶνε ὁ 124ος αὐτοκράτωρ, τὸν ὁποῖο δίνει κατὰ σειρὰν ἡ οἰκογένειά του στὴ μακρυνὴ καὶ ξωτικὴ Ἰαπωνία...

* * *

Ἰδοὺ σήμερα καὶ μιὰ ἄλλη ἀκόμη μεγαλειότης, ἀλλὰ «μεγαλειότης τοῦ ἐγκλήματος» αὐτή: Εἶνε ὁ Ἰνδὸς ἀρχιδολοφόνος Μπουχράμ, τὸν ὁποῖο βλέπετε στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας νὰ κρατᾶ τὸ φοβερὸ καὶ δηλητηριασμένο στυλέττο του.

Ὁ Μπουχράμ ἔζησε στὶς Ἰνδίες καὶ σκοτώθηκε στὰ 1830. Ἀνῆκε στὴν θρησκευτικὴ αἵρεσι τῶν «Πινγέων». Καὶ σκότωνε τὰ θύματά του, εἴτε ἀπὸ φανατισμὸ — σύμφωνα μὲ τὰ αἱμοχαρῆ δόγματα τῆς αἱρέσεώς του — εἴτε γιὰ νὰ τὰ ληστέψῃ. Ὅπως δὲ εἶνε ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένο, κι' ὅπως τὸ βεβαιώνει ἐπίσης καὶ ὁ συγγραφεὺς Μάρκ Τουαὶν, ὁ δολοφόνος Μπουχράμ εἶχε σκοτώσει ἐννιακοσίους τριάντα ἕναν (ἀριθ. 931) ἀνθρώπους ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του.

* * *

Παραπάνω μιλήσαμε γιὰ τὸν δολοφόνο Μπουχράμ καὶ γιὰ τὰ ἐννιακόσια τριάντα ἕνα θύματά του. Ὅπως λοιπὸν αὐτὸς ἔχει τὸ ρεκὸρ τῆς θηριώδους αἱμοδιψίας μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ἐγκληματιῶν, ἀσφαλῶς τὸ ἴδιο θλιβερὸ ρεκόρ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τὸ ἔχει ἡ Οὐγγαρὶς κόμησσα Ἐλισσάβετ Μπάτορυ.

Ἡ κόμησσα αὐτή, γεννήθηκε στὰ 1560 καὶ πέθανε στὰ 1614, σὲ ἡλικία πενηντατεσσάρων ἐτῶν. Ὑπῆρξε τόσο ὀνομαστὴ γιὰ τὴν θηριωδία της, ὥστε στὴν «Ἱστορία τῆς Διεθνοῦς Ἐγκληματικότητος» εἶνε περισσότερο γνωστὴ μὲ τὸ ἐπώνυμο «Τίγρις τῆς Οὐγγαρίας». Ὀφείλει δὲ τὴ θλιβερὴ φήμη της στὸ φριχτὸ γεγονός, ὅτι σὲ διάστημα ἕξη ἐτῶν σκότωσε ἑξακόσιες πενῆντα (ἀριθ. 650) ὑπηρέτριες, ἐπειδὴ τὰ ἄτυχα αὐτὰ θύματά της δὲν συμβιβαζόντουσαν μὲ τὸν βίαιο κι' ὀξύθυμο χαρακτῆρα της! !

Ἂς προσθέσουμε ἀκόμη, καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ τῶν ἠθῶν κ' ἐθίμων τῆς σχεδὸν μεσαιωνικῆς ἐκείνης ἐποχῆς: Ὅτι ἡ Ἐλισσάβετ Μπάτορυ, ἐπειδὴ ἦταν κόμησσα καὶ κυριαγόταν ἀπὸ εὐπατρίδας, εἶχε δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου στὸ προσωπικὸ τῶν μεγάρων της καὶ τῶν κτημάτων της, κ' ἔτσι τὰ ἀπαίσια αὐτὰ ἐγκλήματά της δὲν ἐτιμωροῦντο ἀπὸ τὸν νόμο!

Ὁ κ. Ε. Μπλάϋστον, θαῦμα ὑπομονῆς...

* * *

Λέγει τὸν κόπο νὰ γνωρίσετε τώρα, τὸν πιὸ ὑπομονετικὸ ἄνθρωπο τοῦ κόσμου...

Τὸν βλέπετε στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας. Λέγεται Ε. Λ. Μπλάϋστον. Καὶ μένει στὴν πόλι Ἀρντάρα, τῆς Πενσυλβανίας, ὅπου διατηρεῖ φροντιστήριο λογιστικῆς.

Ὁ κ. Μπλάϋστον, λοιπόν, στὶς 26 Μαρτίου τοῦ 1930, τελείωσε ἕνα γρ... τειο ἔργο ὑπομονῆς καὶ... μικρογραφίας, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀρ... ἀπὸ τρεῖς περίπου μῆνες πρίν. Δηλαδή, ἔγραψε ἀπάνω σ' ἕ... συνηθισμένον κόκκο ρυζιοῦ μιὰ ἐπιστολή, τῆς ὁποίας ἡ λέ... εἶχαν χίλια ἑξακόσια δεκαπέντε γράμματα (ἀριθ. 1615)! ἄλλα λόγια, ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα ἂν γραφόντουσαν μὲ τὸ... νηθισμένη γραφομηχανή, θὰ πιάναν χῶρο ὀχτὼ ὁλοκλήρων λίδων, τῶν εἰκοσιπέντε γραμμῶν ἡ κάθε μιά!!

Ὁ κ. Μπλάϋστον, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἀφάνταστο αὐτὸ τόρθωμά του, μεταχειρίστηκε μιὰ λεπτοτάτη πέννα, μάρκας «Τζίλλοτ» καὶ Νο 1000. Στὴν ἐργασία του, ἐπίσης, τὸν βοήθησε πολὺ κ' ἕνας δυνατὸς μεγεθυντικὸς φακός. Ἐννοεῖται μως, ὅτι μονάχα μὲ τὴ βοήθεια μικροσκοπίου πειὰ μπορεῖ διαβαστῆ ἡ μακροτάτη αὐτὴ ἐπιστολή, ἡ γραμμένη ἀπάνω σ' ἐπιφάνεια ἑνὸς κόκκου ρυζιοῦ!

* * *

Ὁ μισοπαράφρων καὶ θηριώδης σουλτᾶνος τῆς Τουρκίας ρὰτ ὁ Δ' — νά, κι' ἄλλη μιὰ μεγαλειότης ! — ἐκληρονόμ... ἀπὸ τὸν προκάτοχό του καὶ διακόσιες σαράντα σύζυγους, μὲ τὸ στέμμα καὶ μὲ τοὺς θησαυροὺς τοῦ παλατιοῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Χιροχίτο

Ὁ περιβόητος λοιπὸν Μουρὰτ αὐτὸς δὲν εἶ... κε καθόλου τοῦ «γούστου» του τὸ πολυπλήθ... ἀλλὰ καὶ πολυδάπανο — χαρέμι τοῦ προκατ... του. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθῆ, διέτα... βάζουν σ' ἕνα σακκὶ ἀπὸ μιὰ σύζυγο κάθε... καὶ νὰ τὴν ρίχνουν στὰ νερὰ τοῦ Βοσπόρου.

Ἔτσι, μέσα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες, ἐξοντώθ... «διὰ πνιγμοῦ» κ' ἡ διακόσιες σαράντα ἄτυχες ναῖκες τοῦ σουλτανικοῦ ἐκείνου χαρεμιοῦ.

* * *

Ἕνας μικρὸς καὶ σβέλτος βάτραχος, πή... τως διαρκῶς κι' ἀκούραστα διήνυσε ἑβδομ... πέντε (ἀριθ. 75) ὁλόκληρα χιλιόμετρα μέσ... πέντε ἡμέρες καὶ ἦρθε πρῶτος νικητὴς στοὺς τραχιλικοὺς» ἀγῶνας ταχύτητος κι' ἀντοχῆς, ποῖοι ἔγιναν στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὸν Ἰούλιο 1924, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν πόλι Ὄουαλδ - Σ... καὶ φτάνοντας στὴν πόλι Οὐαίνκφιλδ τῆς τείας Μασσαχουσέττης ! !

Ὁ μαραθωνοδρόμος αὐτὸς βάτραχος, θ... κέρδη δυὸ χιλιάδων δολλαρίων (περίπου δυ... σίων εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν) στὸν ἰδιοκ... καὶ... προπονητή του μίστερ Φρειδερίκο Σ... γνωστὸν πλούσιο κ' ἰδιότροπο «χασομέρη» πόλεως Οὐαίνκφιλδ !

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια της, ἔτρεμε ἀπὸ κρυφὴ λυχνία ἡ φωνὴ τῆς νέας. Ἔκθαμβος γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια της ὁ ἀρχιεπίσκοπος, καὶ συγκινημένος βαθύτατα συγχρόνως, ἀποχαιρέτησε ἀβρότατα τὴ Ρόζα κ' ἔφυγε δίχως νὰ προσθέσῃ οὔτε λέξι...

Τὸ ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα τῆς ,Ἀνναΐδος ντὲ Λεσπάρ, δόθηκε ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες στὸ μέγαρό της. Παρευρέθηκαν σ' αὐτὸ οἱ τρεῖς σωτῆρες της, ὁ ἀρχιεπίσκοπος δηλαδή, ὁ Μωλουῦ κι' ὁ Τραγκαβέλ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος, ἐπικράτησε μιὰ ἀνυπόφορη ἀτμόσφαιρα ἀμηχανίας. Ἡ Ἀνναΐς ἦταν λιγομίλητη καὶ πολὺ ταραγμένη. Ὁ Τραγκαβὲλ ἔμοιαζε μὲ ἠλίθιο. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἦταν πολὺ συλλογισμένος. Καὶ μονάχα ὁ Μωλουῦ ἔλεγε κάτι, ἀνόρεχτα ὅμως, καὶ μονάχα γιὰ νὰ «σώσῃ τὴν κατάσταση»...

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ἡ Ἀνναΐς εὐχαρίστησε τοὺς καλεσμένους της. Καὶ τοὺς κάλεσε πάλι νὰ πᾶνε νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν στὸ κτῆμα της τοῦ Ἀνζοῦ, στὸ ὁποῖο θὰ πήγαινε τὴν ἑπομένη.

Ὁ Μωλουῦ κι' ὁ Τραγκαβὲλ ἀποσύρθηκαν. Οἱ ἀποχαιρετισμοί τους ὑπῆρξαν ψυχροὶ μέχρις ἀπογοητεύσεως. Ὁ Μωλουῦ περιωρίστηκε νὰ σηκώσῃ ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του, ὅταν πειὰ βγῆκαν ἔξω στὸν δρόμο. Κι' ὁ Τραγκαβὲλ ψιθύρισε μὲ πίκρα:

— Ὅλα ἐτελείωσαν, φίλε μου!... Φεύγει αὔριο, ἐκείνη!

— Μπᾶ, πήγαινε νὰ τὴν δῇς στὸ Ἀνζοῦ, κουτέ! ἔκανε ἀδιάφορα πάλι, ὁ Μωλουῦ.

— Ποτέ! ξαναπε ὁ Τραγκαβέλ, μὲ πίκρα, ἀλλὰ καὶ μὲ θυμό, τώρα.

Κι' ὁ Μωλουῦ περιωρίστηκε νὰ ξανασηκώσῃ τοὺς ὤμους του, μὲ τὴν ἴδια, ὅπως καὶ πρίν, ἀδιαφορία...

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Λυὼν εἶχε μείνει στὸ μέγαρο τῆς Ἀννιδος, βοηθῶντας την στὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἀναχώρησί της. Δὲν τῆς ἔλεγε οὔτε λέξι, παρὰ μόνον ὅτι θὰ ξεκινοῦσε γιὰ τὴ Λυὼν κι' αὐτός, ἀμέσως μόλις θἄφευγε γιὰ τὸ Ἀνζοῦ ἐκείνη.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑπομένη τὸ πρωί, κ' ἐνῶ ἡ ἄμαξα τῆς Ἀνναΐδος ἦταν ἕτοιμη πειά, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ψιθύρισε γλυκὰ καὶ ἱκετευτικὰ στὴν νέα:

— Ἀνναΐς, ἂν σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μένατε ἀκόμη γιὰ λίγες ἡμέρες στὸ Παρίσι;... Ἂν χωριστοῦμε τώρα, ἴσως νὰ χωριστοῦμε γιὰ πάντα!... Ἴσως ὁ θάνατος νὰ μὲ προλάβῃ, καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ πειά, ἐνένα τὴν ὁποία θεωρῶ σὰν κόρη μου!... Θέλεις, λοιπόν, νὰ μείνῃς γιὰ μιὰ-δυὸ ἑβδομάδες ἀκόμη;

Ἡ Ἀνναΐς ἀνασκίρτησε. Κύτταξε κατάματα τὸν σεβάσμιο ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὸν εἶδε νὰ χαμωγελᾶῃ μὲ ἀγαθωτάτη πυνηρία. Ἔνοιωσε λοιπὸν τὶς βαθειές του σκέψεις καὶ συγκινημένη μουρμούρισε:

— Πάτερ μου!... Θέλετε ἀσφαλῶς νὰ μείνω, γιὰ νὰ ἐξετάσω κυλύτερα τὴν καρδιά μου καὶ τὰ αἰσθήματά μου ἀπέναντι τοῦ... κυρίου Τραγκαβέλ!... Ἔ;... Πολὺ καλά, πάτερ μου: Θὰ μείνω ἐδῶ, ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρες ἀκόμη!

— Εἶσαι μιὰ εὐγενεστάτη καὶ πολυαγαπημένη νέα! περιωρίστηκε νὰ πῇ ὁ ἀρχιεπίσκοπος, δακρύζοντας ἀπὸ συγκίνησι.

Κ' ἔμεινε. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, ὁ κρυφὸς ἔρως της γιὰ τὸν ἱπποτικὸ ξιφομάχο εἶχε ἀνθίσει πειὰ κ' ἔκανε ἀγνώριστη τὴν Ἀνναΐδα. Ἔχοντας γιὰ σύντροφό της τὸν ἀρχιεπίσκοπο, πήγαινε σὲ μακρυνοὺς περιπάτους μαζύ του, καὶ μιλοῦσαν διαρκῶς γιὰ τὸν Τραγκαβὲλ καὶ γιὰ τὰ χαρίσματά του. Καὶ καθόταν ἐπὶ ὧρες κατόπιν βαθειὰ συλλογισμένη, μὴ παύοντας οὔτε στιγμὴ νὰ σκέπτεται τὸν Τραγκαβέλ...

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ διαθήματα τῆς νέας, τὰ κατασκόπευε μὲ ἀγρία ἐπιμονὴ ἡ κυρά-Μπριζὶτ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σοφίτας της...

* * *

Τέλος, κατὰ τὸ βράδυ τῆς δεκάτης πέμπτης ἡμέρας τῆς προθεσμίας, ἡ Ἀνναΐς κάλεσε μ' ἕναν ὑπηρέτη της τὸν Μωλουῦ καὶ τὸν Τραγκαβέλ, νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν στὸ μέγαρό της. Καὶ σὲ μισὴ ὥρα, καθισμένη πλάι στὸν καρδινάλιο ἀρχιεπίσκοπο τῆς Λυών, τοὺς εἶδε νὰ ἐμφανίζωνται καὶ νὰ ὑποκλίνωνται μπροστά της, δίχως τὸ πρόσωπό της νὰ δείχνῃ καθόλου τὴ βαθειὰ συγκίνησι τῆς καρδιᾶς της...

Ὁ Μωλουῦ ἦταν ψύχραιμος, ὅπως πάντα, ἐνῶ ὁ Τραγκαβὲλ ἦταν κατάχλωμος καὶ ταραγμένος ἀπὸ ἀγωνία κι' ἀπὸ ἀόριστη ἐλπίδα. Ἡ δὲ Ἀνναΐς, μπαίνοντας κατ' εὐθεῖαν στὸν σκοπό της καὶ συγκρατῶντας τὸ γοργὸ καρδιοχτύπι της, εἶπε σταθερά:

— Κύριε καρδινάλιε, κ' ἐσεῖς, κύριε κόμη ντὲ Μωλουῦ, σᾶς ἐκάλεσα ἐδῶ ὡς μάρτυρας γιὰ ὅσα ἔχω νὰ πῶ στὸν κύριο Τραγκαβέλ!...

— Θεέ μου, τί νὰ μὲ περιμένῃ ἄρα γε; σκέφτηκε μέσα του μὲ ἀπόγνωσι ὁ φτωχὸς ξιφομάχος, χλωμιάζοντας περισσότερο.

— Κύριε Τραγκαβέλ, ξέρετε ἤδη τὴ λυπηρὴ ἱστορία τῆς μητέρας μου! ἐξακολούθησε σταθερὰ ἡ Ἀνναΐς. Μάθατε ἐπίσης ἐκεῖ στὶς κατακόμβες τοῦ μοναστηρίου τῶν Καπουκίνων, τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς μου... Ἑπομένως, ξέρετε ἀκόμα ὅτι δὲν ἔχω πατέρα...

— Ὦ, δεσποινίς! ψιθύρισε ὁ Τραγκαβὲλ μ' ἔκφρασι λατρείας, τρέμοντας σύγκορμος ἀπὸ συγκίνησι καὶ κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι γεμάτη ἀπὸ σεβασμό.

— Ναί, δὲν ἔχω πατέρα! ξαναπε μὲ περισσότερη ἐπιμονή, ἡ Ἀνναΐς. Ἑπομένως δὲν ἔχω κι' ὄνομα!... Κύριε Τραγκαβέλ, δὲν ἔχω ὄνομα: Μοῦ δίνετε τὸ δικό σας;

— Ἐγώ!... Ἐγώ, ναί... Ὦ, δεσποινίς!... Ὦ, τί εὐτυχία!..., τραύλισε ὁ φτωχὸς ὁπλοδιδάσκαλος.

Ἔτρεμε ἀπὸ ἀνέκφραστη εὐτυχία καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τελειώσῃ μιὰ φράσι, ποὺ νὰ ἔβγαινη νόημα ἀπὸ αὐτή, ἐξ αἰτίας τῆς γλυκείας ταραχῆς του.

Κι' ὁ εὐγενικὸς κόμης Μωλουῦ, μυστικὰ συγκινημένος ἀπὸ τὴν ὡρραία ἐκείνη σκηνή, θεώρησε κατάλληλη τὴ στιγμὴ νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ πῇ:

— Θὰ εἶνε ὁ πιὸ εὐτυχὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἂν σᾶς δώσῃ τὸ ὄνομά του, δεσποινίς!... Καὶ τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα «Τραγκαβέλ», σημαίνει ἀνδρεία, σημαίνει εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ καρδιὰ ἄρμη, σπανία!

Ἡ Ἀνναΐς τότε, σοβαρὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἁπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸν Τραγκαβέλ.. Ἐκεῖνος, πνιγμένος ἀπὸ εὐτυχία, γονάτισε καὶ τὸ κατεφίλησε ἀβρά.

Καὶ στὶς 17 Αὐγούστου τοῦ 1626 ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ζευγαριοῦ, στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, ἐνῶ...

Ἐνῶ τὴν ἴδια βραδυὰ κατόπιν ἐτελέσθησαν ἐπίσης στὴν ἴδια αὐτὴ ἐκκλησία, οἱ γάμοι τοῦ κόμητος ντὲ

Καθόταν ἐπὶ ὧρες βαθειὰ συλλογισμένη...

Μωλουῦ μὲ τὴν θελκτικὴ δεσποινίδα Ρόζα Οὐδάρ!..

* * *

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς τελέσεως τῶν διπλῶν αὐτῶν γάμων, ἔμπαινε στὸ Παρίσι καὶ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου ὁ βασιλεὺς, ἐπιστρέφοντας πειὰ ἀπὸ τὴ Νάντη, ἐνῶ ὁ Ρισελιὲ ἔμπαινε κι' αὐτὸς στὸ μέγαρό του:

Κατὰ τὴν ἑπομένη — δηλαδὴ κατὰ τὴν" ἡμέρα τῆς τελέσεως τῶν γάμων — ὁ Ρισελιέ, ξυπνῶντας ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, περιμένε στὸ πολυτελὲς γραφεῖο του τὴν ἐπίσκεψι τοῦ πατερ-Ἰωσήφ. Καὶ μόλις τὸν εἶδε ὁ Ρισελιέ, μὲ τόνο ἀπεριγράπτου θριάμβου φώναξε:

—Νίκησα ὁλοκληρωτικά!... Ἡ Βασίλισσα λύγισε... Ἡ δοῦκισσα ντὲ Σεβρὲζ ἐκμηδενίστηκε... Ὁ Σαλαὶ ἀποκεφαλίστηκε... Οἱ Βανδὼμ κι' ὁ Γκραν-Πριὲρ βρίσκονται στὴ φυλακή!... Ἔ, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ νίκη μου;

— Εἶνε θρίαμβος πραγματικός ! ἀπάντησε ἤσυχα ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, ὁ ὁποίος ἄλλωστε τὰ ἤξερε λεπτομερῶς ὅλα αὐτά, δίχως ὡστόσο νὰ δείξη τίποτα. Καὶ ἀπὸ σήμερα, ἀρχίζει ἡ παντοκρατορία σου... χμ... δηλαδή, ἡ παντοκρατορία μ α ς, γιὰ νὰ εἴμεθα ἐξηγημένοι!... Εἴμαστε λοιπὸν σύμφωνοι, ἡ νὰ σοῦ θυμίσω τί ἔλεγε ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, τὴν ὁποία ἔγραψες μόνος σου σὲ κάτι στιγμὲς παραφροσύνης;

Κάτωχρος ὁ Ρισελιέ, μὴ περιμένοντας καθόλου τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ χτύπημα, κλονίστηκε καὶ κύτταξε κατάματα τὴν τρομερὴ «Γκρίζα Πανιερότητα», ὅπως ἐπωνομαζόταν ὁ στυγνὸς καὶ καταχθόνιος πάτερ-Ἰωσήφ. Κ' ὕστερα, ἐτραύλισε μὲ κρυφὴ λύσσα:

— Εἶσθε ὁ κύριός μου!... Ἐγὼ θὰ κυβερνῶ τὴ Γαλλία στὰ φανερά, σύμφωνα μὲ τὶς κρυφὲς σας ὑποδείξεις!.. Ὤ, ἂν γνωσθῆ ποτὲ τὸ κείμενο τῆς καταραμένης ἐκείνης ἐπιστολῆς μου, ἴσως νὰ ἤμουν ἐγὼ τώρα στὴ θέσι τοῦ φτωχοῦ Σαλαί, ἢ στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς τῶν Βανδώμ!

— Καθὼς βλέπω, συνεννοούμεθα περίφημα! εἶπε ξανὰ μὲ τὸν ἴδιο γαλήνιο τόνο, ὁ πάτερ-Ἰωσήφ.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς βαθειᾶς σιωπῆς...

— "Α, ἔχω ἀκόμα νὰ σοῦ ἀνακοινώσω καὶ τὸ ἑξῆς! εἶπε σὲ λίγο ὁ Ρισελιέ, ξαναβρίσκοντας τὴν ψυχραιμία του μετὰ τὸ πέρασμα τῆς προηγουμένης θυέλλης. Πρὸ ὀλίγου, ἦρθε ἐδῶ ἐκεῖνος ὁ διαβολοκαλόγηρος, ὁ Κορινιάν... Καὶ μὲ βεβαίωσε, ὅτι ἂν ὑποσχεθῶ εἴκοσι χιλιάδες λίβρες σ' ἐκείνη τὴν ἀθλία ἐρωμένη του, τὴν κυρὰ-Μπριζίτ, ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς ὑποδείξη ποῦ βρίσκονται ὁ Τραγκαβέλ, ὁ Μωλουῦ καὶ ὁ Ραγκάς!... Τοῦ τὰ ὑποσχέθηκα λοιπόν, τὰ χρήματα αὐτά... Κι' ἀπόψε θὰρθῆ ἐδῶ ἡ ἴδια ἡ Μπριζίτ, γιὰ νὰ μᾶς ὑποδείξη τὸ κρησφύγετο τῶν τεσσάρων αὐτῶν δαιμόνων!

— "Ω, μὰ θὰ εἶνε τότε πλήρης ὁ θρίαμβός μας! ἔκανε μὲ δυσκολοσυγκράτητον ἐνθουσιασμό, ὁ πάτερ-Ἰωσήφ. Ἀλλὰ ἐσὺ μοῦ λέγεις μόνο τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ παληο-Κορινιάν ;

— Δὲν θὰ κινδύνευε τὸ κεφάλι του αὐτός, μὲ τὸ νὰρθῆ ἐδῶ, ἂν δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια! Βεβαίωσε μὲ πεποίθησι, ὁ Ρισελιέ.

— Καὶ σὲ ποιὸν θὰ ἀνωθέσετε τὴ σύλληψι τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἀρχισατανάδων; ξανάπε ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ ἀνήσυχος. Ξέρετε, ὅτι οἱ τέσσερες αὐτοὶ ἰσοδυναμοῦν μὲ σαράντα;

—"Ω, μὰ καὶ μονάχος ὁ Τραγκαβελ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἑκατὸν σαράντα! ἀπάντησε ὁ Ρισελιέ, μὲ μάτια ἀστραφτερὰ ἀπὸ θυμὸ κι' ἀπὸ λύσσα. Γι' αὐτό, θὰ ἀναθέσω τὴ σύλληψί τους, στὸν ἴδιο τόν... ἐ α υ τ ό μου!... Καὶ μόλις τοὺς κλείσω ἀπόψε στὴ Βαστίλλη, θὰ εἶνε κιόλας ἕτοιμες ἡ ἀγχόνες ποὺ θὰ τοὺς δεχτοῦν!... "Ω, δὲν θὰ μοῦ διαφύγουν αὐτὴ τὴ φορά, γιατὶ θἄχω μαζύ μου δυὸ ὁλόκληρους λόχους σωματοφυλάκων!

Ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ, σίγουρος γιὰ τὴν ἐπιτυχία καὶ τοῦ καινούργιου αὐτοῦ διαβήματος τοῦ Ρισελιέ, τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ ταπεινότητα ὑφιστιμένου, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐγκαρδιότητα συνεννόχου κ' ἔφυγε σκεπτικός, σκυφτός, προξενῶντας ἀθέλων τρόμο στὸ διάβα του, σὲ ὅσους τύχαινε νὰ συναντήση...

* * *

Τὸ θράδυ τῆς ἴδιας αὐτῆς ἡμέρας καὶ μετὰ τὴν τέλεσι τῶν διπλῶν καὶ συγκινητικῶν γάμων τους, ὁ Τραγκαβέλ μὲ τὴν Ἀνναΐδα τράθηξαν γιὰ τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κουρτό, κι' ὁ Μωλουῦ μὲ τὴν Ρόζα γιὰ τὸ μέγαρό τους τῆς ὁδοῦ «Τεσσάρων Πωιδιῶν». Ὁ ἀγαθὸς Μονταριόλ, συνώδευσε τὸν παληὸ ὁπλοδιδάσκαλό του ὡς τὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου. Κι' ὅταν ἔμειναν πειὰ μόνος στὸν δρόμο, μετὰ τοὺς συγκινητικοὺς ἀποχαιρετισμοὺς του μὲ τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι τῶν νεονύμφων, μουρμούρισε θλιμμένος ὁλόψυχα:

— Τώρα, πάει πειά!... Πέθανε ἡ Ἀκαδημία!

Σιγὰ-σιγὰ ἀποσύρθηκε κατόπιν ὁ ἀγαθὸς Μονταριὸλ καὶ ἐτράθηξε κατὰ τὴν ὁδὸ Σαὶντ-Ἀθουᾶ. Καθὼς ὅμως περνοῦσε τὸν σκοτεινὸ καὶ σιωπηλό, κατὰ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, δρόμο, ἄκουσε κλαγγὲς σπαθιῶν καὶ ὅπλων, κ' εἶδε μιὰ πολυάριθμη ὁμάδα ἐνόπλων — ὁλόκληρο στράτευμα σχεδόν — νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Μονταριὸλ κρύφτηκε σθέλτα στὴν ἐξώπορτα κάποιου σπιτιοῦ. Εἶδε, ὅτι τὴν ὁμάδα ἐκείνη, τὴν διηύθυνε μιὰ γυναίκα ἡ ὁποία κρατοῦσε ἕνα μουλάρι φορτωμένο ἀπὸ τὸ χαλινάρι του.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος ! μουρμούρισε μέσα του ὁ Μονταριόλ. Οἱ ἔνοπλοι αὐτοὶ εἶνε στρατιῶτες τοῦ κυβερνάλιου Ρισελιέ!... Καὶ τὸ μουλάρι εἶνε φορτωμένο μὲ τὰ πράγματα τοῦ καρδιναλίου!

Πραγματικά, μπρὸς στὸ σπίτι τοῦ Τραγκαβέλ οἱ ἔνοπλοι ἐφόροι ἐσταμάτησαν. Ἀπ' τὸ φορεῖο κατέβηκε ὁ καρδινάλιος, ἐνῶ ἡ γυναῖκα κ' ἕνας ἀξιωματικὸς τὸν βοηθοῦσαν. Ἡ γλυστρήση ἀνετα ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ μουλαριοῦ καὶ νὰ πατήση τὸ πόδι του στὴ γῆ.

Ξαναβλαστήμησε ἑκθαμβος ὁ νεαρὸς ξιφομάχος.

— Ἐξάπαντος γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου Τραγκαβέλ ἤρθαν αὐτοὶ οἱ σατανάδες! ψιθύρισε, τραβῶντας τὸ σπαθί του.

Κι' ἀμέσως ὕστερα, ξανάπε μὲ πίκρα:

— Τί νὰ κάνω ὅμως, ποὺ εἶμαι ἕνας ἐναντίον τόσων;

Λύστρησε ἀθόρυβα ὡς τὴν κοντινὴ γωνιά, κ' ἔπειτα τράθηξε ὁλοταχῶς γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Μωλουῦ. Φτάνοντας ἐκεῖ, χτύπησε μανιωδῶς τὴν πόρτα. Κ' εἶπε στοὺς ὁπαδοὺς ποὺ ἔτρεξαν ν' ἀνοίξουν:

— Εἰδοποιῆστε τὸν κύριό σας, ὅτι ὁ καρδινάλιος θέλει νὰ συλλάβη τὸν Τραγκαβέλ!

Ὕστερα, δίχως νὰ περιμένη τὸν Μωλουῦ νὰ φτάση, ἔτρεξε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδαριῶν του πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Κουρτώ...

Ἐκεῖ, ὁ Τραγκαβέλ καὶ ἡ Ἀνναΐς, ἀνύποπτοι, χαϊδεύτουσαν τὴ μοναξιά τους καὶ τὴν ἀγάπη τους. Ἡ ζωή τους φαινόταν ἀνέφελη κ' εὐτυχισμένη πειὰ στὸ μέλλον, ὕστερα ἀπὸ τὶς τόσες περιπέτειες καὶ τοὺς τόσους φοβεροὺς κινδύνους ποὺ εἶχαν περάσει. Γελοῦσαν διαρκῶς, καὶ τρυφερολογοῦσαν ἀγκαλιασμένοι, κυτταζόντουσαν μὲ θλέμματα ἀμοιβαίας λατρείας. Ἐνοιωθαν ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς των τὴν εὐτυχία ἡ ἀμεριμνησία ἐραστῶν ποὺ ἀλληλολατρεύονται !

— Φαντάσου, ἀγαπημένη μου, πόσο θὰ φουρκισθῆ ὁ καρδινάλιος, ὅταν τὴ λύσσα του ὁ καρδινάλιος, ὅταν...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του ὁ Τραγκαβέλ, γιατὶ ἀκριβῶς ἐφαινικὰ τὴν Ἀνναΐδα νὰ χλωμιάζη φρικιαστικά. Τὴν εἶδε ἀκόμα, νὰ καρφώνη γλαρὰ μάτια πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου...

Ἔστρεψε ἀπότομα ὁ Τραγκαβέλ, γιὰ νὰ δῆ τί συμβαίνει ἐκεῖ. Κ' εἶδε... τὸν καρδινάλιο... νὰ μπαίνη μέσα στὸ δωμάτιο, μὲ σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χείλη του!

Ναί, ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνει χωρὶς θόρυβο. Ἐπιτήδειος ἀρχιτάσκοπος ἡ κυρά - Μπριζίτ, τὰ εἶχε καταφέρει ὅλα θαυμάσια. Τοποθέτησε πρῶτα φρουροὺς στὶς γωνιὲς τοῦ δρόμου, χτύπησε τὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου τῆς Ἀνναΐδος καὶ ὕστερα πῆγε ψιθυριστὰ στὸν θυρωρὸ ποὺ ἄνοιξε:

— Μὲ στέλνει ὁ κύριος Μωλουῦ νὰ πῶ κάτι τὸ ἐπεῖγον στὸν κύριο Τραγκαβέλ!

Ὁ θυρωρὸς ἀνύποπτος, ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἀμέσως μόλις, εἴκοσι ἔνοπλοι στρατιῶτες τοῦ καρδιναλίου ὁρμήξανε μέσα καὶ ἔδεσαν τὸν θυρωρὸ πρὶν προλάθη νὰ πῆ λέξι.

Μπῆκαν κι' ἄλλοι μέσα, κατόπιν μ' ἐπικεφαλῆς τὸν καρδινάλιο. "Οσοι ἀπ' τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τύχαινε νὰ εἶνε κλοφοροῦν, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, στοὺς διαδρόμους ἢ στὸ γάρου, συλλαμβανόντουσαν καὶ φιμωνόντουσαν ἀθόρυβα. Ἡ ξαφνικὴ παρουσία τοῦ τρομεροῦ καρδιναλίου τοὺς παράλυε ὅλους ἀπὸ φόβο!

Τέλος, νοιώθοντας τὸν ἑαυτό του ταπεινωμένον ὡς τὸ μηδέν, ἐξ αἰτίας τῆς γενναιοφροσύνης τῆς Ἀνναΐδος, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε παραδώσει τότε τὰ ἀναθεματισμένα ἔγγραφα, καὶ θεωρώντας ὁ ἄνανδρος νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, ἔξεπασε τώρα στὸ σῶμα της ἀπειλητικὸς καὶ χαμογελῶντας σὰν τὸν σατανά:

— Δεσποινίς! γρύλλισε μὲ μοχθηρία. Κατηγορεῖσθε γιὰ κλῆμα ἐχθρικῆς προδοσίας καὶ γιὰ πραξικόπημα ἐναντίον τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους!

Ἔγνεψε ὕστερα στοὺς στρατιώτας του, οἱ ὁποῖοι πρόχωσαν λίγα βήματα γιὰ νὰ τὴν συλλάβουν...

— Χαχαχά!... Τί ἀφελὴς ποὺ εἶσαι, πανιερώτατε! ἀπάντησε ξαφνικὰ τότε ἡ φωνὴ καὶ τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ Τραγκαβέλ. Ἐμένα μὲ ξεχάσατε, λοιπόν ;

Ἔσπρωξε βίαια τὴν Ἀνναΐδα, τράθηξε τὸ σπαθί του γιὰ τὴν προφυλάξη καὶ οὐρλιαξε ξανά, κυττάζοντας τὸν καρδινάλιο μὲ θλέμμα τρομερό :

— Ἐμπρός !... Θὰ τὴν συλλάβεσε, μονάχα ὅταν πατήσετε πάνω στὸ πτῶμα μου!... Εἶμαι ἕνας κ' εἶσθε πενῆντα, ἀλλὰ τὸ σπαθί μου ἀξίζει γιὰ διακόσιους ἀπὸ σᾶς!... Ἀχρεῖοι!... Δρομολ

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ „ΑΣΤΕΡΕΣ" ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥΣ

ΟΙ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

[Ἄρθρο τῆς Γαλλίδος δημοσιογράφου JEANNE ROYDOT.]

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ εἶνε, χωρὶς ὑπερβολὴ μιὰ ἀπὸ δημοφιλεῖς θεντέττες τῆς ὀθόνης. Ἔχει μεγάλα γοητευτικὰ μάτια, παθητικὰ χείλη, θαυμάσια μαλλιὰ καὶ πλαστικὸ σῶμα Ἀρτέμιδος. Ὡστόσο ἡ ὠμορφιά της δὲν εἶνε καθόλου μοιραία. Δὲν μοιάζει μὲ τὴν Μάρλεν Ντήτριχ, τὴν Τζάντζερ Ρότζερς, τὴν Ντανιὲλ Νταριέ. Εἶνε ὠμορφη σὰν μιὰ ἁπλὴ καὶ ἀρμονικὴ γυναῖκα. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ὡστόσο δὲν μοιάζει σὰν ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες. Ἔχει ἕναν πολὺ παράδοξο χαρακτῆρα καὶ εἶνε ὑπερβολικὰ πλατωνικὴ στὶς αἰσθηματικές σχέσεις της. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς φαίνεται ἐκπληκτικὸ ὡστόσο εἶνε ἡ πιὸ ἀληθινὴ πραγματικότης. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ δὲν ἀγαπᾶ τὸν φλογερὸ ἔρωτα, τὸν περιπαθῆ, τὸν ἔρωτα -ἡφαίστειο! Προτιμᾶ τὰ εἰδύλλια ποὺ μένουν κρυμμένα. Τὰ δουβὰ καὶ τ' ἀνικανοποίητα αἰσθήματα, τοὺς πόθους ποὺ βρίσκονται κλεισμένοι στὸ θάθος τῆς καρδιᾶς. Εἶνε θῦμα τοῦ μεγάλου της ρομαντισμοῦ καὶ τῶν παιδικῶν της ὀνείρων.

Μιὰ φορὰ ποὺ εἶχα πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ στὸ σπίτι της, τὴ βρῆκα νὰ κάθεται συλλογισμένη στὴ θεράντα της ἐνῶ τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφρασι. Τὴν εἶδα ὅτι παρακολουθοῦσε τὸ πέταγμα ἑνὸς γλάρου ποὺ ἐρχόταν ὡς τὴν ἀκρογιαλιὰ κ' ὕστερα φουτοῦσε στὰ κύματα ἡ χάνονταν πέρα στὸ θάθος τοῦ ὁρίζοντα.

— Τί σκέπτεσθε, Τζόαν; τὴ ρώτησα περίεργη.

Σήκωσε τὸ χέρι της καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ θαλασσοπούλι.

— Τὸ ζηλεύω, μοῦ ἀπάντησε. Σκέφτομαι ὅτι αὐτὸ εἶνε ἐλεύθερο νὰ πετάξη ὅπου θέλει κι' ὅπου τὸ τραθᾶ ἡ νοσταλγία του. "Α, αὐτὸ τὸ πουλὶ εἶνε πιὸ εὐτυχισμένο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ἕνα θαλασσοπούλι !...

— Εἴσαστε ἐρωτευμένη, Τζόαν; τῆς εἶπα μ' ἀπερίγραπτη καλωσύνη.

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε μ' ἐκεῖνο τὸ ἤρεμο θλέμμα τῶν μεγάλων ἐκφραστικῶν ματιῶν της κ' ὕστερα στέναξε.

— Ἀλλοίμονο! μοῦ εἶπε, Ἐρωτευμένη καὶ μὲ ποιόν ; Ὁ ἔρως τοῦ ἀνδρός, διαρκεῖ ὅσο καὶ ὁ πόθος του. Ἔπειτα ὅλα τελειώνουν κ' ἡ ὑποσχέσεις κ' οἱ αἰώνιοι ὅρκοι τῆς ἀγάπης ξεχνιοῦνται καὶ σβύνονται.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ

Προσπάθησα νὰ ὑπερασπισθῶ τοὺς ἄνδρας γιὰ νὰ κάνω τὴν Τζόαν Κράουφορντ νὰ προδώση τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀπογοητεύσεώς της.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, τῆς εἶπα, νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἔχετε δίκηο. Οἱ ἄνδρες ἀκολουθοῦν πάντα τὴν παροιμία: «Παίρνε τὴ χαρὰ ὅπου τὴ βρίσκεις. Ἡ εὐτυχία εἶνε μιὰ στιγμή! "Επειτα ἔρχεται ὁ θάνατος!» καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια.

— "Οχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ὁ ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε μιὰ στιγμὴ ἀπολαύσεως. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μερικὲς ἱστορίες μου γιὰ νὰ δῆτε γιατὶ εἶμαι τόσο ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν: "Εναν καιρό, πᾶνε τώρα δυὸ χρόνια, περνοῦσα τὶς «διακοπές» μου μὲ μιὰ εὔθυμη συντροφιὰ στὸ Μαϊάμι. Ἡ ζωή μου ἦταν μετρημένη: γυμναστική, κολύμπι, ἡλιοθεραπεία, μπάνιο, φαγητό, ἀνάπαυσις. Ὕπνος. Τὸ ἀπόγευμα ἐμφάνισι στὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς «πλάζ» καὶ τὸ θράδυ λίγους χορὸς στὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο. "Ενοιωθα τὸν ἑαυτό του τόσο εὐχαριστημένο καὶ τόσο ξεκούραστο ποὺ νόμιζα ὅτι ἤμουν εὐτυχισμένη. Ξαφνικὰ ἕνας νέος παρουσιάστηκε στὴ ζωή μου. "Ενας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς συμπαθητικοὺς καὶ δειλοὺς νέους ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ σὲ κυττάξουν στὸ πρόσωπο, ~~κρύβουν φυγοκαταπιεσμένη μιὰ βλέμμα ἀπὸ μακριὰ τὴ σιλουέττα~~ σου καὶ νὰ σοῦ γράφουν ἀτέλειωτα παθητικὰ γράμματα χωρὶς ὅμως καὶ νὰ στὰ στέλνουν. Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ εἶχα γνωρίσει, ὥστε ὁμολογῶ ὅτι τὸν εὕρισκα πολὺ τοῦ γούστου μου. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ περισσότερο μοῦ ἄρεσε σ' αὐτὸν ἦταν ἡ δειλία του. Δὲν τολμοῦσε νὰ μοῦ πῆ μιὰ λέξι κι' ὅταν τὸν κυττοῦσα, κοκκινίζε καὶ στενοχωριόταν. "Οταν πειὰ κατάλαβα ὅτι εἶχα ἀρχίσει νὰ τὸν σκέφτωμαι πολύ, θέλησα νὰ τὸν γνωρίσω κ' ἔβαλα κάποιον φίλο μου νὰ μᾶς συστήση.

— Ἐργάζεσθε πουθενά; τὸν ρώτησα, ὅταν μείναμε μόνοι γιὰ νὰ πῶ κάτι.

— Εἶμαι ἕνα τίποτε, μοῦ ἀπάντησε. "Ενας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ χάνονται μέσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος καὶ δὲν ξέρει κανεὶς ἂν ζοῦν ἢ ἂν πέθαναν.

Ἡ μετριοφροσύνη του μὲ σκλάβωνε κ' ἡ ἀγνότης του μὲ σκανδάλιζε. Τότε ἀπεφάσισα νὰ τοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια στὴ ζωή, νὰ τὸν κατακτήσω καὶ νὰ τὸν ἔχω ἐντελῶς δικό μου.

Καὶ πράγματι, ἄρχισα νὰ τοῦ μαθαίνω ἕνα σωρὸ πράγματα χωρὶς ποτὲ νὰ θάλω κακὴ σκέψι στὸ μυαλό μου.

Μὰ δὲν ἤξερα ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε φτιαγμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια πρόστυχη πάστα καὶ ἔχουν τὰ ἴδια ἀνατριχιαστικὰ ἔνστικτα. Μιὰ μέρα ὁ τρυφερὸς φίλος μου σ' ἕνα μάθημα ἐρωτικῆς τέχνης, τὸ ὁποῖο τοῦ ἔκανα μὲ μεγάλη ἀθωότητα, ἀγρίεψε, παραμορφώθηκε καὶ τέλος μοῦ φέρθηκε μὲ μιὰ ἀφάνταστη κτηνωδία.

"Οταν συνῆλθε καὶ τοῦ πέρασε τὸ κακό, ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ μοῦ λέγει μὲ παράπονο:

— Μοῦ σκότωσες ὁ,τι καλὸ εἶχα μέσα στὴν ψυχή μου. Εἶνε ἀδύνατο πειὰ νὰ σὲ ξαναδῶ. Ὁ ἔρως μας πέθανε. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀρχίζει τὸ πάθος. "Ενα κτηνῶδες πάθος ποὺ μοῦ παγώνει τὴν καρδιά.

Κ' ἔφυγε ἀπὸ κοντά μου, γιατὶ φοβόταν μὴν ἐπαναλάβη τὸ κτηνῶδες ἐρέσιμό του. Ἐγώ, ἀπὸ τότε ἐξακολούθησα νὰ τὸν ἀγαπῶ μὲ τὸν ἴδιο ἀγνὸ ἔρωτα καὶ τὸν ἔξασα μόνον, ὅταν στὴν καρδιά μου παρουσιάσθηκε ἡ εἰκόνα ἑνὸς ἄλλου.

Αὐτὸς δὲν ἦταν οὔτε νέος, οὔτε ὅμορφος, οὔτε κομψός. Εἶχε ὅλα τὰ ἐλαττώματα ἑνὸς πολιτισμένου ἀνθρώπου. Κ' ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα μὲ ἕνα ἰδανικὸ ἔρωτα, αὐτὸς δὲν μοῦ μιλοῦσε παρὰ μόνο γιὰ τὶς πλαστικὲς γραμμὲς τοῦ σώματός μου.

Εἶσαι, μοῦ ἔλεγε, ἀδάνατη μηχανὴ ποὺ παράγει ἠλεκτρισμό. "Οπου νὰ σταθῆς ἠλεκτρίζεις τοὺς ἄνδρες. Εἶσαι μιὰ Εὔα!

Μάταια ἐγὼ ἀγωνιζόμουν νὰ τὸν παρασύρω στοὺς ἀνειρώδεις κόσμους τοῦ ἰδανικοῦ ἔρωτά μου. Ἐκεῖνος μοῦ μιλοῦσε μόνο γιὰ τὸ πάθος του καὶ μ' ἔκανε νὰ χύνω δάκρυα πίκρα γιὰ τὴν συμπεριφορά του.

"Οταν ἔθιωξα κι' αὐτὸν τὸν φίλο μου ὁ ἄλλος ποὺ τὸν δέχθη κ' ὕστερα ὁ ἄλλος, κι' ἄλλος ποὺ εἶχαν σειρὰ μοῦ φέρθηκαν μὲ τὸν πιὸ πρόστυχο τρόπο γι' αὐτὸ ἀπογοήτεψαν τὴν καρδιά μου καὶ μ' ἔκαναν νὰ ὑποθέσω ὅτι πλατωνικὸς ἔρως δὲν ὑπάρχει. Κ' ἐγὼ ποὺ πιστεύω σ' αὐτὸν εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ πέτω ἀπὸ τὸ παλάτι τῶν ὀνείρων μου στὴν πραγματικότητα γιὰ νὰ χαρῶ λίγη εὐτυχία τόσο κοινὴ καὶ τόσο ἄνοστη ποὺ σοῦ προκαλεῖ ἀηδία!

Κ' ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐσταμάτησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ἐξομολογήσεώς της, γιατὶ ἦταν ἡ ὥρα νὰ ἐπιστρέψη στὸ κοτούτιον.

ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΩ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ"

ΤΑ ΣΠΟΡ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ ΜΟΥ!...

[Ένα διασκεδαστικό άρθρο της διασήμου Γαλλίδος ηθοποιού Γκαμπύ Μορλαί για τη ζωή της στο θέατρο και στον κινηματογράφο και για την αγάπη που έχει σ' όλα τα σπόρ.]

ΕΡΕΤΕ ποιός με παρουσίασε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο ; 'Ο Μάξ Λίντερ! Αυτός έπεισε τους γονείς μου να μ' αφήσουν να δοκιμάσω την τύχη μου στον κινηματογράφο κι' αυτός πάλι μου έδωσε τον πρώτο ρόλο μου στο ώμορφο μά λησμονημένο σήμερα φίλμ του «Αύγουστος του 1914».

Μά πρέπει να σας πω, ότι, κατά την γνώμη μου, ήμουν φρικωδώς άσκημη σ' αυτό το φίλμ και πίστεψα ότι δεν θά είχα το θράσος να ξαναπαίξω στον κινηματογράφο. 'Ο Μάξ Λίντερ ωστόσο μου έδωσε θάρρος και με ξαναπήρε μαζύ του στό «στούντιο». Αυτός ό μεγάλος φίλος μου, που πέθανε τόσο τραγικά, μ' έμαθε ν' αγαπώ δυό πράγματα, άπαραίτητα στον καθένα γιά την επιτυχία στη ζωή: την έπιμονή και τα σπόρ! 'Ο Μάξ Λίντερ, όπως ήταν λεπτός και αριστοκρατικός, είχε πάντα το ύφος άσώτου και γλεντζέ, που ήταν έρείπιο άπό τα ξενύχτια. Και όμως, ό άνθρωπος αυτός ήταν άξιοθαύμαστος όχι μόνο γιά την τέχνη του, άλλά και γιά την άντοχή του. Ήταν περίφημος άκροβάτης, καλός μποξέρ, δεινός κολυμβητής κι' άπαράμιλλος ξιφομάχος. Αυτό το τελευταίο σπόρ το άγαπούσε περισσότερο άπ' όλα.

'Ακολούθησα λοιπόν κ' έγώ το παράδειγμά του και σάς διαβεβαιώνω πώς δέν μετανόησα διόλου. Στην άρχή έδειξα μιά έπιμονή πού μέ τρόμαζε κ' έμένα τήν ίδια. Κι' άξαφνα, στό πέμπτο φίλμ, στόν «Παράδεισο των Παιδιών», έγινε κάποιο θαύμα: παρουσιάσθηκα ώμορφη στην όθόνη! Πώς αυτό ;

Άπό τότε όλο καί έπιτυχίες είχα. Κ' έτσι έμοίρασα τή ζωή μου στό θέατρο καί στόν κινηματογράφο.

Τό θέατρο ώστόσο είνε ή προτίμησίς μου. Πολλοί φίλοι μου τώρα με ρωτούν πώς καταφέρνω νά παίζω τό βράδυ στό θέατρο καί τήν ήμέρα νά «γυρίζω» στό στούντιο! Βέβαια, αυτό είνε παραπολύ δύσκολο κ' έρχονται μῆνες κατά τούς όποίους δέν κοιμᾶμαι παρά μόνο τέσσερες ὥρες τή νύχτα. Μά άντεχω! Κι' αυτό χάρις στά σπόρ.

Τόν περασμένο χειμώνα δέν μπορούσα νά κοιμηθῶ περισσότερο άπό τρεῖς ὥρες τήν νύχτα. Έφευγα άπό τό θέατρο «Ζυμνάζ», μετά τήν καθημερινή παράσταση, τά μεσάνυχτα. Στή μιά ή ὥρα ήμουν στό σπίτι μου. Στίς δύο, μέ εἶχε πάρει κι' όλας ό ὕπνος. Στίς πέντε το πρωί όμως ήμουν στό πόδι, γιατί στίς ἕξη άκριβῶς άρχιζε ή δουλειά στό στούντιο. Άνρωτήσετε δέ τούς σκηνοθέτες μου, θά σάς ποῦν ότι φτάνω έκεῖ πέρα πρώτη άπ' όλες τίς άλλες καλλιτέχνιδες κι' ότι είμαι πάντα εὐδιάθετη καί... πνευματώδης!

Άπό τίς ὥρες αὐτές θά καταλάβατε ότι δέν προφταίνω διόλου νά διασκεδάσω. Μά ποιά άλλη διασκέδασις εἶνε πιό εὐχάριστη άπό τόν πυρετό τῆς δουλειᾶς ;

Λαμβάνω κάθε ἑβδομάδα 200 ἕως 300 γράμματα άπό διάφορα κορίτσια πού μοῦ ζητοῦν πληροφορίες καί, μέ παρακαλοῦν νά τούς ὑποδείξω τί πρέπει νά κάνουν γιά νά γίνουν κινηματογραφικοί «άστέρες»... Έ, λοιπόν ; Τί μπορῶ νά τούς πῶ; Ποιά καταλληλη συμβουλή νά τούς δώσω; Δέν κάνω τίποτε άλλο παρά νά τούς στέλνω τή φωτογραφία μου καί τό... πρόγραμμα τῶν ἐργασίμων ὡρῶν μου. Όπιο κορίτσι καταλαβαίνει πώς μπορεῖ ν' άνθέξη σέ μιά τέτοια προσπάθεια, συνεχῆ, σκληρή, άδυσώπητη, δέν ἔχει νά κάνη τίποτε άλλο, παρά νά δοκιμάση κι' αὐτό τήν τύχη του στόν κινηματογράφο. Ή ἐπιτυχία εἶνε κάτι, πού δέν προσδιορίζεται. Έγώ άπέτυχα, στά πρῶτα μου βήματα κ' ἔμεινα άρκετά χρόνια μακρυά άπό τό στούντιο κι' όμως δέν ἔχασα τό θάρρος μου... Έτσι σήμερα... δρέπω τούς καρπούς τῆς ἐπιμονῆς μου.

Τήν πρώτη φορά πού ἄκουσα τή φωνή μου στόν κινηματογράφο, τά ἔχασα! Μ' ἔπιασε ἕνας παράξενος τρόμος. Αὐτή τή φωνή πού ἄκουγα στήν ὀθόνη, δέν τήν ἤξερα!... Δέν ἦταν ή φωνή μου...

Κ' ἔτσι, εἶχα τήν ἐντύπωσι πώς... εἶχα πεθάνει, πώς δέν ζοῦσα πειά σ' αὐτόν τόν κόσμο καί πώς ἔβλεπα τό φάντασμά μου νά μιλάη μέ μιά φωνή τοῦ ἄλλου κόσμου!...

Ή Γαλλίς ηθοποιός Γκαμπύ Μορλαί

Έπειτα, συνήθεια... Όλα εἶνε συνήθεια. Κ' ή σκληρή δουλειά καί τά σπόρ. Σ' αὐτά ὅμως, πρέπει νά σᾶς πῶ ὅτι χωρίς αὐτῶ τήν ἀντοχή μου, τήν ὑγεία μου. Μοῦ ἀρέσουν ὅλα, ἀπό τό ξιφασκεῖν μέχρι τό ποδόσφαιρο, ἀπό τήν ἁπλῆ σουηδική γυμναστική, ὡς τήν... πυγμαχία. Μά δέν εἶμαι μόνο φίλαθλος. Εἶμαι καί ἀκροβάτης. Ἔκανα καί λίγον καιρό, στήν τελευταία ἐσπερίδα τῆς Ἑνώσεως τῶν Καλλιτεχνῶν, παρουσίασα ἕνα ἀκροβατικό «νούμερο» πού μέ τέπληξε ὅλον τόν κόσμο. Κανείς δέν μποροῦσε νά φαντασθῆ ὅτι ἡ Γκαμπύ Μορλαί θά παρουσιαζόταν ὡς ἀκροβάτις. Οἱ φίλοι μου περίμεναν ἀπό ἐμένα μιά «θεατρική», κι' ὄχι μιά τόσο θλητική» ἐπίδειξι. Κι' ὅμως ὡμολόγησαν ὅτι τό ἀκροβατικό αὐτό «νούμερό» μου, ὁ περίφημος «περίπατος στό ταβάνι», ἦταν μ' τήν πρώτης τάξεως ἐπιτυχία. Ὁ περίπατος αὐτός γίνεται σέ μιά σκάλα, κρεμασμένη ὁριζοντίως πέντε μέτρα πάνω ἀπό τό ἔδαφος στήν ὁποία περπατάει κανείς μέ τό κεφάλι πρός τά κάτω!....

Πῶς τό κατώρθωσα τώρα αὐτό ; Μέ δυό μηνῶν ἐπιμονή καί ἄσκησι!

Κάθε μεσημέρι, ἀντί νά ξεκουράζωμαι μιά ὥρα, ἀπό τήν πρωινή δουλειά τοῦ στούντιο, ἔκανα ἀκροβατικές ἀσκήσεις ἐπί πέντε. Ἔτρωγα πρόχειρα καί συνέχιζα τό «γύρισμα» τῆς ταινίας. Κι' αὐτό, ἐπί δύο ὁλόκληρους μῆνες.

Στό τέλος τους, κατάφερνα μιά χαρά τό «περίπατο στό ταβάνι»!... Μιά ἄλλη φορά θέλησα νά μάθω νά περπατῶ ἑπάνω στό σῶμα, ὅπως ἡ ἰσορροπίστριες στά ὑπερώα μια. Ζήτησα λοιπόν, καί μοῦ τέντωσαν ἕνα σῶμα σέ μιά γωνιά τοῦ στούντιο καί κάθε φορά πού διεκόπταμε τή δουλειά μου, γιά λίγα ὥρα, ἐγώ ἔτρεχα πάλι κ' ἔκανα ἀκροβατικά γυμνάσματα. Ἔτσι, μέσα σ' ἕνα μῆνα ἔμαθα νά ἰσορροπῶ καί νά περπατῶ ἀπάνω στό σῶμα. Μά δέν ἤμουν ἀκόμη τελεία ἀκροβάτις. Ἔπρεπε νά τεντώσω αὐτό τό σῶμα ψηλά, τουλάχιστον τρία μέτρα πάνω ἀπό τό ἔδαφος. Τότε ὅμως ἔπρεπε ν' ἀπλώσω κ' ἕνα δίχτυ κάτω, γιατί ἄν ἔπεφτα καταγῆς, θά ἔσπαγα τά κόκκαλά μου. Ἐπειδή δέ δέν εἶχα δίχτυ ἔκανα τό ἑξῆς. Τέντωσα τό σῶμα πάνω ἀπό τή δεξαμενή τοῦ κήπου μου ! Κ' ἔτσι, κάθε φορά πού ἔχανα τήν ἰσορροπία μου, ἔπεφτα στό νερό κ' ἔπαιρνα ἕνα κρύο μπάνιο... Κι' ἐπειδή αὐτά τά ξαφνικά καί κρύα μπάνια δέν ἦσαν καί τόσο εὐχάριστα, πρόσεχα δσο μποροῦσα περισσότερο κ' ἔτσι ἔμαθα γρήγορα νά μόνο νά περπατῶ, ἀλλά καί νά χορεύω ἀπάνω στό σῶμα, ὅπως ἡ ἀκροβάτιδες τῶν ὑποδρομίων. Ἀλλωστε εἶνε ἕνα «νούμερο» πού ἐπαρουσίαζα ἐδῶ καί λίγο καιρό σέ μιά φιλανθρωπική γιορτή, στό «Μάζικ-Σίτυ».

Καθώς βλέπετε, ὅλα τά σπόρ μοῦ ἀρέσουν, ἀπό τά πιό ἀπλᾶ ὅπως εἶνε τό σκοινάκι, ὡς τά πιό ἐπικίνδυνα, ὅπως εἶνε τό περπατωμένο σῶμα! Ἐκτός δέ ἀπό τόν ἀθλητισμό καί τή δουλειά μου στό θέατρο καί στόν κινηματογράφο, δέν ἔχω κανείς ἄλλου εἴδους διασκεδάσεις. Μπορεῖ νά μοῦ ἀρέση τό ξενύχτι. Μονμάρτρη, ἡ ὁ χορός σ' ἕνα εὔθυμο κέντρο ὡς τά ξημερώματα. Ποιός ξέρει... Δέν ἐπεχείρησα ὅμως ποτέ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τίς διασκεδάσεις, γιατί δέν εἶχα ποτέ καιρό καί, μά τήν ἀλήθεια, δέν ἔχω καμμιά διάθεσι νά θυσιάσω τίς λίγες ὥρες ὕπνου μου, γιά νά μείνω... ξυπνητή!...

Ἔτσι, ἡ ζωή μου δέν ἔχει καμμιά φαντασμαγορία. Ἔχω τήν ἐντύπωσι πώς εἶμαι μιά «θυσιασμένη». Μά δέν παραπονιέμαι γι' αὐτό, γιατί ξέρω ὅτι μόνο ἡ τέχνη μπορεῖ νά μᾶς χαρίση τίς μεγαλύτερες ἀπολαύσεις.

ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΜΑΝΙΕΣ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ„

[Ένα άποκαλυπτικό άρθρο της διασήμου Γερμανίδος συγγραφέως Βίκυ Μπάουμ γιά τίς πιό παράξενες ίδιοτροπιες των ηθοποιων τοῦ κινηματογράφου.]

ΟΛΟΙ οἱ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ ἔχουν κι' ἀπό μιά περίεργη «λόξα». Οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς, ὅταν ἀρχισαν τό καλλιτεχνικό τους στάδιο, ἦσαν ἄνθρωποι λογικοί, μέ ἁπλῆ ζωή κι' ἀκόμη περισσότερο, μέ πολύ κοινές ἰδιοτροπίες, πού περιωριζόντουσαν στό φαγητό ἤ στό χρῶμα τῶν ρούχων. Εἶχαν δηλαδή τίς μικρές ἰδιοτροπίες πού ἀπαντάει κανείς σ' ὅλον τόν κόσμο. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ πολυτέλεια, πού εἶνε ἀποτέλεσμα πάντα μεγάλου πλούτου δημιουργεῖ ἕνα εἶδος ἀκινδύνου τρέλλας πού λέγεται συνήθως «λόξα» στή γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Ἔ, λοιπόν, κάθε «ἀστέρας» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου πού σέβεται τόν ἑαυτό του ἔχει μιά πρωτότυπη κ' ἐξωφρενική «λόξα» πού δίνει ἕνα ξεχωριστό χαρακτῆρα στόν τύπο του. Ἕνας ψυχολόγος λοιπόν ἤ ἕνας συγγραφεύς ἔχει ἄφθονο ὑλικό γιά παρατηρήσεις καί σᾶς διαβεβαιῶ πώς δέν ἔχασα διόλου τήν εὐκαιρία νά μελετήσω τήν ἰδιωτική ζωή τῶν «ἀστέρων» ἀπό αὐτήν τήν ἄγνωστη πλευρά.

Μπορεῖτε ὅμως νά μοῦ πῆτε: αὐτό πού λέτε ἐσεῖς «λόξα», δέν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρά ἕνα ἁπλό τέχνασμα γιά διαφήμισι! Θά σᾶς ἀπαντήσω λοιπόν ὅτι δέν πρόκειται οὔτε περί τεχνάσματος, οὔτε περί μόδας, κι' ὅτι τήν ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ περιέργου φαινομένου μπορεῖ νά σᾶς τή δώση ὁ πρῶτος ψυχολόγος πού θά συναντήσετε. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει στό ὑποσυνείδητό του περιωρισμένες διάφορες παιδικές ἐπιθυμίες, πού δέν μπόρεσε τότε νά τῆς ἱκανοποιήση καί τίς ἀπώθησε ἐκεῖ πέρα, ὅπως πετοῦμε σέ μιά ἀποθήκη ἕνα καπέλλο, ἤ ἕνα ροῦχο πού δέν μπουροῦμε πειά νά τό φορέσουμε. Ἀργότερα, ὅταν κανείς ἀποκτήση τά μέσα νά ἱκανοποιήση καί τίς πιό τρελλές ἐπιθυμίες του, ἡ παληές, ἡ λησμονημένες, ἐκεῖνες πού εἶχαν ἐξοριστῆ στο ὑποσυνείδητο, ἀνεβαίνουν πάλι στήν ἐπιφάνεια κ' ἐμεῖς, τότε, εὐχαριστημένοι, πού τίς ἱκανοποιοῦμε, ξεχνῶντας ὅτι ἦταν φλογερές παιδικές ἐπιθυμίες μας, παρουσιαζόμαστε στούς ἄλλους μέ μιά ἀνεξήγητη κ' ἐξωφρενική λόξα. Ἄς σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα, γιά νά μέ καταλάβετε καλύτερα.

Ὁ πιό μικρός ἀπό τούς «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ διάσημη μικρούλα ἠθοποιός Σίρλεϋ Τέμπλ ἀγαπάει ἐξαιρετικά τά γατάκια. Διαρκῶς λοιπόν κυκλοφορεῖ μέσα στό σπίτι της ἔχοντας γύρω στά πόδια της ὀχτώ ἄσπρα γατάκια, ἀπό τά ὡραιότερα τῆς Ἀμερικῆς. Καί ἰδού τώρα: ἄν ἡ μικρούλα Σίρλεϋ Τέμπλ δέν ἦταν βαθύπλουτη (κ' εἶνε χάρις στό ἐκπληκτικό ταλέντο της), ἀλλά παραπολύ φτωχή, ἡ ἐπιθυμία της νά περιβάλλεται ἀπό πολλά γατάκια θά ἔμενε ἀνικανοποίητη καί θά φυλακιζόταν στό ὑποσυνείδητό της.

Ἄλλο παράδειγμα: ἡ Μάριον Νταΐβις εἶνε πασίγνωστο ὅτι λατρεύει τίς... ἀράχνες κι' ὅτι ἔχει μεγάλες συλλογές, ἀπ' ὅλα τά εἴδη. Πῶς μπορεῖ τώρα νά ἐξηγήση κανείς αὐτή τή λόξα της; Ἀπό τίς ἐρωτήσεις πού τίς ἔκανα, κατάλαβα ὅτι ὅταν ἦταν μικρή φοβόταν τρομερά τίς ἀράχνες. Ἔκανα λοιπόν τή σκέψι, ὅτι ὁ φόβος αὐτός ἔμεινε στό ὑποσυνείδητό της μέχρι σήμερα κ' ὅτι τώρα αὐτή ἡ παθολογική της ἀγάπη γιά τίς ἀράχνες, δέν εἶνε τίποτε ἄλλο παρά μιά ἀντίθετη ἐκδήλωσις τοῦ παιδικοῦ φόβου της. Ἡ Μάριον Νταΐβις ἔχει ὁλόκληρες συλλογές ἀπό ἀράχνες, ὄχι γιατί τίς λατρεύει, ἀλλά γιατί ἀσυναισθήτως νομίζει ὅτι μέ τό νά συγκεντρώνη ὅσο μπορεῖ περισσότερες ἀπό αὐτές, προστατεύεται καλύτερα ἀπό τούς κινδύνους τους!... Μέ ἄλλα λόγια ἡ «λόξα» τῆς Μάριον Νταΐβις, εἶνε ἕνα εἶδος λογικῆς προσταγῆς τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

Ἐλπίζω τώρα νά καταλάβατε τήν θεωρία μου καί τήν ἐξήγησι πού δίνω στίς «λόξες» τῶν «ἀστέρων». Θά εὕρισκα δέ χαμένο κόπο τό νά σᾶς διαλύσω διάφορες πληροφορίες, τελείως δημοσιογραφικές, ὅτι π. χ. ὁ Γκαρύ Κοῦπερ κάνει συλλογή ἀπό δέρματα τίγρεων ἤ ἡ Τζόαν Μπλοντέλ κεντάει κάτω ἀπό τό μονόγραμμά της καί μιά μικροσκοπική ἀμερικανική σημαία, χωρίς νά προσπαθήσω νά σᾶς δώσω τήν βαθύτερη σημασία κάθε τέτοιας τρέλλας.

Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, ὅπως διεπίστωσα, ἔχει μιά «λόξα» πού εἶνε ἀνυπόφορη στήν ἑκάστοτε σύζυγό του: δέν ἐπιτρέπει στή γυναῖκα του νά στολισθῆ μέ χρυσαφικά καί μαργαριτάρια! Αὐτό θέβαια δέν μπορεῖ νά τού τό συγχωρέση καμμιά γυναῖκα, γιατί τό θεωρεῖ ὡς τρομερή ἔνδειξι φιλαργυρίας ἡ τρέλλας, ἐπειδή κι' ὅταν ἀκόμα τά κοσμήματα ἀνήκουν στή γυναῖκα του, ἡ ἀπαγόρευσίς του ἰσχύει μέ τόν ἴδιο αὐστηρό τρόπο. Εἶνε τρελλός λοιπόν ὁ Σαρλώ ἤ «μήπως» εἶνε φιλάργυρος; Εὐτυχῶς δέν συμβαίνει οὔτε τό ἕνα, οὔτε τό ἄλλο. Ἁπλῶς, αὐτή ἡ τρέλλα του εἶνε ἡ πραγματοποίησις ἑνός παιδικοῦ πόθου του. Ὅταν ἦταν μικρός στό Λονδίνο, ὑπέφερε ὑπερβολικά ἀπό τή δυστυχία. Τόση ἦταν ἡ φτώχεια τῆς μητέρας του, ὥστε ἡ δυστυχῆς αὐτή πούλησε ἀκόμα καί τή θέρα της, γιά νά ἐξοικονομήση λίγα λεφτά γιά τά παιδιά της. Τέλος, ὅπως ἴσως θά ξέρετε, τρελλάθηκε ἡ δύστυχη ἀπό τή φριχτή μιζέρια. Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν λοιπόν, πού ἐλάτρευε τή μητέρα του, ἄρχισε νά ἐχθρεύεται καθε γυναῖκα πού φοροῦσε κοσμήματα, κ' ἐπιθυμοῦσε νά εἶχε τή δύναμι ν' ἀπαγορεύση στίς γυναῖκες νά στολίζωνται μ' αὐτά. Αὐτό ὅμως ἦταν τότε ἀκατόρθωτο. Σήμερα ὅμως εἶνε πολύ κατορθωτό γιά τή γυναῖκα του τοὐλάχιστον. Κ' ἔτσι, ἡ «λόξα» αὐτή τοῦ Σαρλω δέν εἶνε τίποτε ἄλλο παρά μιά ἔνδειξις μεγάλης λατρείας στή μνήμη τῆς μητέρας του.

Ἕνας ἄλλος «ἀστέρας» τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, ὅταν μεθύση, βάζει στό σημάδι τίς μποτίλλιες καί τά ποτήρια, ἀναστατώνοντας τούς φίλους του κι' ὅλον τόν κόσμο μέ τούς ξαφνικούς πυροβολισμούς του. Ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ ἔχει πληρώσει μέχρι σήμερα μεγάλα ποσά γι' αὐτές τίς «παράνομες ὁπλοφορίες» του κι' ὡστόσο δέν ἐννοεῖ μέ κανέναν τρόπο νά βάζη μυαλό. Τί συμβαίνει λοιπόν καί μ' αὐτόν ; Πῶς ἐξηγεῖται αὐτή ἡ λόξα του;

Ὁ «Μπομπ», ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος, ὅταν ἦταν μικρός, ἔπαιζε μέ τά πιστόλια ἐκεῖνα πού ἐκσφενδονίζουν ἕνα λαστιχένιο βλῆμα. Αὐτό ὅμως δέν ἱκανοποιοῦσε τόν Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, γιατί ἤθελε νά πετυχαίνη τούς στόχους του μέ ἀληθινές σφαίρες. Κ' ἔτσι, ὁ πόθος του αὐτός εἶνε στό ὑποσυνείδητο γιά νά πραγματοποιηθῆ σήμερα πού παρ' ὅλες τίς καταδικαστικές ἀποφάσεις μπορεῖ νά πληρώνη τό πρόστιμο καί νά συνεχίζη τούς πυροβολισμούς του. Σήμερα ὅμως ἡ σφαίρες του εἶνε ἀληθινές κι' ὄχι λαστιχένιες...

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο πάλι ἔχει μιά πολύ περίεργη «λόξα». Ὅταν βγαίνη ἀπό τό σπίτι της, φορεῖ μαῦρα γυαλιά, γιά νά μή γνωρίζεται ἀπό τόν κόσμο! Αὐτή ἡ ἰδιοτροπία δέν εἶνε διόλου παράλογη. Πολλές γυναῖκες μποροῦν σήμερα νά κυκλοφοροῦν στό δρόμο μέ μαῦρα γυαλιά, ὅταν ἔχουν ὡραιότατα μάτια, τά ὁποῖα ἐπι πλέον δέν ὑποφέρουν ἀπό τό φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο

Γιατί λοιπόν ἡ Γκρέτα Γκάρμπο φορεῖ μαῦρα γυαλιά; Ἁπλούστατα ἀπό τον φόβο νά μή βλέπη ὁ κόσμος τήν ψυχή της! Ὅταν ἦταν μικρή ἡ Γκρέτα, ταράχτηκε σ' ἀπίστευτο βαθμό, ἀκούγοντας γιά πρώτη φορά τή μητέρα της νά της λέη ὅτι τά μάτια εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς μας. Αὐτή ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι κι' ἀπό τότε ἐπιθυμοῦσε νά κρύψη τά μάτια της, γιά νά μή βλέπουν οἱ ἄλλοι τήν ψυχή της. Μ' αὐτό δέν μπόρεσε νά τό κατορθώση, παρά μόνο, ὅταν δοκίμασε τή μεγαλύτερη δόξα, πού μπορεῖ νά ἀποκτήση μιά ἠθοποιός.

Ὕστερ' ἀπό αὐτό, τίποτε ἄλλο δέν μπορεῖ νά ἐπιθυμήση κανείς παρά μόνο τήν ἀγάπη καί τή λατρεία τῆς ψυχῆς του. Αὐτό εἶνε τό μόνο ἀγαθό πού ἀνήκει ἀποκλειστικά σ' αὐτόν. Κ' ἡ Γκρέτα Γκάρμπο τό προστατεύει ἀπό τήν περιέργεια τοῦ κόσμου, φορῶντας στά μάτια ἕνα ζευγάρι μαῦρα γυαλιά!...

Βλέπετε λοιπόν ὅτι κάθε «λόξα» ἔχει τήν ἐξήγησί της καθώς καί τή δικαιολογία της. Γι' αὐτό, δέν πρέπει κανείς νά περιορίζεται στήν ἐπιφάνεια κάθε φαινομένου, ἀλλά κάθε φορά πού μπορεῖ νά ἐμβαθύνη στίς αἰτίες του.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ "ΣΤΟΥΝΤΙΟ,,

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ἄρθρο τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Ἀντρὲ Μωζέ

Τα διάφορα κινηματογραφικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν ἡ γυναῖκες στὶς αἴθουσες τῶν κινηματογράφων, δὲν τοὺς χαρίζουν μόνον δυὸ ὧρες εὐχαριστήσεως, συγκινήσεως ἢ εὐθυμίας, ἀλλὰ τοὺς μαθαίνουν ἀκόμη καὶ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦν νὰ γίνουν γοητευτικές. Κι' αὐτὴ ἡ τέχνη, ὡς γνωστὸν στηρίζεται στὸ κομψὸ ντύσιμο, τὴν συμπεριφορά, τὴν ὁμιλία καὶ τὴν ἀφελῆ ἐμφάνισι. Ὅλες ἡ γυναῖκες, φυσικά, δὲν μποροῦν νὰ εἶνε μοιραίες. Ἡ κάθε μιὰ τους ἔχει τὴν ἰδική της προσωπικότητα καὶ ἀναλόγως τῆς σωματικῆς διαπλάσεώς της, ἀνήκει στὶς διάφορες κατηγορίες τοῦ ἀσθενοῦς φύλου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ντύνεται ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας της.

'Υπάρχουν ἄπειρες γυναῖκες ποὺ ἀδικοῦν τὸν ἑαυτό τους, γιατὶ δὲν ξέρουν πῶς νὰ ντυθοῦν καὶ πῶς νὰ κάμουν αἰσθητὴ τὴν ὡμορφιά τους. Κι' ὡστόσο ἂν πρόσεχαν λίγο τὰ φίλμ, ποὺ βλέπουν στὶς αἴθουσες τῶν κινηματογράφων, ὄχι μόνον θὰ ἤσαν «καθὼς πρέπει», ἀλλὰ θὰ ἐθεωροῦντο ἀπὸ ὅλους γοητευτικές. Καὶ ἐξηγούμεθα: Κάθε ἔργο πρὶν νὰ «γυρισθῆ» στὸ «πλατὼ» τοῦ «στούντιο» μελετᾶται προτήτερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ εἰδικούς. Πρῶτα-πρῶτα διαβάζεται τὸ σενάριό του. "Ας ὑποθέσουμε ὅτι αὐτὸ τὸ σενάριο εἶνε τὸ δρᾶμα μιᾶς σατανικῆς «γόησσας». "Ενας ἔρως δηλαδὴ ὁ ὁποῖος κάνει τοὺς ἄνδρες νὰ ὑποφέρουν. Τὸ δρᾶμα ἐκτυλίσσεται μέσα στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια καὶ ἔχει ἕνα πλῆθος περιπαθεῖς ἢ τραγικὲς σκηνές. Αὐτὸ τὸ ἔργο λοιπὸν διαβάζεται προσεχτικὰ ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μελετήση τοὺς διαφόρους τύπους του καὶ νὰ ἑτοιμάση τὸν κατάλληλο διάκοσμό τους. "Επειτα περνᾶ στὰ χέρια τοῦ σχεδιαστοῦ τῶν μοντέλλων.

Αὐτὸς κανονίζει τὰ διάφορα σχέδια τῶν φορεμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ φορεθοῦν ἀπὸ τὶς θεντέττες αὐτοῦ τοῦ φίλμ. Ἡ μοιραία, γόησσα τοῦ ἔργου, πρέπει λοιπὸν νὰ δείχνη ὅλη τὴν πλαστικότητα τῶν γραμμῶν της, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προδίδη τὸ μυστήριό τους. Πρέπει νὰ φοράη μιὰ τουαλέττα ποὺ θὰ τῆς δίδη ἀέρα καὶ θὰ τὴν κάνη πιὸ αἰνιγματική. Θυμᾶστε πόσον γοητευτικὴ ἦταν ἡ Γκρέτα Γκάρμπο στὴ «Μάτα Χάρι»; Ἡ τουαλέττες της ἦταν βαρειὲς κ' ἔτσι τῆς δίναν μιὰ ἐπιβλητικὴ ὡμορφιά, ἡ ὁποία ἀναστάτωνε κυριολεκτικῶς τοὺς θαυμαστάς της.

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ πάλιν, μιὰ ἄλλη ἐξ ἴσου μοιραίαι γόησσα τῆς ὀθόνης διαλέγει πάντα τουαλέττες ποὺ ἀποκαλύπτουν ὅλη τὴν πλαστικότητα τοῦ σώματός της. Ἐπειδὴ δὲ ἔχει ὑπέροχα πόδια, ἐνῶ τὸ στῆθος της εἶνε ἀδύνατο αὐτὲς ἡ τουαλέττες γιὰ νὰ τὶς δίνουν ἐπιβλητικὸ παράστημα εἶνε στολισμένες στοὺς ὤμους μὲ φτερὰ ἢ μὲ παράδοξα σχέδια, τὰ ὁποῖα τῆς μεγαλώνουν τὴν διάμετρο τοῦ στήθους καὶ κάνουν πιὸ γοητευτικὸ τὸ καρρέ της.

Ὁ περίφημος σχεδιαστὴς Ἄντριαν μοῦ ἐξωμολογεῖτο κάποτε τὰ ἑξῆς:

—"Ολες ἡ γυναῖκες θὰ μποροῦσαν νὰ εἶνε γοητευτικές, ἂν εὕρισκαν τὸν κατάλληλο σχεδιαστὴ τῶν μοντέλλων ποὺ τοὺς ταιριάζουν.

Καὶ μοῦ ἀνέφερε τὸ παράδειγμα τῆς Τζόαν Κράουφορντ, ἡ ὁποία γιὰ κάθε ρόλο της μελετᾶει ἐξαιρετικὰ τὶς τουαλέττες ποὺ θὰ φορέση.

— "Ενα μῆνα πρὶν ἡ Τζόαν ἀρχίση τὸ «γύρισμα» τοῦ φίλμ, μοῦ ἐξήγησε, πηγαίνω καὶ τὴν ζρίσκω στὴν βίλλα της. «Θὰ παρουσιασθῶ, μοῦ λέει ἐκείνη, σὰν ἕνα εὔθυμο κορίτσι εἴκοσι χρόνων. Μοῦ χρειάζεται ἕνα κοστοῦμι ἱππασίας, ἕνα κοστοῦμι γκόλφ, μιὰ τουαλέττα ἑσπερίδος, ἕνα φόρεμα ταξιδιοῦ καὶ μιὰ στολὴ ἀεροπόρου».

Κλείνομαι τότε σ' ἕνα διαμέρισμά της καὶ ἀρχίζω νὰ σχεδιάζω μοντέλλα ποὺ θὰ κάμουν τὴν Τζόαν» θυμο καὶ τρελλὸ κορίτσι. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πο᾽λὲς μελέτες τορθώνω νὰ τὸ ἐπιτύχω. "Επειτα ἀρχίζω ἡ μαρτυριὰ Βε; στὸ ραφτὴ της, ἡ ὁποῖες κρατοῦν πολλὲς μέρες. Ἡ Κράουφορντ σ' ἕνα δωμάτιο γεμάτο καθρέφτες, περνάει ἐκ ρὸ ὧρες ὑποδυομένη τὸν ρόλο τῆς ἡρωΐδος τοῦ ἔργου. Φορᾶ ποὺ τὴν βλέπω σ' ἕνα νέο ρόλο εἶνε πάντα ἀγνώριστη, κατάλληλες τουαλέττες τῆς χαρίζουν τὴν ὡμορφιὰ ποὺ τῆς γαίνει γι' αὐτὸ τὸ φίλμ.

Τὸ μυστικὸ λοιπόν, ὅπως σᾶς εἶπα, τῆς ὡμορφιᾶς καὶ γοητείας μιᾶς γυναίκας εἶνε κρυμμένο στὴν κατάλληλη τουαλέττα.

Καὶ ἀλήθεια ὁ "Αντριαν ἔχει ἀπόλυτο δίκηο.

"Ενας ἄλλος ἐπίσης διάσημος σχεδιαστὴς ὁ Τρέβις Μπ τοῦ ὁποίου πολλὰ μοντέλλα ἐχουμε θαυμάσει στὴν ὀθόνη, χρυσὲς δουλειὲς μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴ πελατεία του, γιατί τὸ ταλέντο νὰ καταλαβαίνη τὸν χαρακτῆρα τῶν γυναικῶν.

— 'Η γυναῖκες, μοῦ ἀνέφερε σ' ἕνα ἐντερβιοὺ του, δὲν εἶ ψυχα ἀγάλματα. "Εχουν αἰσθήσεις, νεῦρα, εἶνε γεμᾶτες Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὶς ἀδικοῦμε. Πρέπει νὰ τὶς ντύνουμ τὰ χρώματα καὶ τὰ σχέδια ποὺ τοὺς ταιριάζουν καὶ πρέπ ξέρουμε νὰ κρύβουμε τὰ ἐλαττώματά των. Δὲν ἐννοῶ μόνο φυσικὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ψυχικά. Θὰ σᾶς δινηγηθ παράδειγμα γιὰ νὰ μὲ κατ τε.

Μιὰ μέρα μὲ ἐπεσκέφθ ἐξαιρετικὰ ὡμορφη κυρί μὲ παρεκάλεσε νὰ τῆς ἑτ ἕνα φιγιουρίνι. Τὴν παρεκ νὰ ἀφαιρέση ὅλα τὰ ἐνδ της γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς ἦταν φῶς τὸ σῶμα της καὶ τί χρε ταν γιὰ νὰ τὴν κάμω σωστ ραίδα. Ἡ κυρία ἔσπευσε νὰ λέση αὐτὴ τὴν ἐντολή μου καμμιὰ στενοχωρία. Κατάλ τότε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶχ μικρόβιο τῆς διαφορᾶς μέσ καὶ ὅτι ἀσφαλῶς δὲν θὰ τῆς γαινε μιὰ ἀγγελικὴ τουαλ Χρειαζόταν ἕνα φόρεμα, τὸ ποῖο θέβαια νὰ μὴν ἀποκαλ ὅλον τὸν χαρακτῆρα της, οὔτε πάλιν νὰ ἔρχεται σ' ἀ Θεσι μ' αὐτόν. "Επρεπε νὰ παρουσιάζη ὡς γυναῖκα μι πητὴ ὡμορφιὰ καὶ ν' ἀφήν λας μιὰ ὑπόνοιαι ὅτι αὐτὴ ρία ἴσως θὰ ἐβέχετο νὰ μπ εἰς μίαν ἐφήμερον περιπέτει

"Οταν τῆς ἑτοίμασα τὴν τ λέττα καὶ τὴν φόρεσε αὐτὴ ρία ἔγινε ἀγνώριστη. Ξανανειωσε ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάση κα λὺ τὴν σοβαρότητά της. Πρῶτος δὲ ὁ σύζυγός της ἤρθε ἔκπ πὸ λίγο γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση καὶ μοῦ δήλωσε μ' ἰκανο

— Μὲ κάνατε νὰ ξαναγαπήσω τὴ γυναῖκα μου!

Κ' ἔλεγε τὴν ἀλήθεια γιατὶ αὐτὴ ἡ πελᾶτις μου εἶχε σει τὴν τουαλέττα ποὺ τῆς ταίριαζε.

Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, οἱ ράφτες τῶν γυναικῶν καὶ δίστες εἶνε οἱ ἄγγελοι-φύλακες τῆς ὡμορφιᾶς τῶν γυν Μόνο ποὺ πρέπει κ' ἡ ἴδιες νὰ τοὺς βοηθοῦν, νὰ τοὺς ἀπο πτουν τὸν ἀληθινὸ χαρακτῆρα τους καὶ νὰ μὴ θέλουν ν' ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας τὴν μόδα. Νὰ κάμουν τουαλέττες ταιριάζουν στὸ πλαστικὸ σῶμα τους κ' ἡ ὁποῖες ὅμως τὶς κολακεύουν ὑπερβολικά, ὥστε νὰ προδίδουν στοὺς ἄλ ὅτι αὐτὴ ἡ τουαλέττα εἶνε γι' αὐτοὺς μιὰ νέα παγίδα.

"Ας προσέχουν σχετικῶς τὶς τουαλέττες ποὺ φοροῦν ἡ τέττες τῆς ὀθόνης στοὺς διαφόρους ρόλους τους. Κάπο τὶς ἡρωΐδες τῶν φίλμ θὰ ταιριάζη μαζύ τους κι' αὐτὴν κα νον αὐτὴν πρέπει λοιπὸν νὰ μιμοῦνται.

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ

Ἡ ἀγαπημένη μου ἡ γυναικούλα, ἔγήκε ἀπὸ τὸ λουτρό της καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι, ὅπου καθόμουν καὶ διάβαζα μὲ τραγικὸ ὕφος, κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα τηλεγράφημα.

— Διάβασε ! μοῦ εἶπε μὲ μελοδραματικὸ ὕφος.

'Ηταν ἕνα τηλεγράφημα τοῦ νεαροῦ "Αρμφιλντ ποὺ μᾶς εἰδοποιοῦσε πῶς λόγῳ τοῦ ξαφνικοῦ θανάτου κάποιου θείου του, δὲν θὰ μποροῦσε νάρθῆ νὰ φάη μαζύ μας τὸ βράδυ, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει.

— 'Ο φτωχὸς ὁ γέρος, εἶπα γελῶντας στὴ γυναῖκα μου. Θὰ τὸ ἐπαιρνε πολὺ ἀπάνω του ἂν ἤξερε ὅτι ὁ θάνατός του θὰ σὲ συγκινοῦσε τόσο πολύ!

— Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τίποτε! διαμαρτυρήθηκε ἡ χαριτωμένη Κίττυ. Τώρα ποὺ ὁ "Αρμφιλντ δὲν θάρθῆ, θὰ εἴμαστε δεκατρεῖς στὸ τραπέζι! καὶ ξέρεις τί δεισιδαίμων ποὺ εἶνε ἡ θεία 'Ιωάννα!

— Μά... Δὲν πρόφθασα νὰ διαμαρτυρηθῶ, καὶ ἡ γυναικούλα μου μὲ διέκοψε ἀπότομα:

— Δὲν ἔχει μά καὶ ξεμά... Κατάλαβέ το καλά: ἀρνοῦμαι νὰ καθήσω σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου θὰ εἴμαστε δεκατρεῖς. Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς φέρνει γρουσουζιά.

'Ετσι ἐτέθη τὸ ζήτημα νὰ βροῦμε κάποιον ἄλλο καὶ νὰ τὸν καλέσουμε στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ μὴ εἴμαστε δεκατρεῖς. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν εὔκολο, ἀφοῦ βρισκόμαστε στὴν ἐξοχή, ὅπου φυσικὰ κανεὶς δὲν ἔχει πολλὲς γνωριμίες. 'Αφοῦ πολλὴ ὥρα σπαζοκεφαλιάζαμε, καταλήξαμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νὰ καλέσουμε τὸν κ. "Αλουορθυ.

— Κανόνισέ τα ὅπως θέλεις, μοῦ εἶπε τὸ τρυφερό μου ἥμισυ, ἀλλὰ φρόντισε νὰ μὴ προσκαλέσης τὴν ἀπαίσια γυναῖκα του.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς εἶχαν κυκλοφορήσει διάφορες ἀνόητες φῆμες γιὰ τὴν κυρία "Αλουορθυ. 'Εγὼ προσωπικῶς ἔνοιωθα πολλὴν συμπάθεια γιὰ τὴν κυρία αὐτὴ ποὺ ἦταν παραπολὺ ὥμορφη, καὶ ποὺ φαίνεται γι' αὐτὸ ἡ ἄλλες γυναῖκες δὲν τὴν χώνευαν.

Σὰν θλάκας ποὺ εἶμαι, δέχθηκα νὰ ἐκτελέσω τὴν διαταγὴ τῆς συμβίας μου. Μὰ ὅταν βρέθηκα μπροστὰ στὴν κ. "Αλουορθυ, τάχασα:

—Χμ... χμ... ἔχουμε τραπέζι ἀπόψε... καὶ θὰ εἴμασταν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀν... χμ... δηλαδή... ἂν ὁ ἄνδρας σας... τραύλισα.

— Πολὺ εὐχαρίστως! ἀπάντησε αὐτή.

Καὶ γυρνῶντας πρὸς τὸν ἄντρα της ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔμπαινε, τοῦ εἶπε:

— 'Ο κ. Κόρτον ἔχει τὴν εὐγένεια νὰ μᾶς καλέση γι' ἀπόψε...

— Ναί... χμ... ὄχι! μουρμούρισα, ἀναλογιζόμενος τὸν θυμὸ τῆς γυναίκας μου, δηλαδὴ θὰ θέλαμε μόνο τὸν κ. "Αλουορθυ...

Τὰ εἶχα χάσει, σταγόνες ἱδρῶτος ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό μου καὶ κυταριόμουν τὴ γῆ ποὺ δὲν ἄνοιγε γιὰ νὰ μὲ καταπιῆ.

— Μά... εὐχαρίστως... ἔκανε παραξενεμένος ὁ φτωχὸς "Αλουορθυ.

—Μπόμπ. τοῦ φώναξε ἄξαφνα ἡ γυναῖκα του κεραυνοβολῶντας τον μ' ἕνα τρομερὸ βλέμμα, λησμονεῖς φαίνεται πὼς δὲν εἶσαι ἐλεύθερος ἀπόψε.

— "Α... ναί... ἀλήθεια! μουρμούρισεν αὐτός.

"Εφυγα καταντροπιασμένος καὶ σὰν γύρισα σπίτι, διηγήθηκα στὴ γυναῖκα μου τὴν καταπληκτικὴ ἀποτυχία τῆς διπλωματικῆς μου ἀποστολῆς. 'Η Κίττυ μοῦ ἀπέδειξε τετραγωνικώτατα, ὅτι εἶχε δίκηο λέγοντας πὼς ἡ κυρία "Αλουορθυ ἦταν μιὰ ἀπαίσια καὶ φαντασμένη γυναῖκα, καὶ μὲ ἔπεισε νὰ ἐξακολουθήσω τὶς ἀναζητήσεις μου γιὰ ἕναν δέκατο - τέταρτο συνδαιτημόνα.

—Καλά, εἶπα, θὰ πάω νὰ δῶ τὸν γέρο Ζύλλεσπάϊ. Αὐτὸς ἔχει πάντρευθῆ τὴν μαγείρισσά του καὶ συνήθισε πειὰ νὰ δέχεται προσκλήσεις μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του. 'Από κεῖ θὰ κάνω μιὰ βόλτα ὡς τὸ σπίτι τῶν "Αρλιγκτον, ὕστερα θὰ περάσω ἀπὸ τοὺς Στάνφορτ, κι' ἂν δὲν κατορθώσω τίποτε θὰ τηλεγραφήσω τοῦ ἀδελφοῦ μου Χοὺγκ νὰ ἔρθη ἐπειγόντως.

Μὰ ὅλες ἡ προσπάθειές μου πῆγαν χαμένες. 'Ο Ζίλλεσπάϊ εἶχε φύγει γιὰ τὸ Λονδῖνο, οἱ "Αρλιγκτον δὲν δεχόταν τὴν πρόσκλησι, γιατὶ εἶχαν προσβληθῆ ποὺ τοὺς καλέσαμε τὴν τελευταία στιγμή, καὶ ἡ κυρία Στάνφορτ ἦταν ἀδιάθετη. Μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνω, τηλεγράφησα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μετὰ δύο ὧρες ἦρθε ἡ ἀπάντησις: «Λυποῦμαι ἀλλὰ δένειμαι ἐλεύθερος».

'Η γυναῖκα μου ἔσχισε τὸ τηλεγράφημα σὲ χίλια κομμάτια κ' ἔπεσε συντετριμμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τότε μοῦ ἦρθε μιὰ σπουδαία ἔμπνευσις.

— "Ελα, Κίττυ, ἡσύχασε! φώναξα θριαμβευτικά. Βρῆκα τὴν λύσι. Ξέρεις πῶς ἐμένα, τὰ τραπέζια καὶ ἡ δεξιώσεις δὲν μ' ἐνθουσιάζουν.... Θὰ κάνω τὸν ἄρρωστο, κ' ἔτσι δὲν θὰ εἴσθε παρὰ μόνον δώδεκα στὸ τραπέζι.

— Εἶσαι ἀνόητος! ἀρκέστηκε ν' ἀπαντήση ἡ Κίττυ.

— Τότε, εἶπα, ὑπάρχει ὁ Τζών, ὁ κηπουρός... Φαίνεται καθὼς πρέπει... Θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν βάλουμε νὰ ξυρισθῆ, θὰ τοῦ δίναμε τὸ δεύτερο φράκο μου, κ' ἔτσι θὰ ἤμασταν δεκατέσσερες στὸ τραπέζι...

—Τόμ, θὰ μέ κάνης νὰ τρελλαθῶ! φώναξεν ἡ Κίττυ ποὺ ἀπὸ τὸ κακό της ἄρχισε νὰ κλαίη.

Τὰ δάκρυα τῆς ἀγαπημένης μου μὲ κάναν νὰ τὰ χάσω. "Επρεπε, ὁπωσδήποτε νὰ βρῶ μιὰ λύσι.

— "Ελα, θάρρος, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα. 'Υπάρχει ἀκόμα αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τζάκσον, ποὺ ζῆ σὲ μιὰ καλύβα... Αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ ἔρχόταν...

'Η Κίττυ γούρλωσε τὰ μάτια της:

— 'Ο γεροπαράξενος αὐτός; ρώτησε. Αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε φράκο! Κ' ὕστερα ποῦ θὰ τὸν βάλουμε νὰ καθήση;

— Κοντὰ στὴν θεία 'Ιωάννα, ποὺ εἶνε μύωψ.

"Αν καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, πῆγα ὡς τὴν καλύβα τοῦ ζωγράφου, ποὺ φάνηκε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι. 'Ασφιλῶς θὰ νόμιζε πὼς ἤθελα νὰ τοῦ ἀγοράσω κανένα πίνακα. Γιὰ νὰ τοῦ βγάλω αὐτὴν τὴν ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, τοῦ εἶπα ἀμέσως:

— Τζάκσον, ἡ γυναῖκα μου κ' ἐγὼ σᾶς προσκαλοῦμε νὰ φᾶτε ἀπόψε μαζύ μας.

'Αγαπητὲ κύριε, ἀπάντησεν αὐτός, εἶσθε παραπολὺ εὐγενής... Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι καὶ τόσο κατάλληλος γιὰ νὰ ἐμφανίζωμαι σὲ κοσμικὲς δεξιώσεις.

— Καλέ, τί λέτε; διαμαρτυρήθηκα. Δίκεῖτε τρομερὰ τὸν ἑαυτό σας!

— Μὰ ἔχω χρόνια ὁλόκληρα ποὺ δὲν φορέσα τὸ φράκο μου! προσπάθησα νὰ πῶ ὁ καλλιτέχνης.

— 'Ελᾶτε, τί σημασία ἔχουν ὅλα αὐτά; Θὰ μᾶς εὐχαριστήσετε ἐξαιρετικά.

Μπῆκε στὸ σαλόνι, ὅπου κάθομουν καὶ διάβαζα μὲ τραγικὸ ὕφος.

'Ο ζωγράφος σκέφθηκε λίγες στιγμές, συλλογίστηκε ἴσως πὼς θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀγοράσω κανέναν πίγακα καὶ εἶπε ἐπὶ τέλους:

— 'Αφοῦ ἐπιμένετε τόσο πολύ, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ δεχθῶ!

'Αναστέναξα μὲ ἀνακούφισι.

Τὸ πρόσωπο τῆς γυναικούλας μου φωτίστηκε ἀπὸ χαρά, ὅταν τῆς ἀνήγγειλα ὅτι εἴχαμε καταφέρει τὴν δυσκολία. Καὶ μόλις εἴχαμε πρυφάσει ἡ ὥρα ἦταν τέσσερες καὶ μιάση.

Οἱ καλεσμένοι ἀρχισαν νὰ φθάνουν ἀπὸ τὶς ὀκτώ. Μεταξὺ τῶν πρώτων ἦταν καὶ ὁ Τζάκσον: τὸ φράκο του ἦταν παλιὸ καὶ ἀσουλούπωτο... Τὸ πουκάμισό του δὲν κατορθωσε ἀπὸ καθαριότητα. Τὴν ἐπομένη μάλιστα ἡ γυναῖκα μου, μοῦ εἶπε πὼς ὁ ζωγράφος μύριζε μπενζίνα καὶ τσιμπούκι... Τὸ γεγονὸς εἶνε πάντως ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ βρισκόταν στὴ θέσι του ἀνάμεσά μας. Στὶς ὀκτὼ καὶ τέταρτο ὅλοι εἶχαν φθάσει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μίλμπαρν, τὸν μυθιστοριογράφο. "Εβλεπα τὴν φτωχή μου γυναικούλα ποὺ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔρριχνε ἱκετευτικὰ βλέμματα στὸ ρολόϊ καὶ ἀπαντοῦσε ἀφηρημένη σὲ ὅσους τῆς μιλοῦσαν.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 47)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΩΝ ΛΥΚΟΣΚΥΛΩΝ!

ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ ΦΑΝ ΛΑΙΓΚΕΛ

[Μιά ἀληθινὴ τραγωδία]

(Ἡ φροϋλάϊν Ἔλσα φὰν Λαΐγκελ, εἶνε μιὰ νεαρὴ κ' ὡραιοτάτη Ὁλλανδή, πρώην ἐκδασκάλισσα νηπιαγωγείου. Σήμερα διατηρεῖ ἀστυνομικὸ γραφεῖο ἐγκληματικῶν ἐρευνῶν, στὸ Βερολῖνο καὶ δραστηριοτάτη καθὼς εἶνε, ἔχει διαλευκάνει πολλὰ ζοφερὰ μυστήρια ἐγκλημάτων ὡς τώρα. Ἕνα ἀπὸ αὐτά, αὐθεντικώτατο καὶ μὲ τὰ πραγματικὰ ὀνόματα τῶν θλιβερῶν ἡρώων του, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο) :

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὶς ἀρχὲς τοῦ ἔτους 1923...

Κάποιο πρωί, ἡ ἐφημερίδες ὁλόκληρης τῆς Γερμάνιας ἐδημοσίευσαν μιὰ συνταρακτικὴ εἴδησι, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «ὁ ἔγγονος τοῦ στρατηγοῦ κόμητος Ὀλρὶχ φὸν Φλαϋγκελ, ὀνομαζόμενος Λοῦδβιχ-Μιχαήλ, καταβροχθίστηκε ζωντανὸς ἀπ' τὰ γιγαντόσωμα λυκόσκυλα τοῦ στρατηγοῦ παππού του. Τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ δρᾶμα συνέβη στὰ ἀπέραντα κτήματα τοῦ στρατηγοῦ, τὰ ὁποῖα βρισκόντουσαν στὴν ἐπαρχία Πομερανίας, τῆς Βορείου Πρωσσίας»!

Ὁ στρατηγὸς κόμης Ὀλρὶχ φὸν Φλάϋγκελ, ἦταν ἕνα πρόσωπο σεβαστὸ καὶ δημοφιλέστατο σ' ὅλη τὴ Γερμανία. Ὡραῖος ἄνδρας, αὐστηρότατος μὰ δίκαιος στρατιωτικός, ρωμαλέος κι' ἄτρομος σὰν λεοντάρι, ἔδειξε θαυμαστὴ διαγωγὴ κατὰ τὸν παγκόσμιο πόλεμο, ὡς στρατηγὸς-διοικητὴς μεραρχίας καὶ σώματος στρατοῦ.

Ὡστόσο, τὰ οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα τὸν ἐχτύπησαν ἀμείλιχτα καὶ κατάκαρδα: Ὁ πρῶτος υἱὸς του Βίλχελμ, ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, σκοτώθηκε στὸ Βερντὲν κατὰ τὸ 1916. Ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, πέθανε λίγους μῆνες ἀργότερα ἀπ' τὴ θλῖψι της γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ λατρευτοῦ παιδιοῦ της. Καὶ γρήγορα τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο κ' ἡ νύφη της — ἡ σύζυγος τοῦ Βίλχελμ, δηλαδὴ — πεθαίνοντας ἀπὸ τὴ θλῖψι της κ' ἐκείνη. Τέλος, ὁ δευτερότοκος υἱός του ἀνθυπολοχαγὸς Φράντς, τραυματίστηκε κι' ἀκρωτηριάστηκε τόσο φριχτὰ στὴ μάχη τοῦ Μάρνη, ὥστε σώθηκε μέν, ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο πειὰ στὸ μέλλον νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ κάνη οἰκογένεια!

Ἔτσι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἀπὸ τὴν πρώην ἀνθηρὴ κ' εὐτυχισμένη ἐκείνη οἰκογένεια τῶν φὸν Φλάϋγκελ, ζοῦσαν μονάχα ὁ γερο-στρατηγός, ὁ διπλὰ ὀρφανὸς ἔγγονός του Λοῦδβιχ - Μιχαὴλ — υἱὸς τοῦ Βίλχελμ — κι' ὁ ἀκρωτηριασμένος υἱός του Φράντς.

Τὰ τρία αὐτὰ θλιβερὰ ἀπομεινάρια τῆς οἰκογενειας φὸν Φλάϋγκελ, ἀποσύρθηκαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου στὸ πελώριο ἀγρόκτημά τους τῆς Πομερανίας. Ἡ μόνη παρηγοριὰ στὰ γηρατεῖα τοῦ δυστυχοῦς στρατηγοῦ, ἦταν ὁ ἔγγονός του Λοῦδβιχ-Μιχαήλ, ἕνα ροδαλὸ καὶ στιβαρὸ παιδάκι ἑφτὰ ἐτῶν, φιλόστοργο καὶ τρυφερὸ στὸν παππού του, ἐπιμελέστατο, καὶ φρόνιμο.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀκρωτηριασμένο υἱὸ του Φράντς φὸν Φλάϋγκελ, ἕναν γιγαντόσωμο καὶ διαρκῶς θλοσσυρὸ νέο, δὲν τὸν ἔβλεπε σχεδὸν καθόλου, οὔτε ὁ στρατηγὸς -πατέρας του, οὔτε ὁ μικρὸς κι' ὀρφανὸς ἀνηψιός του: Ἀποτραβηγμένος πάντα στὸ διαμέρισμα τοῦ παναρχαίου προγονικοῦ πύργου τῶν φὸν Φλάϋγκελ, ὁ Φράντς περνοῦσε τὸν καιρό του διαβάζοντας, καπνίζοντας ἀκατάπαυστα σὰν ἠφαίστειο καὶ πίνοντας κρασὶ μέχρις ἀναισθησίας.

Ὁ γερο-στρατηγὸς θλιβόταν κατάκαρδα, γιὰ τὰ κτηνώδη αὐτὰ καμώματα τοῦ δυστυχισμένου υἱοῦ του. Ἀποδίδοντας ὅμως τὴ διαγωγή του αὐτὴ στὰ τραύματά του καὶ στὸν ἀκρωτηριασμό του, προσπάθησε νὰ τὸν σπρώξη σὲ ἄλλες ἀσχολίες, γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίση τὴν ἀπογοήτευσι καὶ τὴ θλῖψι. Κ' ἔτσι ὁ φρονιμοχάρις στὶς συμβουλὲς αὐτὲς τοῦ πατέρα του, ἀγόρασε πολλὰ κυνηγετικὰ λυκόσκυλα καὶ προσέλαβε στὴν ἰδιαιτέρα του ὑπηρεσία του δυὸ κολλήγους τῶν τσιφλικιῶν τοῦ πύργου: Τὸν Ἡσπερ καὶ τὸν Ροῦπρεχτ, φημισμένους κυνηγοὺς καὶ τοὺς δυο.

Ἀλλὰ τὰ χρόνια κυλοῦσαν, δίχως ὁ μισάνθρωπος καὶ πικρὸς τὰ βλοσσυρὸς καὶ σκοτεινὸς στὴν ψυχὴ Φράντς νὰ καλυτερεύσουν. Ἴσα-ἴσα, γυρίζοντας ἀπὸ τὶς σπάνιες κυνηγετικὲς ἐκδρομές του στὸν πατρικὸ πύργο του, κλεινόταν κατόπιν ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες στὰ διαμερίσματά του, ἀποφεύγοντας τὴ συντροφιὰ καὶ τοῦ πατέρα του, καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, καὶ μεθώντας ἀδιάπαυστα...

Ἔτσι, ἔφτασαν ἡ ἀρχὲς τοῦ ἔτους 1923, καὶ συνέβη ἡ συμφορὰ χτικὴ τραγωδία, τὴν ὁποία ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

Βρισκόταν στὸ Βερολῖνο γιὰ ἐπείγουσες κ' ἔκτακτες ὑποθέσεις του, ὁ στρατηγὸς φὸν Φλάϋγκελ, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸν φρικιαστικὸ θάνατο τοῦ λατρευτοῦ ἐγγονοῦ του. Τόσο δὲ τὸν συντάραξε ἡ ἀπαισία εἴδησις, ὥστε παρὰ λίγο χάση τὰ λογικά του.

Ὁ στρατηγὸς γύρισε τότε ἀμέσως στὸν πύργο του. Κι' ἔφτασε ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ διήμερο ἀγωνιῶδες ταξίδι, οἱ ὑπηρέτες του καὶ οἱ χωρικοὶ τῶν κτημάτων του δυσκολεύτηκαν τὸν γνωρίσουν: Τὸ πρόσωπό του εἶχε φριχτὰ ἀδυνατίσει, θειὲς ρυτίδες τὸ σκαθων, ἐνῶ συγχρόνως τὰ μαλλιά του ἔγινε κατάσπρα, τὸ κορμί του εἶχε καμπουριάσει καὶ τὰ μάτια του εἶχαν φλογιστῆ ἀπ' τὰ ἀτελείωτα δάκρυά του!

Χάρις στὴν ἐπιμονή του καὶ στὶς ἄγριες ἀπειλές του ἀπὸ τὸ μικρὸ φέρετρο, γιὰ νὰ δῆ γιὰ στερνὴ φορὰ τὸν λατρευτό του ἔγγονο. Ἀλλὰ... εἶδε μονάχα λίγες σάρκες σπαραγμένες κ' αἱματωμένες καὶ λίγα κόκκαλα μικροῦ ἀνθρώπινου σκελετοῦ, μισοφαγωμένα κι' αὐτὰ ἀπ' τὰ φοβερὰ δόντια τῶν λυσσασμένων λυκοσκύλων τοῦ γυιοῦ του.

Ὁ καϋμένος ὁ μικρὸς οὐρλιαζε απο την τρομαρα του.

Τὸ θέαμα τὸν κεραύνωσε μὲ τὴν πένθιμη φρίκη του. Καὶ ἄτυχος γερο-στρατηγὸς μουγκάζοντας σὰν θηρίο πληγωμένο, ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλα κι' ἀπὸ τὴ θλῖψι του, κυλίστηκε ἀναίσθητος καὶ βωρὺς ἀπ' πάτωμα...

. . . . . .

Πέρασε ἕνας μῆνας. Βούδιασμένος καὶ γερο-στρατηγὸς μόνος καὶ πάντα κατσουφιασμένος περνοῦσε τὶς ἡμέρες του κλεισμένος στὸ μεγάλο οἰκογενειακὸ μνημεῖο, στὸ ὁποῖο ὑπῆργαν ἀποθέσει τὰ φέρετρα τῶν τεσσάρων πιὸ ἀγαπημένων του ὑπάρχοντα στὸν κόσμο: Τὰ φέρετρα τῆς γυναίκας του, τοῦ παιδιοῦ του Βίλχελμ, τῆς νύφης του καὶ τοῦ κρούλη ἐγγονοῦ του Λοῦδβιχ. Τέλος, κάποιο βράδυ — σπουδαῖος, φαίνεται, ἀπὸ κάτι ξαφνικὲς ἰδέες κ' ὑποψίες — κλείστηκε στὸ γραφεῖο του. Ἔγραψε δύο διάφορες ἐπιστολές. Καὶ τὴν ἄλλη πομένη, πρωὶ-πρωὶ πῆγε καὶ τὴν ἔστειλε ταχυδρόμησε μονάχος του, ἀπὸ τὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα, περπατοῦσε κε στὸν πύργο μιὰ νεαρὴ φιγούρα κὴ κ' ἐνεργητικὴ δεσποινίς. Τοῦ δωσε τὴν κάρτα της στὸν θυρωρὸ λέγοντας:

—Ὀνομάζομαι Ἔλσα φὰν Λαϊγκελ...Ἡ ἐξοχότης του ὁ γερο-στρατηγὸς κόμης Ὀλρὶχ φὸν Φλάϋγκελ, ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ προσλάβη γραμματέα του καὶ μοῦγραψε ἔρθω καὶ νὰ παρουσιαστῶ ἀμέσως !...

Ἀνακούφισι ἀνείπωτη ζωγρα-

στηκε στὸ πρόσωπο τοῦ στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ τὸν υἱό του Φράντς, μόλις τοῦφερε τὴν κάρτα ὁ θυρωρός. Δέχθηκε ἀμέσως τὴ νέα, καὶ τὴ σύστησε στὸν Φράντς λέγοντάς του:

— Ἀγαπητέ μου, σκέφτηκα νὰ γράψω πειὰ τὰ ἀπομνημονεύματά μου... Εἶχα τόσο καλὲς συστάσεις γιὰ τὴ φροϋλάϊν Ἔλσα, ὥστε τὴν προσέλαβα ὡς γραμματέα μου... Θὰ μείνη μαζύ μας ἀρκετὸν καιρό, στὸν πύργο μας !

— Ἡ καλωσύνη σας, δεσποινίς, ποὺ δεχτήκατε νὰ συμμεριστῆτε τὴν ἐδῶ θλιβερὴ ζωή μας! περιωρίστηκε νὰ πῆ ὁ νεαρὸς καὶ στυγνὸς ἐκεῖνος κολοσσός, κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι στὴ φροϋλάϊν Ἔλσα.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωί, ὁ στρατηγὸς φὸν Φλάϋγκελ κάλεσε τὴ φιλοξενουμένη του στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, κλειδώθηκε προφυλαχτικὰ μαζύ της σ' αὐτό, καὶ τῆς εἶπε σοβαρὰ καὶ πονεμένα:

— Φροϋλάϊν Ἔλσα, οἱ φίλοι μου φὸν Ράϊτερ καὶ φὸν Χόαρν ἔχουν ἐκθειάσει πολλὲς φορὲς μπροστά μου τὶς ντετεκτιβικὲς ἱκανότητές σας... Σᾶς κάλεσα λοιπὸν νάρθῆτε ἐδῶ, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε στὸ νὰ διαφωτίσουμε τὸ φοβερὸ μυστήριο, τὸ ὁποῖο σκεπάζει τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἐγγονοῦ μου... Ἐπιθυμῶ, πρὶν πεθάνω, νὰ τιμωρήσω τοὺς ἀπαισίους ἐγκληματίας, ἂν τυχὸν ἔχει διαπραχθῆ ἔγκλημα ἐδῶ!

Δυὸ δάκρυα χονδρὰ κυλοῦσαν, στὰ σκαμμένα μάγουλα τοῦ φτωχοῦ στρατηγοῦ...

— Συγχωρῆστε με, ποὺ κλαίω ἔτσι! ἐξακολούθησε μὲ τὴ θλιμμένη φωνή του. Ἄχ, δὲν ξέρετε πόσο λάτρευα τὸ καϋμένο τὸ ἐγγονάκι μου, τὸ τόσο εὐγενικό, φιλόστοργο, καὶ πρόσχαρο, ποὺ ἦταν ἡ μοναχὴ χαρὰ κ' ἐλπίδα μου στὸν κόσμο!... Τὸ ἄφησα γιὰ λίγες ἡμέρες, σὰν λουλοῦδι, σὰν σωστὴ χαρὰ Θεοῦ καὶ γυρίζοντας βρῆκα ἀπὸ αὐτὸ σάρκες ξεχωρισμένες καὶ κόκκαλα μισοφαγωμένα... Ὢ, Θεέ μου!... Κι' ὅμως τὸ ἀγαποῦσαν, τὸ ἐλάτρευαν, ἦσαν ἀφωσιωμένα στὸ μικρό μου ἐγγονάκι, τὰ πελώρια αὐτὰ σκυλιά!

Συγκινημένη ἄθελά της ἡ φροϋλάϊν Ἔλσα, ρώτησε:

— Μπορειτε, ἐξοχώτατε, νὰ μοῦ πῆτε μὲ λίγα λόγια, τί συνέβη;

— Ἰδοὺ, φροϋλάϊν... Κατὰ τα τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, ἀγόρασα ἀπ' τὸ Ὄλμ ὀχτὼ γιγαντόσωμα κυνηγετικὰ σκυλιά, πρῶτα γιὰ νὰ προστατεύσω τὸν πύργο μου ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν πολυπληθῶν λύκων τοῦ βάσους κ' ὕστερα γιὰ νὰ κυνηγάη κι' ὁ γυιός μου Φράντς, γιὰ νὰ παρηγοριέται καὶ νὰ ξεχνάη τὸ δυστύχημά του... Εἶνε κυριολεκτικῶς στρεμερὰ κι' ἄγρια αὐτὰ τὰ σκυλιά... Μονάχα ἐγώ, ὁ Φράντς, οἱ ὑπηρέται μας Κάσπερ καὶ Ροῦπρεχτ, κι' ὁ μικρός μου ἔγγονος μπορούσαμε καὶ τὰ πλησιάζαμε... Ἰδίως τὸν ἐγγονό μου τὸν λάτρευαν αὐτὰ τα σκυλια, λὲς καὶ τὸν νόμιζαν γιὰ ἀγγελοῦδι τοῦ καλοῦ Θεοῦ!.. Δὲν σᾶς φαίνεται, λυπτὸν ὕποπτο, πῶς αὐτὰ τὰ ἴδια σκυλιὰ τὸν κομμάτιασαν καὶ τὸν ἔφαγαν ζωντανό ; Καὶ πῶς βρέθηκαν τὰ οἰκτρὰ ἀπομεινάρια τοῦ φτωχοῦ κορμιοῦ του, μέσα στὴ συρματόπλεχτη φωλιὰ τῶν φοβερῶν σκύλων, τὴ στιγμὴ ποὺ ποτὲ — σύμφωνα μὲ ρητὴ ἀπαγόρευσί μου — δὲν πατοῦσε ἐκεῖ τὸ πόδι του, ὁ μικρούλης μου;...

— Ποιὸς ἀνακάλυψε πρῶτος, τὸ τραγικὸ αὐτὸ δράμα;

— Ὁ Κάσπερ καθὼς ἔμαθα, ὅταν ἤρθα, φροϋλάϊν Ἔλσα ! ἀπάντησε ὁ γερο-στρατηγὸς, μὲ λυγμούς. Ἄκουσε, λέει, τὰ μανιασμένα γαυγίσματα τῶν σκύλων πρῶτα, καὶ τὶς ἀνατριχιαστικὲς καὶ τρομαγμένες κραυγὲς τοῦ ἐγγονοῦ μου κατόπιν... Ἔβαλε κι' αὐτὸς τὶς φωνές, τότε κι' ἀμέσως ἔτρεξαν ἐκεῖ, ὁ γυιός μου Φράντς μὲ τὸ πιστόλι του κι' ὁ Ροῦπρεχτ μὲ τὸ ὅπλο του... Μὰ ἦταν ἀργά, πειά. Χρειάστηκε πρῶτα νὰ σκοτώσουν μὲ πυροβολισμοὺς τὰ ἀποθηριωμένα σκυλιά, γιὰ νὰ ἀποσπάσουν κατόπιν ἀπ' τὰ αἱματωμένα ρύγχη τους τὶς κουρελλιασμένες σάρκες τοῦ ἀμοιρου ἐγγόνου μου!... Ὢ, Θεέ μου... Θεέ μου!

Ἡ δεσποινὶς φὰν Λαΐγκελς, βουβὴ ἀπὸ φρίκη, ξαναρώτησε:

— Ἔχετε φυλάξει τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα φοροῦσε ὁ ἔγγονός σας τὴ στιγμὴ τοῦ δυστυχήματος;... Καὶ μπορῶ νὰ τὰ δῶ ;

— Μάλιστα, φροϋλάϊν... Τὰ φύλαξα σὰν ἱερὸ κειμήλιο... Τὰ ἐξήτασαν ἐπίσης κ' ἡ δικαστικὲς ἀρχὲς τοῦ τόπου, ἡ ὁποῖες γνωμοδότησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θλιβεροῦ δυστυχήματος!

Μπήκαν σ' ἕνα πλαϊνὸ μὲ τὸ γραφεῖο σαλόνι, ὅπου ὑπῆρχε σ' ἕνα ντουλάπι μιὰ μεγάλη κασσετίνα ἀπὸ ἔβεννο. Ὁ στρατηγὸς ἄνοιξε τὴν κασσετίνα, κι' ἄπλωσε ἀπάνω στὸ τραπέζι μερικὰ πένθιμα κουρέλλια, καταλερωμένα ἀπὸ ξηρὲς πειὰ κηλίδες αἵματος καὶ λάσπης.

Ἡ θελκτικὴ ντέτεκτιβ ἔσκυψε μὲ ψυχραιμία κ' ἐξήτασε ἕνα-ἕνα τὰ λείψανα αὐτὰ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ παιδιοῦ. Τέλος, ξεχώρισε τὸ μικρὸ ὑποκάμισο καὶ κύτταξε ἰδιαιτέρως τὸ δεξιὸ μανίκι. Ἐκεῖ στὶς κουμπότρυπες τοῦ μανικετιοῦ του, ὑπῆρχαν ἀκόμη περασμένα τὰ δυὸ κουμπιά, συγκρατούμενα ἀπὸ μιὰ μικρὴ καὶ λεπτὴ ἁλυσίδιτσα.

— Ποῦ εἶνε τὸ ἀριστερὸ μανίκι, αὐτοῦ τοῦ ὑποκαμίσου; ρώτησε κατόπιν ἡ νέα. Εἶνε ξεχισμένο καὶ λείπει ἀπὸ τὴ θέσι του!

— Πῶς;... τὸ ἀριστερὸ μανίκι ; ἔκανε ὁ στρατηγὸς σκιρτῶντας ἀπὸ ἔκπληξι. Χμ... ναί, λείπει πραγματικά!... Δὲν τὸ βρῆκαν ἀρά γε αὐτό, ἐκεῖ στὸν τόπο τοῦ φριχτοῦ συμποσίου τῶν σκύλων ;

— Καὶ τί ἔγιναν τὰ πτώματα τῶν σκύλων ; ρώτησε πάλι ἀμέσως ἡ Ἔλσα, χωρὶς ν' ἀπαντήση στὴν ἀπορία τοῦ γορο-κόμητος.

— Τὰ ἔθαψαν σὲ μιὰ γωνία κάτω κεῖ στὸ βάθος τοῦ κήπου τοῦ πύργου μου! ἀπάντησε ὁ κόμης.

— Ὢ, πρέπει νὰ τὰ ξεθάψουμε ἀμέσως! ἔκανε μὲ ζωηρότητα, ἡ νέα. Καὶ πρέπει νὰ τὰ ἐξετάση λεπτομερῶς καὶ μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα, ἕνας ἔμπειρος ἰατροδικαστής!... Γιατὶ θὰ ἤθελα νὰ μάθω, πῶς...

Σταμάτησε ἀπότομα νὰ μιλάη γιατὶ ἔμπαινε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ὁ γιγαντόσωμος Φράντς, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ μιλάη, ατεκότανε τώρα καὶ κύτταζε ἐκθαμβος τὰ καταματωμένα ἐκεῖνα κουρέλια τοῦ τραπεζιοῦ...

— Μὰ τί κάνετε αὐτοῦ, πατέρα; εἶπε τέλος, μὲ φωνὴ παράξενη καὶ βραχνή, ἂν δὲ φερέθηκες ἀκόμη νὰ περιεργάζεσαι διαρκῶς, αὐτὰ τὰ φριχτὰ ἐνθύμια ; Θὰ σᾶνες καλά, νὰ τὰ κάψης, ἐπὶ τέλους...

— Τί θέλεις νὰ κάνω, παιδί μου; ἀπάντησε μὲ πόνο, ὁ κόμης. Εἶνε τὰ λείψανα τοῦ λατρευτοῦ καὶ μικροῦ ἐκείνου μάρτυρος καὶ δὲν κρατιέμαι ἡ καρδιά μου νὰ τὰ χωρίστω!... Ἀλήθεια, πές μου, Φράντς, μὰ ποὺ ἀλήθεια ποὺ συμμάζεψες τὸ σπαραγμένο κορμάκι τοῦ Λοῦδβιχ μας, τὸ ἔγινε τὸ ἀριστερὸ μανίκι τοῦ ὑποκαμίσου του;... Ἔτυχε νὰ τὸ δῆς;...

Ἡ μήπως τὸ κατάπιαν κι αὐτὸ οἱ σκύλοι, μαζὺ μὲ κανένα κομμάτι τοῦ χεριοῦ ;

Ὁ κολοσσὸς, δείχνοντας ἔκπληξι στὴν ἀρχή, ἄγριεψε κατόπιν κι' οὐρλιασε:

— Μὰ τί εἶν' αὐτὰ, ποὺ λέτε;... Εἶχα τὸ μυαλό μου ἐγώ, κατὰ τὴ φρικιαστικὴ ἐκείνη στιγμή, νὰ κυττάω γιὰ δεξιὰ καὶ γιὰ ἀριστερὰ μανίκια;... Ἀσφαλῶς, δὲν εἶσαι στὰ λογικά σου, πατέρα!

Ἀνασήκωσε κατόπιν τοὺς ὤμους του, ἔριξε ἕνα λοξὸ κ' ἐχθρικὸ βλέμμα, στὴν Ἔλσα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι, κλείνοντας βίαια καὶ βροντερὰ τὴν πόρτα.

Τὸν σημαδεψε καταμουτρα μ' ἕνα πιστόλι...

—Χμ... Ἀσφαλῶς δὲν εἶμαι βέβαια στὰ λογικά μου, μὲ αὐτὰ τὰ ἀνατριχιαστικὰ κι' ἀπίστευτα ποὺ ὑποφιάζομαι! μουρμούρισε ὁ στρατηγός, ακυφτός. Λοιπόν, φρουλάϊν Ἔλσα, τί θέλατε νὰ πῆτε πρὸ ὀλίγου, σχετικὰ μὲ αὐτὸ τὸ μανίκι ποὺ λείπει;... Ἀνακαλύψατε τυχὸν τίποτα τὸ ὕποπτο;

— Θέλω νὰ πῶ τὸ ἑξῆς, ἐξοχώτατε! ψιθύρισε σοβαρὰ ἡ νέα. Ὅτι τὸ πουκάμισο, ἐδῶ στὸν ἀριστερό του ὦμο δείχνει κάτι τὸ παράξενο στὸ σχίσιμό του... Δείχνει, ὅτι τὸ ἀριστερὸ μανίκι ποὺ λείπει, δὲν ἀποσπάστηκε ἀπ' τὴ θέσι του ἀπὸ δόντια σκύλου, ἀλλά... σὰν νὰ τραβήχτηκε ἀπότομα ἀπὸ στιβαρό, ἀνθρώπινο χέρι!... Ἔτσι τοὐλάχιστον φανερώνουν ἡ σχισμένες ραφὲς τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου!... Μά, ἂς τηλεγραφήσουμε πρῶτα στὸν δόκτορα Σαΐρερ, κ' ὕστερα θλέπουμε!

* * *

Δυὸ ἡμέρες ἀργότερα, ἔφτασε κατεπειγόντως ἀπ' τὸ Βερολῖνο ὁ δόκτωρ Σαΐρερ, διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς ἰατροδικαστικῆς στὸ Πανεπιστήμιο. Τὸν συνώδευαν καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς βοηθούς του. Ἡ ἐκτυφὴ τῶν πτωμάτων τῶν σκυλιῶν — καλὰ διατηρημένων ἀκόμη, ἐξ αἰτίας τῆς ξηρότητος τοῦ χώματος — ἔγινε ἀμέσως. Καὶ μετὰ τὴν λεπτομερῆ αὐτοψία τῶν σπλάχνων καὶ τῶν πτωμάτων, ὁ σοφὸς δόκτωρ ἀνακοίνωσε ἰδιαιτέρως τὰ ἀποτελέσματα στὸν στρατηγὸ καὶ στὴν Ἔλσα, ὡς ἑξῆς:

— Ἀπὸ ὅλα, ὅσα εἶδα, μοῦ ἔκανε πραγματικὴ κατάπληξι τὸ ὅτι καὶ τὰ ὀχτὼ σκυλιὰ ἦσαν τελείως θεονήστικα, κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ σπάραξαν κ' ἔφαγαν τὸ ἄτυχο παιδάκι!... Ναί στὰ στομάχια τους βρῆκα μόνον τὶς σάρκες καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ θύματος, τὰ ὁποῖα δὲν πρόλαβαν νὰ χωνευτοῦν, γιατὶ τὰ σκυλιὰ σκοτώθηκαν ἀμέσως ἐπὶ τόπου... Στὰ ἔντερά τους μέσα ὅμως δὲν βρῆκα οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος τροφῆς!... Γιὰ νὰ παρατηρηθῇ δὲ τὸ φαινόμενο αὐτό, θὰ ἔπρεπε ἐπὶ τ ρ ε ῖ ς ἡ μ έ ρ ε ς τοὐλάχιστον νὰ εἶχαν μείνει, τελείως νηστικοὶ οἱ σκύλοι! Συμπεραίνω λοιπόν, ἐξοχώτατε, ὅτι οἱ σκύλοι ἦσαν θηριωδῶς πεινασμένοι, ὅταν ρίχτηκαν καὶ καταβρόχθισαν τὸ ἐγγονάκι σας!

Ὁ στρατηγὸς ἄκουγε κεραυνωμένος κι' ἀνίκανος νὰ μιλήσῃ.

— Πεινασμένοι οἱ σκύλοι μου, εἴπατε ; τραύλισε, ἐπὶ τέλους. Καὶ μάλιστα, νηστικοί, θεονήστικοι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες;... Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν σεβάστηκαν τὸ καῦμένο μου τὸ ἀγγελοῦδι ; ; Γι' αὐτὸ τὸ κατασπάραξαν, παρ' ὅλο ποὺ τὸ λάτρευαν;... Ὢ, Θεέ μου!... Γιατὶ μὲ τυραννεῖς μὲ τέτοιες φρίκες, τώρα ποὺ στὰ πολυβασανισμένα γηρατειά μου;.. Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος Κάσπερ, ὁ τροφοδότης, ὁ ταχτικὰ διωρισμένος τροφοδότης τῶν σκυλιῶν μου, κάτι θὰ ξέρῃ γιὰ τὸ πρωτάκουστο αὐτὸ γεγονός!... Θὰ τὸν θανατώσω μὲ τὸ μαστίγιό μου, μὰ θὰ μιλήσῃ... ὁ ἀχρεῖος...

Ξεκίνησε τρεχᾶτος κιόλας πρὸς τὴν πόρτα ὁ στρατηγός, ἔξαλλος, ἀφρισμένος κι' οὐρλιάζοντας:

— Κάσπερ!... Γρήγορα, νὰ μοῦ φωνάξουν ἐδῶ τὸν Κάσπερ!...

— Ὄχι ἀκόμα, ἐξοχώτατε! διέκοψε ἡ Ἔλσα, ἐμποδίζοντας τὸν στρατηγὸ νὰ προχωρήσῃ. Ὑπομονή, παρακαλῶ!

Γυρίζοντας ὕστερα στὸν Σαΐρερ, ρώτησε:

— Μήπως τυχὸν βρήκατε, κύριε καθηγητά, κανένα μανίκι ὑποκαμίσου μέσα στὰ στομάχια τῶν σκύλων, μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα κουρέλια τῶν φαγωμένων μαζὺ μὲ τὶς σάρκες ἐνδυμάτων ;

— Ὄχι, δεσποινίς! ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα, ὁ δόκτωρ. Ἔχω καταγράψει τὰ κουρέλια ποὺ βρῆκα... Ἀνήκουν στὸ πανταλόνι, στὶς κάλτσες καὶ στὸ σακκάκι τοῦ θύματος... Ἐπίσης βρῆκα καὶ δυὸ-τρία κομμάτια τοῦ μεταξωτοῦ ὑποκαμίσου... Ἀλλὰ τὸ σχῆμα τους δείχνει, ὅτι δὲν ἀνήκουν στὸ μανίκι... Βρῆκα ἐπίσης κι' ὅλη τὴ δερμάτινη ζώνη τοῦ θύματος, χωρίς... χωρὶς ὅμως νὰ βρῶ καὶ τὸν «χαλκᾶ», δηλαδὴ τὸν κρίκο μὲ τὸν ὁποῖο δένει καὶ σφίγγεται ἡ ζώνη!... Δὲν σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό;

— Τρομερὰ παράξενο, μάλιστα! ξεφώνισε ἡ Ἔλσα, ἀναπηδῶντας. Μοιάζει κι' αὐτό, σὰν τὴν ἱστορία τοῦ ἀποσπασμένου ἀπὸ χέρι ἀνθρώπινο μανικιοῦ... Λοιπόν, ἡ ζώνη ἀσφαλῶς ἀποσπάστηκε βιαίως, ὥστε νὰ πέσῃ χάμω ὁ κρίκος της... Ποτισμένο ἀπ' τὸ αἷμα τὸ δέρμα τῆς ζώνης, καταβροχθίστηκε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ πειναλέα σκυλιὰ δίχως τὸν κρίκο θέβαια!... Τί ἔγινε λοιπὸν ὁ κρίκος;... Βρήκατε κανέναν κρίκο, ἐξοχώτατε, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα λείψανα ἐκεῖ ;

— Ὄχι, δεσποινίς! εἶπε χλωμιάζοντας, ὁ στρατηγός. Μὰ θὰ ρίξουμε ἀκόμα μιὰ ματιὰ στὴν κασσετίνα!

Τὴν ἄνοιξαν, ἐξήτασαν ξανὰ τὰ λείψανα. Τὰ τρία κομμάτια τοῦ μεταξωτοῦ ὑποκαμίσου, ποὺ βρέθηκαν στὰ στομάχια τῶν σκυλιῶν, ἐφάρμοζαν στὶς σχισμένες θέσεις τοῦ ὑπολοίπου ὑποκαμίσου, τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὴν κασσετίνα. "Αρα, δὲν ἀνῆκαν στὸ ἀριστερὸ μανίκι, τὸ ὁποῖο φαινόταν πειὰ καθαρὰ ἀκόμη ὁλόκληρο, πρὶν τὸ παιδάκι φαγωθῇ ἀπ' τοὺς σκύλους. "Αρα, τὸ παιδάκι, φαίνεται, ὅτι ἀντιστάθηκε βίαια ἐναντίον ὡρισμένου, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τὸ ρίξῃ στοὺς σκύλους!...

— Πρέπει νὰ ψαχτῇ καλὰ τὸ μέρος τοῦ τραγικοῦ δράματος, ψιθύρισε μὲ νευρικὴ ταραχή, ἡ Ἔλσα. Ἂν δὲν βρεθοῦν ἐκεῖ τὰ μανίκι κι' ὁ χαλκᾶς, θὰ πῇ ὅτι κάποιος τὰ βρῆκε κατόπιν καὶ τὰ ἐξαφάνισε ἐπίτηδες!... Γιατὶ νὰ μὴ σᾶς τὰ δώσῃ κι αὐτός; ἐξοχώτατε μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα θλιβερὰ ἀπομεινάρια;... Θὰ πῇ λοιπόν, ὅτι ἦσαν ὕποπτα κ' ἐνοχοποιητικὰ πειστήρια!

Ἐπὶ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, τρεῖς ἐργάτες ἀνασκάλευαν διαρκῶς μὲ τὰ σκαλιστήρια τους τὸν τόπο τοῦ δράματος, μήπως τυχὸν εὕρισκαν τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα ποὺ ἔλειπαν. Τὶς ἀκαρπες ἐρευνές των τὶς καθωδηγοῦσε ἡ ἴδια ἡ φρουλάϊν Ἔλσα, ἐνῶ ὁ γηραλέος στρατηγὸς ἔκλαιγε διωπλὸς παράμερα.

Κι' ἀπὸ ἕνα παραθυρο τοῦ πύργου, παρακολουθοῦσε μ' ἔξαρετικὴ προσοχὴ αὐτὲς τὶς ἐργασίες ὁ Φράντς, στρίβοντας νευρικὰ τὸ μουστάκι του καὶ μυστικὰ ταραγμένος!

Τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι, ὁ Φράντς δὲν κρατήθηκε νὰ μὴν πῇ ἀδιάφορα δῆθεν:

— Ἤμουν βέβαιος ἐγώ, ὅτι αὐτὰ τὰ ἀνόητα ψαλίματα θὰ τελείωναν ἄκαρπα, ὅπως καὶ τελείωσαν!... Τὸ νὰ ζητᾶν κανένα ἕναν κρῖκο, μέσα στοὺς ἄμμους ἐκείνους, εἶνε σὰν νὰ ζητᾶν μιὰ βελόνα σὲ ἀχυρῶνα!

Ὁ κύριος ὑποκόμης μ' ἔδιωξε, τραβῶντας τὰ γένεια μου καὶ φοβερίζοντας νὰ μὲ σκοτώσῃ...

— Γιατὶ τὰ λέτε αὐτά, ἀπὸ τὸ κύριε ὑποκόμη; ἔκανε ἡ Ἔλσα, μὴ μιορδώντας νὰ συγκρατηθῇ πειά. Ξέρετε, ὅτι ἂν δὲν διαδούομε τὴν ἀπουσία αὐτῶν ἀνεικειμένων, μαζὺ μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ σκυλιὰ εἶχαν τρεῖς μέρες νηστικά, τότε ἡμποροῦμε συμπεράσματα σοβαρὰ καὶ πολὺ ἐνοχοποιητικά ;

— Πῶς; ξεφώνισε χλωμιάζοντας, ὁ Φράντς. Εἶχαν τρεῖς μέρες νὰ φᾶνε, τὰ σκυλιὰ... Αὐτὸ εἶνε ψέμα ἠλίθιο!... Μπορῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ θεβαιώσω ὅτι ὁ Κάσπερ κι' ὁ Ροὔπρεχτ τὰ τάϊζαν τακτικώτατα.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ μαγείρισσα "Ιντα μοῦ εἶπε, ὅτι μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ δυστύχημα τὰ σκυλιὰ οὐρλιαζαν ἀπαισιόδοξα πὸ τὴν πεῖνα! εἶπε τώρα μὲ σεβασμὸ ἡ σειρά του κι' ὁ στρατηγὸς βλέποντας τὸ ἐξηγεῖς αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο Φράντς ;

Ὁ κολοσσὸς κόμπιασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, πατέρα! ψιθύρισε κατόπιν. Ἤταν ἀλήθεια τὸ φεγγάρι τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες καὶ τὰ σκυλιά, κάτι τέτοιες ἡμέρες, συνηθίζουν νὰ οὐρλιάζουν ἔτσι!... Ἄλλωστε, ὅπως εἶπα πρίν, μπορῶ νὰ πάρω ὅρκο, ὅτι ὁ Κάσπερ τάϊζε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα τὰ σκυλιά, μὲ ἄφθονη τροφὴ καὶ μὲ νερό!...

— Μὰ ὁ δόκτωρ Σαΐρερ βεβαιώνει ἐπίσης, ὅτι εἶχαν τουλάχιστον τρεῖς ἡμέρες, ἂν ὄχι τέσσερες, νὰ φᾶνε! διέκοψε τραχὺ κι' ἀνυπόμονα ὁ στρατηγός.

— Ὁ δόκτωρ Σαΐρερ εἶνε ἕνας ἠλίθιος! μούγκρισε τότε μὲ τὴν ἴδια τραχύτητα κι' ὁ Φράντς. Καλύτερα νὰ πιστέψετε ἐμένα ποὺ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, παρὰ αὐτὸν τὸν ξεμωραμένο γηραλέο ἀσπρομάλλη!...

Καὶ χτυπῶντας τὴ γροθιὰ του στὸ τραπέζι ὁ Φράντς, σηκώθηκε μὲ περιφρονητικὸν μορφασμὸ καὶ ὄγκο βιαια ἔξω.

Ἡ Ἔλσα κι' ὁ στρατηγὸς φὸν Φλάϋγκελ ἄλλαξαν τότε μερικὲς ματιὲς ἀλλόκοτης ἐκφράσεως. Τὰ μάτια τῆς νέας μάλιστα ἔλαμπαν μὲ τόση παραξενιά, ὥστε ἀνατριχιασμένος ὁ γερο-κόμης ψιθύρισε μὲ ἀπόγνωσι πονεμένη:

— Ὢ, λέει ψέματα ὁ Φράντς!... Ἔτσι δὲν εἶνε, δεσποινίς!

Ὢ, Θεέ μου!... Τί ἔρχει λοιπὸν ὁ γυιός μου ἀπ' τὴ φρικτὴ αὐτὴ ὑπόθεσι;... Μήπως... μήπως ;

Ἔγινε χλωμὸς σὰν πτῶμα. Ἱδρωμένος, τρέμοντας σύγκορμος, κύτταξε τὴν αἰνιγματικὴ συνομιλήτριά του, καὶ προφέρθηκε τραυλίζοντας:

—...Μήπως... ὁ ἴδιος ὁ γυιός μου ὁ Φράντς... ἔρριξε βίαια τὸ λατρευτό μου ἐγγονάκι στοὺς ἐπήτηδες νηστικοὺς σκύλους!

— Χωρὶς ἀποδείξεις... χειροπιαστὲς ἀ π ο δ ε ί ξ ε ι ς, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα ἐ γ ὼ ! περιωρίστηκε ν' ἀπαντήσῃ ἁπλᾶ ἡ νέα...

* * *

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, λίγο μετὰ τὸ ἡλιοβασίλευμα, ἡ φρουλάϊν Ἔλσα φὰν Λαϊγκελς γύριζε στὸν πύργο ἀπ' τὸν ἀπογευματινὸ περίπατό της. Μόλις ὅμως μπῆκε στὴν δενδροστοιχία, ἕνας κοντινὸς πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ μιὰ σφαῖρα σφύριξε ἀπαίσια στ' αὐτιά της!

Παρευθὺς, δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἡ Ἔλσα συγκλονίστηκε, λύγισε στὰ γόνατά της, σωριάστηκε μπρούμυτα στὸ χῶμα, σπάραξε μιὰ-δυὸ φορές, κ' ἔμεινε ἀκίνητη κατόπιν. Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἀκούστηκε τὸ «κλίκ-κλίκ» ἑνὸς ὅπλου, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀβειάζουν τοὺς κενοὺς κάλυκες φυσιγγίων. Μιὰ σιλουέττα ὀγκώδους ἀνθρώπου θγῆκε ἀπ' τοὺς κοντινοὺς θάμνους. Κ' ἕνας ψηλόσωμος ἄνδρας, τέλος, πλησίασε σιγαλὰ πρὸς τὴν ξαπλωμένη Ἔλσα, κρατῶντας κατεθασμένο πειὰ τὸ ὅπλο του καὶ μουγκρίζοντας μὲ λύσσα:

— Ἂς πάῃ στὸν γερο-διάβολο ἡ ψυχή σου, ἀχρεία!

Καθὼς ὅμως ἔσκυβε ἀπάνω της γιὰ νὰ θεβαιωθῇ γιὰ τὸν θάνατό της, ἡ φρουλάϊν Ἔλσα τινάχτηκε μὲ ἀστραπιαία σβελτάδα ὀρθή, τοὔρριξε χάμω μ' ἕνα θίαιο χτύπημα τὸ ὅπλο του, καὶ τὸν σημάδεψε κατάμουτρα μ' ἕνα φοβερὸ πιστόλι μπράουνινγκ, λέγοντάς του:

— Νόμισες πὼς μὲ σκότωσες, ἀχρεῖε ; Ψηλὰ τὰ χέρια σου, γιατὶ σοῦ καίω τὰ μυαλά!... Μπρός, τώρα... Κάνε μεταθολή, περπάτα μπροστὰ καὶ πᾶμε γιὰ τὸν πύργο...

— Ἔλεος!.... Θὰ μὲ σκοτωσῃ, ὁ στρατηγός! ψιθύρισε ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, ἀνανδρα κι' ἀπελπισμένα.

— Ἄφησε τὶς κλαψες, Ροὔπρεχτ, καὶ κάνε ὅπως σοῦ λέω! ξανάπε ἀπειλητικὰ ἡ νέα. Ἀλλωστε, δὲν ἔχεις νὰ φοβᾶσαι καὶ πολλὰ πράγματα ἐσύ, γιατὶ ὁ κυριώτερος ἔνοχος εἶνε ἄλλος!

Ὁ Ροὔπρεχτ, γιατὶ αὐτὸς ἦταν, στένεψε κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του μ' ἐγκαρτέρησι. Κατόπιν βάδισε ὑπάκουα πρὸς τὸν πύργο, ἐνῶ ἡ Ἔλσα, συμμαζεύοντας τὸ ὅπλο του, ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ πιστόλι της προτεταμένο πάντα.

Φαντασθῆτε τὴν κατάπληξι τοῦ στρατηγοῦ, ὅταν εἶδε τὸ ζευγάρι αὐτό, νὰ μπαίνῃ στὸ γραφεῖο του μὲ τόσον ἀλλόκοτον τρόπο.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συνέβη, ἐξοχώτατε! εἶπε μὲ πρόσχαρο ὕφος ἡ θελκτικὴ νέα, θγάζοντας τὸ καπέλλο της, ἀλλὰ μὴν πιοῦνται οὔτε στιγμὴ νὰ σημαδεύῃ τὸν μουδιασμένο γίγαντα.

Καὶ μὲ λίγα λόγια, διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῶν δύο πυροβολισμῶν, καθὼς καὶ τὸ πῶς ξεγέλασε τὸν Ροὔπρτεχτ νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Τελειώνοντας κατόπιν, πρόσθεσε:

— Τώρα, ἐξοχώτατε, ρωτῆστε τὸν ἴδιο νὰ σᾶς πῇ μὲ τί δολοφονικὸ κι' ἀπαίσιον τρόπο καταβρόχθισαν οἱ σκύλοι τὸ ἄτυχο ἐγγονάκι σας!

"Εξαλλος ἀπὸ λύσσα κι' ἀπὸ πόνο ὁ στρατηγός, χτύπησε πολλὲς φορὲς κατάμουτρα τὸν συντριμμένο ὑπηρέτη του, μὲ τὸ μαστίγιό του.

— Μπρός!... Πέστα ὅλα, παληόσκυλο! οὐρλιαζε διαρκῶς. Πές μου τὴν ἀλήθεια ὅλη, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους ἀμελιχτα, ὅπως σᾶς ἀξίζει!... Ἐμπρός, μίλα!

— Ἐξοχώτατε, λυπηθῆτε με! τραύλισε ἐπὶ τέλους, ὁ ἄθλιος ὑπηρέτης. Ἔλεος!... Ἰδοὺ ἡ καθαρὴ ἀλήθεια, καὶ μάρτυς μου ὁ Θεός... Ὅταν ἡ ἐξοχότης σας ἔλειπε στὸ Βερολῖνο, ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος ὑποκόμης γυιὸς σας μᾶς διέταξε ν' ἀφήσουμε ἐπὶ τέσσερες ἡμέρες τὰ σκυλιὰ θεονήστικα... Ἔλεγε δηλαδὴ ὁ κύριος ὑποκόμης, ὅτι ἦσαν παραπολὺ παχειὰ κ' ἔπρεπε ν' ἀδυνατίσουν λίγο!

...Στὴν ἀρχή, τόσο ἐγὼ ὅσο κι' ὁ Κάσπερ ἀντισταθήκαμε... Εἶπαμε, ὅτι θὰ ψοφοῦσαν ἔτσι οἱ σκύλοι. Ὁ κύριος ὑποκόμης ὅμως, μᾶς χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιό του κ' ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τὴ διαταγή του!

...Τὴν τετάρτη ἡμέρα τῆς νηστείας τῶν σκύλων, ἦρθε στὴ φωλιά τους ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος Φράντς, μὲ τὴν εὐγενεία του τὸν κύριο Λοὔδβιχ... Κατάλαβα ὅτι κάτι κακὸ θὰ γινότανε στὸν κύριο Λοὔδβιχ... Καὶ στεκόμουν παρών... Ἀλλὰ ὁ κύριος Φράντς μ' ἔβρισε, μοῦ τράβηξε ἄγρια τὰ γένεια καὶ μ' ἔδιωξε φοβερίζοντας νὰ μὲ σκοτώσῃ μὲ τὸ στιλέττο του... Ὕστερα, ἅρπαξε τὸν κύριο Λοὔδβιχ καὶ θέλησε νὰ τὸν πετάξῃ μέσα στὰ σκυλιά!

...Τρομαγμένος ὁ μικρός, ξεφώνιξε... Ἔκανε νὰ φύγῃ καὶ πάλευε. Ἔτσι, σχίστηκε τὸ μανίκι του, κ' ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ κυρίου Φράντς... Ἐπίσης, ἔσπασε κι' ὁ χαλκᾶς τῆς ζώνης του... Ὁ κύριος Φράντς τὰ συμμάζεψε καὶ τἄβαλε στὴν τσέπη του.. Χτύπησε ὕστερα τὸν μικρὸ Λοὔδβιχ καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴ μύτη, ὥστε νὰ τρέχουν αἵματα... Ἐμεῖς, κρυμμένοι σὲ κάτι κοντινὰ δέντρα, βλέπαμε σὰν μουδιασμένοι ἀπὸ τρόμο!

Λαχανιασμένος, ἀνατριχιασμένος φριχτὰ ὁ ἄτυχος παπποῦς ἄκουγε δουβὰς τὸ κολασμένο μαρτύριο τοῦ ἐγγονοῦ του. Ἡ φρουλάϊν Ἔλσα, ἀνατριχιάζε ἐπίσης ἀθελά της. Κι' ὁ Ροὔπρεχτ ἐξακολούθησε, σκουπίζοντας τὸν παγωμένο ἱδρῶτα του:

— Τέλος, μανιασμένος ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος ὑποκόμης, ἄρπαξε τὸν μικρὸ νὰ τὸν πετάξῃ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ συρματόπλεγμα μέσα στὴ φωλιὰ τῶν πεινασμένων σκύλων... Ὁ μικρὸς οὐρλιαξε ἀπὸ τὴν τρομάρα του καὶ φώναζε μὲ χαϊδευτικὰ ὀνόματα τὰ σκυλιὰ νὰ μὴν τὸν πειράξουν... Ἐκεῖνα, θηρία ἀνήμερα καὶ πεινασμένα, μούγκριζαν λυπητερά, χωρὶς νὰ πειράζουν τὸ παιδάκι.

...Μανιασμένος ὁ κύριος ὑποκόμης, ἄρχισε τότε νὰ τοὺς πετᾶη πέτρες καὶ νὰ τὰ ἀποθηριώνῃ περισσότερο... Ἐπίσης τὸ αἷμα ποὔτρεχε ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ μικροῦ, κέντριζε ὀδυνηρὰ τὴν ἄγρια πεῖνα τῶν θεονήστικων σκύλων... Δὲν μπόρεσαν κι' αὐτὰ ν' ἀνθέξουν περισσότερο... Κ' ἔπεσαν σὰν λυσσασμένα καὶ τυφλωμένα ἀπάνω στὸ καϋμένο τὸ παιδάκι. Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ὅλα εἶχαν τελειώσει πειά!

Κατάχλωμη τώρα ἀπὸ τὴ φρίκη της ἡ Ἔλσα, ἄκουγε δίχως ν' ἀνασαίνῃ. Ἀκίνητος καὶ κατάχλωμος ἐπίσης ὁ στρατηγός, βουβός, στυγνός, ἐμοιαζε μὲ μπρούντζινο ἄγαλμα.

— Δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀνακατευθῇ ἡ δικαιοσύνη στὴ θλιβερὴ αὐτὴ οἰκογενειακὴ τραγωδία μου! εἶπε στὰ τελευταῖα. Ἐσὺ κι' ὁ Κάσπερ νὰ γκρεμιστῆτε ἀμέσως ἀπὸ μπροστά μου καὶ νὰ μὴ σᾶς ξαναδῶ ποτέ... Ὁ Θεὸς ἂς σᾶς τιμωρήσῃ, γιατὶ εἴχατε τὴν ἀνανδρία νὰ ἐπιτρέψετε ἕνα τέτοιο ἀνατριχιαστικὸ ἀνοσιούργημα... Καὶ φεύγοντας, πὲς νὰ παρουσιαστῆ ἀμέσως ἐδῶ ὁ γυιός μου!

Γύρισε ὕστερα στὴν Ἔλσα καὶ τῆς εἶπε μὲ βουρκωμένα μάτια:

—Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πολύτιμη συνδρομή σας, φροὐλάϊν... Ὑποψιάστηκα τότε καὶ σᾶς κάλεσα ἐδῶ, γιατὶ ἤξερα πόσο ἐζήλευε τὸν ἐγγονό μου, γιὰ τὴ στοργή μου, αὐτὸς ὁ ἄθλιος γυιός μου... Ἀνίκανος πειὰ ὁ ἴδιος νὰ σχηματίσῃ οἰκογένεια, ζήλευε καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμα, τὸν μικροὔλη μου ἔγγονο. Ἡ ζηλοτυπία του αὐτή, παράλογη καὶ κτηνώδης, τὸν ἔσπρωξε στὸ ἀνήκουστο ἐκεῖνο ἔγκλημά του... Μὰ θὰ τὸν τιμωρήσω ἐγώ, ὅπως ξέρω κι' ὅπως τοῦ ἀξίζει!...

. . . . . .

Ἰδοὺ τὸ τέλος τῆς φρικιαστικῆς κι' αὐθεντικῆς αὐτῆς οἰκογενειακῆς τραγωδίας:

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωί, βρέθηκε νεκρὸς στὸ κρεββάτι του ὁ ὑποκόμης Φράντς φὸν Φλάϋγκελ, συντρίβοντας τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ σφαῖρα περιστρόφου.

Ἕνα μῆνα μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ γυιοῦ του, πέθανε ἀπὸ τὴ συντριβή του κι' ὁ στρατηγὸς κόμης Οὐλριχ φὸν Φλάϋγκελ, ἀφήνοντας μὲ διαθήκη ὅλη τὴν περιουσία του, γιὰ νὰ χτισθῇ «Νοσοκομεῖο Παίδων» μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐγγονοῦ του Λοὔδβιχ-Μιχαήλ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΟΥΓΚΩ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΩΝΥΜΟΙ ΤΟΥ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ δημοσίευσε κάποτε σὲ μιὰ ἐφημερίδα τὴν ἑξῆς περίεργη δήλωσι:

«Διάφοροι ἄνθρωποι, πάσης τάξεως, μοῦ ἔκαναν καὶ μοῦ κάνουν τὴν τιμὴ νὰ ρικειοποιῶνται τὸ ὄνομά μου. Ἰδοὺ ἕνας πρόχειρος κατάλογος:

1) Βαλέριος Οὐγκώ, ταυτικός. Ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει πάψει νὰ ὑπογράφῃ μὲ ὁλόκληρο τὸ ὄνομά του «Βαλέριος» καὶ προτιμάει νὰ βάζῃ μπροστὰ ἀπ' τὸ ἐπώνυμό του, τὸ ἀρχικὸ Β. Τὸ Β. αὐτὸ μοῦ στοίχισε κάποτε 1500 φράγκα, τὰ ὁποῖα ὁ συνώνυμός μου ἐζήτησε ἀπὸ κάποιον φίλο μου δι' ἐπιστολῆς. Ὁ δὲ φίλος μου, νομίζοντας ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἔσπευσε νὰ τὰ δώσῃ.

2) Ἡ δεσποινὶς Γεωργίνα Οὐγκώ, κόρη θυρωροῦ, ἀνέβηκε στὸ θέατρο τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου μὲ τὸ ὄνομα «Βικτωρία Οὐγκώ». Ἐννοεῖται πὼς στὴν πρεμιέρα της ἡ κοσμοσυρροὴ ἦταν ἀφάνταστη. Ὁ κόσμος ἐπίστευε πὼς ἦταν... ἀδελφή μου, τὴν ὁποία εἶχα ἐγκαταλείψει ἀτοὺς δρόμους!

3) Ἀδόλφος Οὐγκώ, πλανόδιος μουσικός. Στὰ προγράμματα τυπώνει τ' ὄνομά του: «Α. Οὐγκώ». Κι' αὐτὸν τὸν νομίζουν ἀδελφό μου!

4) Μ. Οὐγκώ, ξενοδόχος. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἔσβυσε ἐπιτηδες τὸ Μ. ἀπ' τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἄφησε μόνο τὸ «Οὐγκώ».

5) Φέλιξ Οὐγκώ, ράφτης. Τὸν παίρνουν καὶ αὐτὸν γιὰ ἀδελφό μου.

6) Κάποιος ἠθοποιὸς στὴν Ἀμιένη ὀνομάζεται Βίκτωρ Οὐγκὼ καὶ κερδοσκοπεῖ ἀπὸ τὴ φήμη τοῦ ὀνόματός μου.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ποιὸς εἶνε ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας. — Ἡ ἔρευνες τοὺ Ἀμερικανοῦ δικαστοῦ Ἄλλισον. — Οἱ δικασταὶ — συμβιβασταὶ τοῦ Νέου Κόσμου. — Ἕνας Πυθαγόρειος πίνακας γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου. — Πῶς λύνονται τὰ προβλήματα τῶν τυχερῶν ἢ τῶν ἄτυχων γάμων. — Ἡ περίφημος «ζῶνες τῶν κινδύνων» κλπ. κλπ.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, μπροστὰ στὴν καταπληκτικὴ αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαζυγίων στὸν Νέον Κόσμο, προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ σταματήσουν αὐτὸ τὸ τρομακτικὸ κακὸ ποὺ διαλύει τὶς οἰκογένειες καὶ φέρνει τὴν ἐρωτικὴ ἀναρχία καὶ τὴν κοινωνικὴ διαφθορά. Ὁ σκοπός τους λοιπόν, σ' αὐτὲς τὶς μακροχρόνιες ἔρευνές τους, εἶνε νὰ βροῦν τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας. Μὰ τὸ μυστικὸ αὐτό, ὅπως ἐξακριβώθηκε τέλος, εἶνε κάπως ἀκαθόριστο. Ἡ συζυγικὴ εὐτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς συντελεστάς, ποὺ ἄλλοτε εἶνε ἀσήμαντοι καὶ ἄλλοτε πάλι παρουσιάζονται ὡς σημαντικὰ καὶ μοιραῖα γεγονότα. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ εὐτυχία δύο συζύγων μπορεῖ νὰ καταστραφῇ ἀπὸ διάφορες μικρὲς αἰτίες, ἀνάξιες λόγου, ὅπως παρουσιάζονται τέτοιες κάθε μέρα στὴν ζωὴ τῶν συζύγων, ἐνῶ ἡ εὐτυχία αὐτὴ πάλι δὲν παναίνει τίποτε ἀπὸ μεγάλα γεγονότα ποὺ ἀλλάζουν συνήθως τὴ ζωὴ καὶ δίνουν ἕνα καιριο πλῆγμα στὸν Ἔρωτα.

Βασικὸς ὡστόσο συντελὴς γιὰ τὴν ἁρμονικὴ κ' εὐτυχισμένη συμβίωσι εἶνε τὸ ἀκανθῶδες πρόβλημα τῆς ἡλικίας τῶν συζύγων. Αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἄλλωστε παρουσιάζει καὶ μιὰ πρακτικὴ ἄποψι, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἐξετασθῇ εὔκολα καὶ μὲ περισσότερη προσοχή, παρὰ ἡ ἰδιοσυγκρασία, ὁ χαρακτήρας, ἡ κληρονομικότης, ἡ ψυχικὲς διαθέσεις τοῦ συζύγου ἢ τῆς συζύγου.

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα λοιπὸν φαίνεται πὼς λύθηκε πειὰ ὁριστικὰ στὴν Ἀμερική, γιατὶ ὁ δικαστὴς Τζέραλντ Ἄλλισον, τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, σ' ἕνα τελευταῖο ἄρθρο του, μᾶς προσφέρει — ἐπὶ τέλους ! — τὸν Πυθαγόρειο πίνακα τοῦ γάμου.

Αὐτὸς ὁ πίνακας εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες προόδους ποὺ ἐσημείωσε ἡ ἐπιστήμη κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια στὸ ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας. Μά, γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἕνα τέτοιο ἀποτέλεσμα, ἔγιναν, ὅπως καταλαβαίνετε, ἕνα σωρὸ προπαρασκευαστικὲς ἐργασίες, τὶς ὁποῖες ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθεια νὰ τὶς ἀναφέρουμε.

Σὲ μερικὲς Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει ἕνας εἰδικὸς κλάδος τῆς δικαιοσυνης ποὺ λέγεται «Ντόμεστικ Ριζαίσιονς Κάουρτ» καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ὑπάλληλοι παίζουν τὸν ρόλο συθιβαστῶν μεταξὺ τῶν συζύγων, ἐξετάζοντας τὴν αἴτησι διαζυγίου ἀπ' ὅλες τὶς ἀπόψεις, μήπως τυχὸν βροῦν μιὰ ἄλλη καλύτερη λύσι, παρὰ τὸν χωρισμὸ τῶν συζύγων. Οἱ δικασταὶ αὐτοὶ λέγονται «συμβιβασταὶ» κ' ἕνας ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε κι' ὁ Τζέραλντ Ἄλλισον ποὺ κατώρθωσε νὰ καταστρώσῃ τὸν Πυθαγόρειον πίνακα τοῦ γάμου.

Τὰ ἀρχεῖα λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ παράξενου δικαστηρίου, τοῦ περιφήμου «Ντόμεστικ Ριζαίσιονς Κάουρτ», τοῦ ὁποίου ὁ θεσμὸς δὲν ὑπάρχει ἀκόμη στὴν Εὐρώπη, ἔχουν ἕνα ὑλικὸ ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ἐπάνω στὸ ὁποῖο στηρίχτηκε ὁ δικαστὴς "Αλλισον κ' ἔβγαλε τὰ πολύκροτα καὶ ἀναμφισβήτητα συμπεράσματά του γιὰ τὴν συζυγικὴ εὐτυχία.

Ἂς ἐξετάσουμε τώρα κι' ἂς ἀναλύσουμε αὐτὸν τὸν ξενο, ἀλλὰ καὶ σωτήριο πίνακα.

Οἱ ἀριθμοὶ ποὺ βρισκονται ἀριστερὰ τοῦ πίνακος καὶ τους, δείχνουν τὴν ἡλικία τοῦ συζύγου, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ μου κ' οἱ ἄλλοι πάλι ἀριθμοὶ ποὺ βρίσκονται ὁριζοντίως, δειχνουν τὴν ἡλικία τῆς συζύγου, τὴν ἴδια ἐποχή.

Τὸ σημεῖο λοιπὸν συναντήσεως τῶν δύο γραμμῶν που νοῦν ἀπὸ τὴν ἡλικία τοῦ συζύγου καὶ ἀπὸ τὴν ἡλικία τ ζύγου, βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ζῶνες (A, B, C, πὺ διαγράφονται μὲ καμπύλες γραμμὲς μέσα στὸν πίνακ δείχνουν τώρα αὐτὲς ἡ ζῶνες; Ἁπλούστατα, τὸν μικρὸ μεγάλον κίνδυνο ποὺ θὰ συναντήσουν δύο σύζυγοι. Αὐτὲς νες δηλαδὴ τοὺς δείχνουν καθαρὰ ἂν θὰ μπορέσουν νὰ ὁ εὐτυχισμένοι ἢ ἂν ἡ εὐτυχία τους θὰ ὑφίσταται τὴν ἐπίδοσ ἀφόρων κινδύνων.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἕνας ἄνδρας 30 χρόνων θέλει τ τρευτῇ καὶ νὰ γνωρίζῃ μιὰ νέα 25 χρόνων, τὴν ὁποία θεωρ ἰδανικὴ σύντροφο τοῦ βίου του. Πρ.ν λοιπὸν ρίψουνε ἐπίσημη πρότασι γάμου, δὲν ἔχει νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο νὰ συμβουλευθῇ τὸν Πυθαγόρειο πίνακα τοῦ γάμου τοῦ "Αλλισον. Θὰ βρῇ, ἀριστερά, στοὺς καθέτους ἀριθμοὺς ἡλικία του, τὸν ἀριθμὸ 30, ὅπως εἴπαμε καὶ θ' ἀκολουθήσ ὁριζόντιο γραμμὴ ποὺ ξεκινάει ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀριθμό, μέχ ὅτου συναντήσῃ τὴν κάθετο γραμμὴ ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὸν ἀρι μὸ τῆς ἡλικίας τῆς ὑποψίου γυναίκας του, ἡ ὁποία, ὅπως παμε πάλι εἶνε 25 χρόνων. Τὸ σημεῖο τώρα τῆς συναντ αὐτῶν τῶν δύο γραμμῶν βρίσκεται, καθὼς βλέπετε, στὴν Α. ποὺ εἶνε ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες. Σ' αὐτὴν τὴν ζώνη δυνοι τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας εἶνε ἐλάχιστοι. Μὲ ἄλλα λ ἡ ἡλικία τῶν συζύγων δὲν ἐκθέτει παρὰ σὲ ἐλάχιστους νους τὴν ἁρμονικὴ συμβίωσί τους.

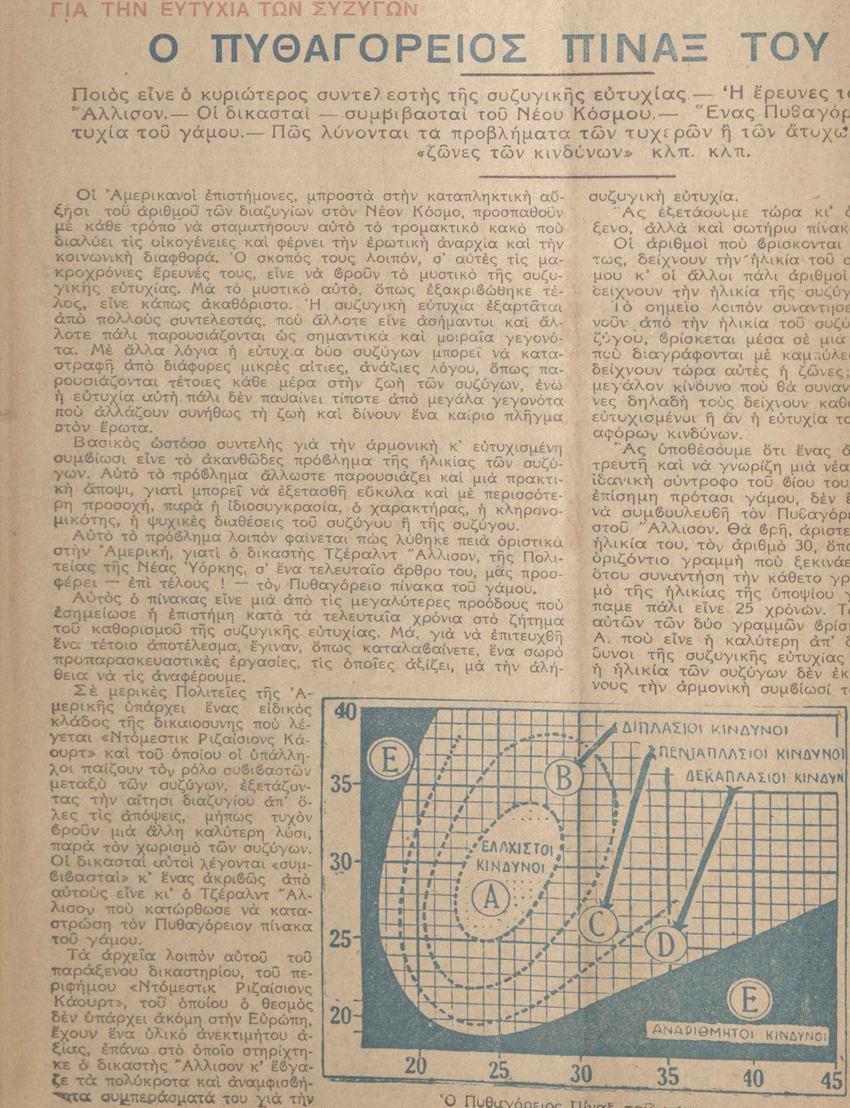

Ὁ Πυθαγόρειος Πίναξ τοῦ γαμου.

Ὁ γάμος ὅμως τοῦ ἰδιο δρὸς, ὁ ὁποῖος εἶνε 30 χρ μὲ μιὰ γυναῖκα 29 ἢ 30 χρ παρουσιάζει τώρα διπλασιο δύνους γιὰ τὴν εὐτυχία τα μου, γιατὶ ὅπως βλέπετε τὸ μεῖο ἑπαφῆς τῶν γραμμ ἡλικίας βρίσκεται στὴ ζώνη ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει πολλαπλοιους κινδύνους. Ἐπίσης ἰδιους διπλασιους κινδύνους τρέχει αὐτὸς ὁ ἄνδρας τῶν ἂν παντρευτῇ μιὰ 18 χρόνων. Κι' ὁ λόγος εἶνε σημεῖον συναντήσεως τῶν μῶν τῆς ἡλικίας βρίσκεται στὴ ζώνη Β.

Ἡ ἰδανικὴ λοιπὸν ἡλικ συζύγου ἑνὸς ἀνδρὸς 30 χρ ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸν βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ 2 τὰ 28 χρόνια.

Θέλετε τώρα νὰ φέρω ἄλλα παραδείγματα ; Εἶν πλούστατα. Ὅταν μιὰ γυ 32 χρόνων παντρευτῇ ἕναν ἄνδρα 25 χρόνων, τὸ σημεῖο συναντήσεως τῶν δύο γραμμῶν τῆς ἡλικίας βρίσκεται στὴ ζώνη D, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τοὺς δεκαπλασίους κινδύνους, ἐν συγκρίσει μὲ τὴ ζώνη Α. Ἐπίσης, ὅταν ἕνας ἄνδρας 26 χρόνων, θελήσῃ νὰ παντρευτῇ μιὰ γυναῖκα 20 χρόνων, τὸ σημεῖο τῆς συναντήσεως τῶν γραμμῶν τῆς ἡλικίας βρίσκεται στὴ ζώνη C, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τοὺς πενταπλασίους κινδύνους γιὰ τὴν εὐτυχία στὴ συμβίωσί τους.

Ἡ διάφορες ζῶνες συνεπῶς, στὶς ὁποῖες συναντῶνται ἡ γραμμὲς τῶν ἡλικιῶν ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἑξῆς:

Ζώνη Α: ἐλάχιστοι κίνδυνοι γιὰ τὴν συζυγικὴ εὐτυχία.
Ζώνη Β: διπλάσιοι κίνδυνοι.
Ζώνη C: πενταπλάσιοι κίνδυνοι.
Ζώνη D: δεκαπλάσιοι κίνδυνοι.
Ζώνη Ε: ἀπροσδιόριστοι, δηλαδὴ ἀναρίθμητοι κίνδυνοι γιὰ τὴν συζυγικὴ εὐτυχία.

Ὁ δικαστὴς "Αλλισον μᾶς ἀποκαλύπτει ἐπὶ πλέον ὅτι οἱ πιὸ ἄτυχοι γάμοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ γίνονται μεταξὺ πολὺ νέων συζύγων ἢ μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἔχουν μεγάλη διαφορὰ στὴν ἡλικία.

Ὁ πίνακας αὐτὸς μᾶς δείχνει, ἐξ ἄλλου, ὅτι γιὰ ἕναν εὐτυχισμένο γάμο χρειάζεται μιὰ ἡλικία, κατὰ τὴν ὁποία ἔχει κανεὶς κάποια πειρα, ἀπὸ τὴν ζωή, μὰ ὄχι παραπολὺ μεγάλη.

Τέλος, τὰ ὅρια τῆς πιὸ εὐτυχισμένης ζώνης εἶνε μεταξὺ τῶν 25 καὶ 34 ἐτῶν γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ μεταξὺ τῶν 23 καὶ 29 γιὰ τὴν γυναῖκα.

Στὸν Πυθαγόρειο πίνακα τοῦ γάμου ὑπάρχει κ' ἡ μαύρη ζώνη Ε, γιὰ τὴν ὁποία δὲν μποροῦν νὰ προσδιορισθοῦν μὲ σχετικὴ ἀκρίβεια, οἱ κίνδυνοι τῶν συζύγων. Βέβαια, ἕνας γάμος μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς 19 χρόνων καὶ μιᾶς γυναίκας τῆς ἰδιας ἡλικίας ἑνας γάμος μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς 40 χρόνων καὶ μιᾶς γυναίκας ἡλικίας 18 χρόνων, κ' ἕνας γάμος πάλι μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς 20 χρόνων καὶ μιᾶς γυναίκας 45 χρόνων, μπορεῖ νὰ εἶνε εὐτυχισμένος, μὰ ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶνε ἐξαιρετικὴ κ' ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορισθῇ μὲ ἀριθμούς.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ συμπεράσματα τῶν ἐρευνῶν τοῦ δικαστοῦ "Αλλισον. Μά, ὅπως καταλαβαίνετε, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸν πίνακα, γιατὶ ἔχει μὲ βάσι ἕνα μονάχα συντελεστή: τὴν ἡλικία τῶν συζύγων. Ἡ εὐτυχία ὅμως τοῦ γάμου ἐξαρτᾶται κι' ἀπὸ ἄλλους συντελεστάς. Ὁ πίνακας αὐτὸς ἔχει μεγάλη ἀξία, ὅταν οἱ δυὸ ὑποψήφιοι, σύζυγοι μοιάζουν καταπληκτικὰ στὸν χαρακτῆρα καὶ στὶς ἰδέες ἢ τὰ γούστα. Εἶνε ἔνας πίνακας γιὰ τοὺς ὁμοιους ἀνθρώπους. Ὡστόσο δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ ἀρνηθοῦμε μιὰ μεγάλη πρακτικὴ ἀξία. Ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τῆς εὐτυχίας στὸν γάμο εἶνε ἡ ἡλικία κ' ἔτσι, πρὶν παντρευτῇ κανεὶς, καλὸ θὰ εἶνε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸν Πυθαγόρειο πίνακα τοῦ δικαστοῦ "Αλλισον, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ εἶνε μικροὶ ἢ μεγάλοι οἱ κίνδυνοι τῆς εὐτυχίας του. Κι' αὐτό, πολλὲς φορὲς σβύνει τοὺς παράλογους ἐνθουσιασμοὺς καὶ φέρνει στὸν νοῦ πιὸ πρακτικὲς καὶ πιὸ ψύχραιμες σκέψεις.

ΖΑΝ ΛΕΚΟΚ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΣΑΛΙΑΠΙΝ ΚΙ' Ο ΑΜΑΞΑΣ

Ὁ διάσημος Ρῶσσος βαθύφωνος Σαλιάπιν, διηγεῖται ὅτι κατά τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὴ Ρωσσία, ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ, ἐνῶ διέσχιζε μὲ ἔλκυθρο κάποιο ποτάμι.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἀμαξᾶς γύρισε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ρώτησε:

—Ποιὰ εἶνε ἡ δουλειά σου ;
— Τραγουδάω...
— Μὰ ἡ πραγματικὴ δουλειά σου ; ξαναρώτησε ὁ ἀμαξᾶς.
— Τραγουδάω !... ἐπανέλαβε ὁ Σαλιάπιν.
— "Α!... Καταλαβαίνω, συμπέρανε τότε ὁ ἀμαξᾶς. Φαίνεται κι εἶσαι διαρκῶς... μεθυσμένος...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΑΛΑΣΟΥΝΑ (ΧΟΡΤΟΠΗΤΤΑ) (ΚΥΚΛΑΔΙΚΗ)

Τὰ χόρτα ποὺ μεταχειρίζονται διὰ τὴν γέμισιν τῆς χορτόπιττας αὐτῆς διαφέρουν κατὰ τόπους, ἀλλὰ ὁ τρόπος τῆς παρασκευῆς της εἶνε ὁ ἴδιος παντοῦ. Ἐξαρτᾶται ἐπίσης τὸ γέμισμά της καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ θὰ γίνῃ ἡ πίττα.

Συνήθως ἡ Καλασούνα γίνεται μὲ σπανάκι, μυρώνια, σέσκουλα, μαϊτανό, ἄνιθο, κρεμμυδάκια, φρέσκα ἢ ξηρά. Τὸ περισσότερον ὅμως μέρος τῶν χορταρικῶν, εἶνε πάντοτε τὸ σπανάκι εἰς ποσότητα κατὰ τρία τέταρτα καὶ ἕνα τέταρτο ἀπὸ τὰ ἄλλα χορταρικά.

Ἑτοιμάζετε πρῶτα τὸ φύλλο, ζυμώνοντες ἀνάλογο ἀλεῦρι μὲ νερὸ καὶ ἁλάτι καὶ βάζοντες καὶ 2—3 κουταλιὲς τῆς σούπας λάδι, ἢ βούτυρο, ὅταν δὲν γίνεται ἡ πίττα νηστίσιμη. Ἀφήνουμε τὴ ζύμη αὐτὴ στὴν πάντα μέχρις ὅτου ἑτοιμασθοῦν τὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα κόβονται ψιλὰ ὅλα μαζὺ καὶ ξανθίζουμε μὲ λάδι ὡς μιὰ χούφτα κρεμμύδι ξηρὸ ψιλοκομμένο — τὸ λάδι νὰ εἶνε ἀρκετὸ — καὶ τὸ περιχύνουμε ἐπάνω στὰ χορταρικὰ μέσα σὲ λεκάνη καὶ ἀφοῦ ἁλατοπιπερωθοῦν καλά, τὰ ἀνακατεύουμε καλὰ καὶ ζουλιστά, ὥστε νὰ μαραθοῦν. Τότε ἔχουμε τὸ φύλλο ἀνοιγμένο καὶ ἁπλωμένο σὲ ταψί, ἀλειμμένο μὲ λάδι ἢ βούτυρο καὶ στρώνουμε τὰ χόρτα νὰ πάρουν ὕψος τρία-τέσσερα δάχτυλα. Τὰ σκεπάζουμε μὲ ἄλλο ἕνα φύλλο, διπλώνοντες τὶς ἄκρες ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ταψιοῦ πρὸς τὰ μέσα, ὥστε νὰ κολλήσουν μὲ τὸ κάτω φύλλο. Ἀλείφουμε τὴν ὅλη ἐπιφάνεια τοῦ φύλλου μὲ λάδι, τὸ χαράσσουμε ποῦ καὶ ποῦ μὲ τὴν μύτη τοῦ μαχαιριοῦ καὶ ψήνεται εἰς φοῦρνο σιγανὸν γιὰ νὰ καλοψηθοῦν τὰ χορταρικά.

ΣΟΥΠΑ ΑΡΑΝΤΑ (ΚΥΚΛΑΔΙΚΗ)

Καὶ ἡ ἐν λόγῳ σούπα εἶνε τοπικὴ εἰς πλείστας νήσους τῶν Κυκλάδων καὶ ἀποτελεῖ τὸ σύνηθες φαγητὸ τῶν χωρικῶν ἰδίως κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ ὀνομασία δὲ Ἀραντᾶ εἶνε προφανῶς παραγώγος τῶν λέξεων ραίνω ἢ ραντίζω ἢ καὶ ραντιστὸ καὶ ἐκ παραφθορᾶς ἔφθασε νὰ λέγεται Ἀραντᾶ εἰς τινας νήσους, ἰδίᾳ ἐν Σίφνῳ. Εἰς Νάξον δὲ καὶ ἄλλα μέρη λέγεται Ραντό.

Ὁ τρόπος δὲ τῆς προπαρασκευῆς ἐδώκε ἀναμφιβόλως τὴν ὀνομασίαν, διότι ραντίζεται ἁλεύρι μὲ νερὸ εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζονται θρόμβοι ἢ σβῶλοι μικροί. Τὰ σβωλάκια αὐτὰ βράζονται μὲ νερὸ καὶ γίνεται ἡ σούπα.

Ἐν συνόλῳ ἡ ὅλη παρασκευὴ τῆς σούπας αὐτῆς γίνεται ὡς ἑξῆς: Ἁπλώνουν εἰς ἕνα μεγάλο ταψὶ μιὰ ποσότητα ἁλεύρου καὶ δίπλα ἔχουν μιὰ λεκάνη μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἕνα κόσκινο τοῦ ἀλευριοῦ. Παίρνουν μὲ τὴ χούφτα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ νερὸ καὶ τὸ ραντίζουν ἀπάνω στὸ ἁπλωμένο ἁλεύρι, ὅπως ραντίζουν τὰ ροῦχα ποὺ πρόκειται νὰ σιδερωθοῦν. Ἀμέσως μετὰ τὸ ράντισμα κοσκινίζουν τὸ ἁλεύρι, ἔχοντες ἀπὸ κάτω ἕνα ἄλλο ταψὶ ἢ ἁπλωμένο χαρτὶ καὶ ἔτσι περνᾶ τὸ ἁλεύρι καὶ ἀπομένουν μέσα στὸ κόσκινο σβωλάκια μικρὰ σὰν κουκούτσι τραχανᾶ ἢ μπλιγοῦρι, τὰ ὁποῖα ἀδειάζουν ἁπλωτὰ σὲ πιατέλες. Τὸ ράντισμα καὶ τὸ κοσκίνισμα συνεχίζεται μέχρις ὅτου γίνῃ μιὰ ποσότης ἀρκετὴ γιὰ τὴ σούπα. Ἀποτυπώνεται νερὸ μὲ ἀνάλογο ἁλάτι καὶ ριπτοντα τὰ σβωλάκια αὐτὰ νὰ βράσουν 4—5 λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅπως βράζεται καὶ ὁποιαδήποτε πάστα γιὰ σούπα. Τρώγεται δὲ εἴτε ἔτσι σκέτη, εἴτε μὲ ψωμάκια τηγανητὰ μὲ λάδι καθὼς καὶ μὲ λίγο κρεμμυδι ξανθισμένο μὲ λάδι στὸ τηγάνι ἀφοῦ τηγανισθοῦν πρῶτα τὰ ψωμάκια. Τὸ ἀπομένον δὲ αὐτὸ λάδι ρίπτεται ἐπίσης στὴ σούπα.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκα 7, Ἀθῆναι.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικροῦλα κόρη τοῦ ψαρᾶ Νικόλα Ντεργρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιὰ μέρα στὴ βραχώδη ἀκτὴ ποὺ ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιὰ τρύπα ποὺ ἀδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου βράχου. Ἡ Μηλιὰ μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν βράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπίτι της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψή της. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιὰ μέρα ποὺ εἶχε ἐγεῖ στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιὰ μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της τὸν Γιαννάκη μένουν ἔρημα στὸν κόσμο. Ἡ Μηλιὰ τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας ποὺ θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφό της καὶ καταφεύγουν στὸν βράχο.

Ἐκεῖ ζοῦν δυὸ περίπου μῆνες, ὁλομόναχοι, ἀποκλεισμένοι ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὰ ἡσυχοι καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένοι. Μὰ μιὰ μέρα, ἕνας γλάρος ποὺ τὸν ἔχουν ἐξημερώσει, τοὺς φέρνει μιὰ ἐπιστολὴ κάποιου ἀγνώστου, μὲ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρουσία τους στὸ βράχο. Τὰ δυὸ παιδιὰ περίτρομα, ἐγκαταλείπουν τότε τὸν βράχο τους καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ συναντήσουν μιὰ συγγενῆ τους, τὴ θειὰ Κατίνα. Στὸ δρόμο, ὅμως παίρνουν πολλὲς περιπέτειες ὡς ὅτου τέλος τὸ περιμαζεύουν στὴν ἀρχοντικὴ ἔπαυλι τοῦ κ. Ντουμάν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Τὸ νόμισμα τὸ βρῆκα μιὰ μέρα, καθὼς ἔσκαβα στὴν ἄμμο τῆς αὐλῆς μας, μέσα στὸ βράχο... Τὸ γυαλὶ σ' ἕνα κουτί, μέσα στὴν τρύπα τοῦ... γλάρου!...»

— Τοῦ γλάρου;... Ἄ!... Ἡ ἐξηγήσεις αὐτὲς εἶνε πολὺ σκοτεινὲς καὶ κάθε ἄλλο ἀποδεικνύουνε, παρὰ ὅτι ἡ Μηλιὰ δὲν ξέρει τὸν θησαυρό...

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Ὁ μικρὸς δὲν ἔδειξε καμμιὰ ταραχή, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶδα τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι... Σοβαρεύτηκε μόνο καὶ μοῦ εἶπε: «Μὴν πῆτε τίποτα στὴν ἀδελφή μου, ὅτι εἴδατε αὐτὰ τὰ πράγματα στὴν τσέπη μου. Τὰ ἐπῆρα, ξέρετε κρυφά, γιατὶ δὲν μὲ ἄφηνε νὰ τὰ πάρω... Τί νὰ τὰ κάνουμε αὐτὰ τὰ παιχνιδάκια, μοῦ ἔλεγε τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόμαστε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ βράχο, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ πάρουμε κάτι πιὸ χρήσιμο, μέσα ἀπὸ τὸ σακκὶ τοῦ... ναύτη!...»

— Ἀπ' τὸ σακκὶ τοῦ ναύτη;!... Καλὲ τί εἶν' αὐτά ; Μήπως οἱ γονεῖς τους ἦταν τίποτε ληστοπειραταί ;... Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἂν εἶνε, πάλι τί φταῖνε τὰ παιδιά ;...

* * *

Κάθε πρωὶ ὁ κύριος Ντουμὰν ἀνέβαινε στὸ δωμάτιο τῆς Μηλιᾶς, καθότανε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ της καὶ συνωμιλοῦσε μὲ τὴ μικρὴ ἀρρωστη... Ἡ ἀφέλειαι καὶ ἡ νοημοσύνη της, τὸν ἔκανε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅ,τι ἔλεγε. Γιὰ νὰ μὴν τὴν στενοχωρήση δέ, στὸ διάστημα ποὺ ἦταν ἄρρωστη, δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀνακρίνη γιὰ τὸν θησαυρό... Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ τὴν ἄφηνε καὶ θυμότανε τὰ μεγάλα της μάτια, τὰ τόσο γλυκὰ καὶ εἰλικρινῆ, ξανάλεγε μέσα του:

— Ἂν γελιέμαι πὼς κι' αὐτὸ τὸ κορίτσι λέει ψέματα, τότε ὡρισμένως δὲν πρέπει νὰ μὲ λένε πειὰ Εὐσέβιο!...

Τὸν Γιαννάκη ἄρχισαν νὰ τὸν ἀγαποῦν ὅλοι στὸ σπίτι, ἀπὸ τὰ σκυλιά, ὡς τὴν μαγείρισσα. Ὁ Ζοζὸς πειὰ εἶχε τρελλαθῆ μαζύ του κι' ὅσες φορὲς δὲν εἶχε βουλειά, ὅλο μὲ τὸν Γιαννάκη βρισκότανε...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σηκώθηκε ἡ Μηλιά, ἡ κυρία Πολυξένη τὴ μάθαινε νὰ συγυρίζη μαζύ της τὰ ἀσπόρρουχα. Συχνὰ τὴν ἔστελνε καὶ στὴν κυρία Ντουμάν, πότε μ' ἕνα φόρεμα, πότε μὲ μιὰ ἀνθοδέσμη.. Μὰ ἡ κυρία Ντουμὰν δὲν τὴν δεχότανε καθόλου εὐγενικά. Ἂν μάλιστα δὲν φοβότανε, μήπως δυσαρεστήση τὸν ἀνδράδελφό της, θὰ εἶχε ἀπὸ καιρὸ ὀγλέει ἔξω ἀπ' τ ὸ σπίτι τὰ «ζητιανάκια» καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά.

Ὁ Ἰούλιος πάλι, ὁ νεαρὸς ἀνηψιὸς τοῦ κ. Ντουμὰν καὶ γυιὸς τῆς νύμφης του, ὁ ὁποῖος ἔμενε κι' αὐτὸς στὴν ἔπαυλι, δὲν τοὺς μιλοῦσε ποτέ, ἐπειδὴ τὰ ζήλευε, γιὰ τὴ συμπάθεια τὴν ὁποία ἔδειχνε σ' αὐτὰ ὁ θεῖος του...

Τὴ συμπάθεια ὅμως αὐτή, τὴν ἄξιζαν πραγματικὰ τὰ παιδιά. Κι' ὅταν τὴν Κυριακή, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα τοῦ βρισκόντουσαν στὴν ἔπαυλι, ἐπῆγαν κι' αὐτὰ γιὰ προτ στὴν ἐκκλησία, πιασμένα ἀπὸ τὸ χέρι, ὅμορφα καὶ σ τὰ καινούργια τους ροῦχα, ἀξιόλογα μποροῦσε κανεὶς πάρη γιὰ ἀρχοντόπουλα, γιὰ παιδιὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῆ λεως. Τόση ἦταν ἡ φυσικὴ χάρι καὶ ἡ κομψότης τοῦ Γ καθὼς καὶ τῆς Μηλιᾶς...

— Πότε λοιπὸν θὰ ρωτήσετε τὸ Γιαννάκη γιὰ τὸ θησ εἶπε μιὰ μέρα ἡ Πολυξένη στὸν κύριό της. Ἐπὶ τέλους νὰ μάθουμε τί συμβαίνει... Ἐγὼ τί νὰ σᾶς πῶ!.. Ὅσο σότερο γνωρίζω αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά, τόσο μεγαλύτερ στοσύνη μοῦ ἐμπνέουνε... Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς πῶ, ρὶς κανένα φόβο, θὰ ἔβινα στὴ Μηλιὰ νὰ μοῦ φυλάξη τοφόλι μου.. Μὰ πάλι τί νὰ συμβαίνη ἄρα γε μ' ἐκεῖνο μάντι :

— Ἔχεις δίκηο, Πολυξένη. Στεῖλε μου αὔριο τὸ πρ Γιαννάκη στὸ δάσος. Ἐκεῖ θὰ συνομιλήσουμε ἡσυχα, ἐ θὰ καπνίζω τὴν πίπα μου...

Ὁ κ. Ντουμὰν εἶχε μέσα του ἕνα κρυφὸ φόβο. Ἔτσ πως ἀνεκάλυπτε ἑνόχους τοὺς μικροὺς προστατευομέν Ἔτσι, τοῦ ἦταν προτιμότερη ἡ ἀμφιβολία, ἀπὸ μιὰ βέβ ἡ ὁποία θὰ τὸν ἔκανε ἴσως, νὰ πάυση, νὰ συμπαθῆ τὰ π

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἐνῶ ὁ κύριος Ντουμὰν μὲ τοὺς σκυ καὶ μὲ τὴν πίπα του, καθότανε κοντὰ στὴ λίμνη τοῦ ἐθαύμαζε τὶς ἀνθισμένες πασχαλιές — ἦταν ἕνα ἀ πριλιάτικο πρωὶ — ἀκουσθήκανε κοντά του, τὰ ἐλαφρ τὰ τοῦ Γιαννάκη:

— Μ' ἐζητήσατε, κύριε ; εἶπε τὸ παιδὶ κ' ἔβγαλε τὸ κ του.

—Ποῦ τὸ βρῆκες ἐκεῖνο τὸ διαμάντι ; τὸν ρώτησε ὁ κ. Ντουμὰν, ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴν προλάβη ὁ Γιαννά προετοιμάση τὴν ἀπάντησί του...

— Ποιὸ διαμάντι ; ρώτησε ὁ μικρὸς ἔκπληκτος.

— Ἐκείνη τὴν πέτρα ποὺ εἶχες στὴν τσέπη σου ;

— Πρώτη φορά, κύριε, ἀκούω τὴ λέξι «διαμάντι». πέτρα εἶνε ἕνα γυαλί...

Οὔτε ταράχτηκε, οὔτε κοκκίνισε καθόλου ὁ Γιαννά νοντας αὐτὴν τὴν ἀπάντησι...

— Μὰ ποῦ μεγάλωσες ἐσύ ;

— Στὸ σπίτι μας...

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ διαμάντια ;

— Ποτέ. Τί τὰ κάνουν τὰ διαμάντια ;

— Δαχτυλίδια, καρφίτσες, σκουλαρίκια, θραχιόλια... πῆγες ποτὲ στὴν πόλι ; Δὲν ἔχεις δεῖ ποτὲ ἀδαμαντοπω

— Ποτέ !... Δὲν βγῆκα οὔτε μιὰ φορὰ ἀπ' τὸ Μ Κ' ἐκεῖ πάλι δὲν ἔβγαινα ἔξω, παρὰ μόνο κάθε Κυρια πήγαινα στὴν ἐκκλησία...

— Τότε λοιπόν, πῶς βρέθηκε ἐκεῖνο τὸ διαμάντι στὸ λι σου ;

—Τὸ βρήκαμε μέσα σ' ἕνα κουτί... Μὰ δὲν ἔρετε τ κουτί!... Ἀπ' ἔξω, παντοῦ, σ' ὅλες τὶς μεριὲς εἶχε ζω να ἀνθρωπάκια, πουλάκια καὶ ζῶα... Ἦταν χωμένο μέσ τρύπα τοῦ βράχου μας, μὰ τόσο θαθειά, ποὺ ἡ Μηλ κ' ἔπαθε ὡς ὅτου νὰ τὸ τραβήξη. Ἂν δὲν ἦταν ὁ γλάρ χωνότανε ἐκεῖ γιὰ νὰ τρώη γαρίδες, ποτὲ δὲν θὰ τὸ β αὐτὸ τὸ κουτί. Ἦταν μάλιστα κλειδωμένο κ' ἐπειδὴ βρ μὲ τὸ κλειδὶ ἀνοιγόν ἀ σπάσουμε τὴν κλειδ

— Καὶ τί βρήκατε μ — Πετράδια ἄσπρα μ' αὐτὸ ποὺ ἔχω πράσινα, καμμιὰ φορ ἀπὸ κάθε χρῶμα καὶ μ τάρια χοντρὰ σὰν κια... Ἡ Μηλιὰ ἔφε ἔχει δεῖ ὅμοια στὴ

τῆς Παναγίας, στὴν ἐκκλησία ποὺ πήγαινε... καὶ πῶς τὸ καθένα θάζιζε πενῆντα λεπτὰ τὸ λιγώτερο!...

— Μά σεῖς, παιδί μου, βρήκατε ὁλόκληρη περιουσία, ἂν εἶνε ὅλα σὰν αὐτὸ τὸ διαμάντι ποὺ ἔχεις... Τὰ πράσινα εἶνε σμαράγδια... Τὰ κόκκινα εἶνε ρουμπίνια... Καὶ τὰ μαργαριτάρια φαίνεται πὼς θὰ εἶνε ἀληθινά, ἀφοῦ βρέθηκαν μαζὺ μὲ τέτοια διαμάντια... Καὶ ποῦ τὸ ἀφήσατε τώρα αὐτὸ τὸ κουτί σας; Δὲν φοβόμαστε μήπως πάη κανεὶς καὶ σᾶς τὸ κλέψη;

— Α!... Μπᾶ! Μπά! Εἶνε χωμένο μέσα στὸ σπηλιὰ τοῦ μεγάλου βράχου, ποὺ δὲν τὴν ξέρει κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μηλιὰ κ' ἐμένα. Ἡ ἀδελφή μου μάλιστα ἀνακάλυψε τὴν τρύπα, ποὺ περάσαμε μέσα...

— Καὶ αὐτὴν τὴν τρύπα δὲν τὴν ξέρει κανένας ἄλλος στὸ χωριό :

—Ἐμείναμε ἐκεῖ μέσα περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ κανένας δὲν ἦρθε νὰ μᾶς βρῆ. Ὑπάρχει ὅμως κάποιος ποὺ κατάλαβε πὼς εἴμαστε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν βράχο..

— Ποιὸ τὸ ξέρεις ;

Τότε ὁ Γιαννάκης διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο τῶν ἐπιστολῶν, τὶς ὁποῖες ἀνταλλάξανε μὲ τὸν ἄγνωστο ἐκεῖ, διὰ μέσου τοῦ γλάρου...

— Δὲν μοῦ λές ; ρώτησε τότε ὁ κ. Ντουμὰν τὸ Γιαννάκη... Θυμᾶσαι ἀκόμα καλὰ τὸ βράχο ; Μπορεῖς νὰ τὸν γνωρίσης ;

— Αὐτὸ ποὺ μ' ἐρωτᾶτε, κύριε, εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ σᾶς ρωτοῦσα ἐγὼ ἂν μπορεῖτε νὰ γνωρίσετε τὴ Λάνδη.. Πρέπει ὅμως νὰ πᾶμε πρῶτα στὸ Πλωμανάκ...

— Καὶ τὸ νόμισμα ἐκεῖνο, τὸ βρῆκες ἐπίσης μέσα στὸ κουτί ;

— Ἄ! Ὄχι! Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ σκάβαμε στὴν ἄμμο, πετάχτηκε μπροστά μου...

— Νὰ σοῦ δώσω δέκα φράγκα, μοῦ δίνεις τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι :

— Σᾶς τὰ χαρίζω, κύριε... Δὲν θέλω νὰ μοῦ δώσετε τίποτα.. Ἐκάματε τόσα καλὰ σ' ἐμένα καὶ στὴν ἀδελφή μου... Ἀφοῦ σᾶς ἀρέσουν, πηγαίνω ἀμέσως νὰ σᾶς τὰ φέρω... Θέλετε ;

— Θέλω. Πήγαινε νὰ μοῦ τὰ φέρης.

Ὁ Γιαννάκης ἔβγαλε τρέναντας καὶ σὲ λίγο, ὅταν ξαναγύρισε, ἔδωσε στὸν κ. Ντουμὰν τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι...

— Ὁρίστε, κύριε, τοῦ εἶπε. Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος, ποὺ μπορῶ, ἂν καὶ φτωχός, νὰ σᾶς ναοίσω αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα ποὺ σᾶς ἀρέσουν. Ἂν τὸ ἤξερα, θὰ τὸ ἔκανα καὶ πρὶν μοῦ τὸ πῆτε. Μὰ πιὸ νὰ ὑποθέσω ἐγὼ, πὼς μέσα σὲ τόσα ὡραῖα πράγματα ποὺ ἔχετε, πὼς θὰ θέλατε αὐτὰ τὰ τιποτένια!...

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, εἶπε ὁ κύριος Ντουμὰν, καὶ φύλαξε στὴν τσέπη του τὸ μικρὸ θησαυρό... Κατόπι σφύριξε στοὺς σκύλους του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μ.τ.τ. γ

«Τώρα πειὰ εἶμαι βέβαιος, συλλογιζόταν στὸν δρόμο, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ τίμιο, ἕνα λαμπρὸ παιδί... Ὄχι μόνο δὲν ἤρθε ἐδῶ, γιὰ νὰ μᾶς κλέψη, ἀλλὰ μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, μοῦ χάρισε ἀμέσως αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ γι' αὐτὸν εἶνε ὁλόκληρη περιουσία... Καὶ τὸ ἔκανε μὲ τόση προθυμία! Φάνηκε τόσο εὐτυχὴς ποὺ τοῦ δόθηκε περίστασις νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη του!... Α! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνάκρισί μου αὐτή... Ἐτελείωσε ὑπέροχα, θαυμάσια, ὅπως ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φανταθῶ καλύτερα...

* * *

— Πότε λοιπὸν ἔρχεται ὁ κ. Γκαζί ; ρώτησε στὸ γεῦμα ὁ κ. Ντουμὰν τὸν ἀνεψιό του Ἰούλιο. Σοῦγραψε ;

— Μάλιστα, θεῖε μου. Θὰ ἐπιστρέψη τὴν Κυριακή. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα λήγει ἡ δίμηνη ἄδεια ποὺ τοῦ δώσατε.

— Καὶ ποῦ πῆγε ;

— Στὴ Βρετάνη. Ἐκεῖ τελειώνουν πάντα ὅλα του τὰ ταξίδια.

—Πῶς πέρασε ;

— Διασκέδασε θαυμάσια. Μοῦ γράφει ὅτι ἄμα γυρίση θὰ μᾶς τὰ διηγηθῆ ὅλα.

— Α! Χάρηκα παραπολύ. Ἔχω ἀρχίσει νὰ αἰσθάνωμαι πολὺ τὴν ἔλλειψι τοῦ καλοῦ καὶ ἄξιου αὐτοῦ νέου.

— Μὲ πόση ὅμως εὐκολία, ἀλήθεια, χαρίζεις τὴν συμπάθειά σου ! παρατήρησε τότε ἡ κυρία Ντουμάν. Ἡ μεγάλη σου καλωσύνη σὲ κάνει νὰ τοὺς βλέπης ὅλους καλούς...

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι πολὺ σπάνια γελιέμαι, ἀπεκρίθηκε ὁ κ. Ντουμάν. Ἔπειτα γιὰ τὸν κ. Γκαζὶ εἶχα τὶς καλύτερες συστάσεις, ὅταν τὸν προσέλαβα ὡς παιδαγωγὸ τοῦ Ἰουλίου σου... Μοῦ εἶχε μιλήσει γι' αὐτὸν μ' ἐξαιρετικὴ θερμότητα ὁ καλός μου φίλος κ. Πεμάλ. Ὅπως ξέρεις, ὁ κ. Γκαζὶ εἶνε γυιὸς ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ, ποὺ πνίγηκε. Ἦταν καὶ αὐτὸς σημαιοφόρος, μὰ μόλις εἶδε ὅτι ὡς παιδαγωγὸς θὰ κέρδιζε περισσότερα, παραιτήθηκε, γιὰ τὸ χατῆρι τῆς χήρας καὶ τῆς φτωχῆς μητέρας του. Καὶ πραγματικά, ἕνας σημαιοφόρος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔχη μισθὸ πέντε χιλιάδες φράγκα, ὅσα τοῦ δίνω ἐγώ...

— Βεβαιότατα!... Μὲ τέτοιο μισθὸ καὶ ποιὸς δὲν θὰ δεχότανε;... παρετήρησε πάλι ἡ κυρία Ντουμάν.

— Καὶ ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν ἄλλος γυιὸς θὰ δεχότανε νὰ θυσιάση τὸν βαθμό του καὶ τὴ φιλοδοξία του, πρὸς χάριν τῆς μητέρας του. Εἴχομαι μάλιστα νὰ κάνη καὶ γιὰ σένα ὁ γυιός σου ὅ,τι ἔκανε ὁ κ. Γκαζὶ γιὰ τὴ μητέρα του... Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι τὴν ἔχασε κι' αὐτὴν τὸν περασμένο χρόνο...

— Βλέπω, Εὐσέβιε, ὅτι τὰ λόγια μου σὲ πειράζουν πάντοτε... Καὶ ὅμως δὲν τὰ λέω μὲ τέτοιο σκοπό...

— Ὠ! Τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ κ. Ντουμάν. Τέλος πάντων τὴν προσεχῆ Κυριακὴ ὁ κ. Γκαζὶ θὰ εἶν' ἐδῶ καὶ ὁ Ζοζὸς θὰ μᾶς σερβίρη στὸ τραπέζι τὸ πιὸ παληὸ κρασί, γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπάνοδο τοῦ καλοῦ μου φίλου !...

Ὁ Ζοζὸς ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι του, ὅτι θὰ ἐκτελοῦσε μὲ πολὺ εὐχαρίστηση, τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του, γιατὶ κι' αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παιδαγωγό.

Ὁ Ζοζός, ποὺ ἀπὸ μικρὸς ὑπηρετοῦσε στὴ Λάνδη, ἦταν πιστὸς σὰν σκυλὶ καὶ ἀφοσιωμένος τυφλὰ στὸν κύριό του, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε νὰ κάνη πειὰ χωρὶς αὐτόν. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους εἶνε ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα νὰ μιλάη ἐλεύθερα καὶ νὰ ἐκφράζη τὴ γνώμη του γιὰ τὸ κάθε τι.

Ἕνα δοάδυ, λοιπόν, καθὼς βοηθοῦσε τὸν κύριό του νὰ γδυθῆ, ρώτησε:

— Δὲν σᾶς φαίνεται, κύριε, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ ὡραῖο παιδί ;

— Ναί!... Σέβασι... Μὰ γιατὶ μ' ἐρωτᾶς; Ἐσὺ ὅταν λὲς κάτι, ἔχεις πάντα τὸν σκοπό σου...

Νὰ γιατὶ σᾶς ρωτῶ, κύριε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Γιαννάκης μπορεῖ ἐξαιρετα νὰ ὑπηρετῆ στὸ τραπέζι... Ἂν τὸν μάθω νὰ δίνη καὶ νὰ σηκώνη τὰ πιάτα, θὰ ἔνω στὴ βουλειά μου ἕνα θαυμάσιο βοηθό, ὁ ὁποῖος μποεῖ νὰ μὲ ἀντικαταστήση ἀργότερα, ἂν τύχη καὶ ἀρρωστήσω ἢ πέσω καὶ ἀπάσω κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι...

Καὶ γιατὶ προμαντεύεις τέτοια καλά, ρώτησε γελῶντας ὁ κύριος Ντουμάν.

— Μὰ ἔερω κ' ἐγὼ, κύριε μου, τί μπορεῖ νὰ συμβῆ!... Ἄνθρωποι εἴμαστε... Τέλος πάντων θέλω νὰ πῶ, πὼς ἐγὼ εἶμαι σὲ θέσι νὰ μὲ ἀντικαταστήση θαυμάσια!...

— Ἔστω! Λέγομαι ἀπόντιτς ὁ οἰκοδεσπότης. Ἂν καὶ δὲν εὔχομαι νὰ πάθης τίποτα, σοῦ δίνω τὴν ἄδεια νὰ διδάξης τὸν Γιαννάκη πῶς σερβίρουν καὶ τὸν ἐγκαταστήσης, ὡς βοηθό σου, στὴν τραπεζαρία. Ἔχεις δίκηο! Κάθε εἶνε μικροπρεπὲς, ὅμοιος καὶ μὲ καλοὺς τρόπους, θὰ κάνη ὡραία φιγούρα...

Κ' ἐπειδὴ ὁ Ζοζὸς ἀγαποῦσε τὸ σπίτι του, τόσο κι' ἀλλο τόσο, γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν κύριό του, ὁ κύριος Ντουμὰν, ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὔθυμος ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐξακολούθησε:

— Πρόσεξε δίμως, κυρά, νὰ μὴ τύχη καὶ σοῦ βάλη ὁ Γιαννάκης, κατὰ λάθος, κανένα πιάτο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν μέσα καὶ θὰ χαθῆ !...

Αὐτὸ φάνηκε τόσο πολὺ ἀστεῖο στὸν ἀγαθὸ Ζοζό, ὥστε ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὰ γέλια καὶ κυλιότανε...

* * *

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἀμέσως ὁ Γιαννάκης ἄρχισε νὰ μαθαίνη τὴν ὑπηρεσία του, χάρις στὴ μεθοδικότατη διδασκαλία τοῦ Ζοζοῦ, ὁ ὁποῖος ἄφηνε τὰ λερωμένα πιάτα μπροστά σὲ ἕλους γιὰ νὰ ἔννοῆ ὁ μαθητευόμενος τοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ δώση καθαρά. Ἔτσι ὁ Γιαννάκης δὲν ἄργησε νὰ γίνη τέλειος σερβιτόρος...

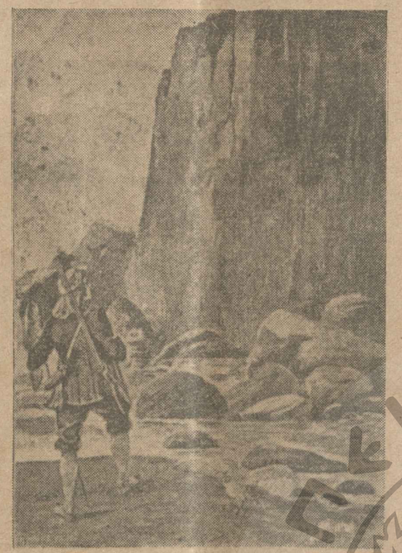

Ἔμοιαζε μ' ἕνα πύργο τετράγωνο, φτιαγμένο ἀπὸ μονοκόμματο γρανίτη χωρὶς κανένα ἄνοιγμα πουθενά.

[(Ἀκολουθεῖ)]

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΤΣΟ ΚΟΒ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

Ο κόμης Χάγιος, ένας από τους πιό παληούς άριστοκράτες της Ούγγαρίας, πού είχε ένα θαρύ καί ζοφερό πύργο έπάνω στά Καρπάθια, είδε μιά χειμωνιάτικη νύχτα νά παρουσιάζεται μπροστά του τό έπιτελεῖο τοῦ 3ου Συντάγματος τῶν Ουσσάρων. Οἱ Ρῶσσοι έκείνη τήν έποχή είχαν πλημμυρίσει τή Γαλικία κ' έτοιμαζόντουσαν νά ξεχυθοῦν στούς ούγγαρέζικους κάμπους. Ὁ κόμης Χάγιος λοιπόν θεώρησε μεγάλη κ' έξαιρετική τιμή του νά φιλοξενήση στόν παληό πύργο του δέκα άξιωματικούς τῶν Ουσσάρων πού προχωροῦσαν γιά νά προλάβουν τή ρωσσική είσβολή.

Ἀπ' αὐτούς τούς δέκα άξιωματικούς, ὡστόσο, μονάχα τέσσερες κίνησαν κάπως ἰδιαίτερα τήν προσοχή του. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὁ συνταγματάρχης, ένας χοντρός κι' άπότομος γίγας, μέ παχειά καί φιλήδονα χείλη πού διψοῦσαν πάντα γιά έκλεκτό κρασί. Ὡς ἄνθρωπος μπορεῖ νά μήν ἄξιζε τίποτε, μά ὡς άξιωματικός ἦταν «ἄσσος», γιατί τό στῆθος του ἦταν καταστόλιστο ἀπό παράσημα. Ἔπειτα ἐρχόταν ὁ λοχαγός Βαλντάνι, ένας μελαψός ἄνδρας μ' ἀτσαλένια νεῦρα, πού ἄνοιγε τίς μποτίλλιες τοῦ Τοκαΐ 1860, κάνοντας θρύμματα τό λαιμό τους μέ μιά σφαῖρα. Ὁ τρίτος άξιωματικός ἦταν κάπως μυστηριώδης. Κάθε φορά πού παρουσιαζόταν άνάμεσα στούς εὐθυμους συναδέλφους του, τό χαμόγελο ἔσβυνε άμέσως ἀπό τά χείλη τους. Γιατί ἀρά γε ; Ἴσως γιατί ὁ άξιωματικός αὐτός, ὁ ταγματάρχης Μαντράσι, ἦταν ὁ ἀρχηγός τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Τέλος, ὁ τέταρτος άξιωματικός, ἄρεσε ξεχωριστά στόν κόμητα Χάγιος. Ἦταν ἕνα ὡμορφο παιδί, μελαχρινό, μέ κατάμαυρα μαλλιά καί μέ άριστοκρατική ἐμφάνιση. Ἦταν ὁ ὑπολοχαγός Λιλιόν, ἔγγονος ἑνός παληοῦ καί καλοῦ φίλου του πού εἶχε ένα μεγάλον πύργο στό Τιμπίσκο. Ὁ φίλος του αὐτός εἶχε δυό παιδιά καί τό ἕνα ἀπό αὐτά ἦταν ὁ νεαρός ὑπολοχαγός πού φιλοξενοῦσε στό σπίτι του. Τό ἄλλο ἦταν μιά ὡμορφη κόρη πού βρισκόταν ἐκείνον τόν καιρό στό Πρεσμπούργο.

Οἱ άξιωματικοί λοιπόν τῶν Ουσσάρων γλεντοῦσαν ἐκεῖνο τό βράδυ στήν μεγάλη τραπεζαρία τοῦ πύργου, μεθῶντας μέ τό παληό Τοκαΐ τοῦ γέρου άριστοκράτη. Ὁ ὑπηρέτης του, ὁ άσπρομάλλης Λάτσλο δέν πρόφταινε νά κουβαλάη τίς μποτίλλιες τοῦ κρασιοῦ ἀπ' τό ὑπόγειο. Πιό πολύ κρασί ἀπ' ὅλους ἔπινε ὁ χοντρός συνταγματάρχης καί κάθε τόσο παρακινοῦσε τόν νεαρό Λιλιόν ν' ἀδειάση τό ποτῆρι του.

— Ἐμπρός, φίλε μου, τοῦ ἔλεγε, στήν ὑγεία τῆς Ούγγαρίας καί τῶν δικῶν σου!

— Θά τόν μεθύσετε, συνταγματάρχα μου! φώναξε γελῶντας ὁ ταγματάρχης Μαντράσι. Ἀπό τή μέρα πού γύρισε ἀπό τήν ἄδειά του δέν πίνει τίποτε ἄλλο παρά καθαρό νερό!...

Ὁ συνταγματάρχης ξέσπασε κι' αὐτός σ' ἕνα θορυβῶδες γέλιο καί ξαναγέμισε τά ποτήρια.

— Ἐμπρός! ἔκανε. Στήν ὑγεία τῶν ὡμορφων γυναικῶν τῆς Ούγγαρίας καί τῆς ἀδελφῆς σου, Λολιόν, πού εἶνε ἡ πιό ὡμορφη ἀπ' ὅλες!...

Ὁ νεαρός ὑπολοχαγός μέ μιά τελευταία προσπάθεια ἔσφιξε τό ποτῆρι στά χέρια του κ' ἐτοιμάσθηκε νά τό ἀδειάση. Ἐκείνη τή στιγμή ὅμως ἐπενέβη ὁ λοχαγός Βαλτάνι.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην... εἶπε σοβαρά στόν συνταγματάρχη. Μά ὁ ὑπολοχαγός Λιλιόν δέν μπορεῖ πειά νά πιῆ ἄλλο κρασί.

Καί χωρίς καμμιά ἄλλη ἐξήγηση παρέσυρε ἔξω ἀπό τήν τραπεζαρία τόν νεαρό ὑπολοχαγό. Ἔπειτα, ὁ Βαλντάνι ξαναγύρισε μόνος του, κάθησε δίπλα στόν πειραγμένο συνταγματάρχη κι' ἄρχισε νά πίνη σιωπηλά κυττάζοντάς τον κάθε τόσο μ' ἕνα φανερό άσπονδο μῖσος. Ὁ ταγματάρχης Μαντράσι τότε, γιά νά ἀποσοβήση τό ἐπεισόδιο, πού δέν θ' ἄργοῦσε νά ξεσπάση, ρώτησε ξαφνικά τόν πυργοδεσπότη τους.

— Κόμη Χάγιος, γιά πέστε μας, ἀλήθεια, ποιά εἶνε αὐτή ἡ ὡραία κυρία πού μᾶς κυττάζει ἀπό τό κάδρο της;

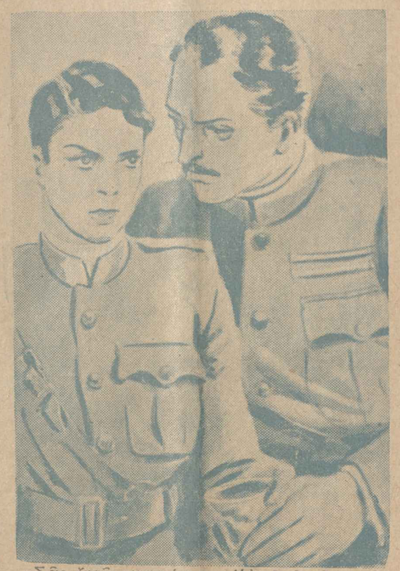

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην... Μά ὁ ὑπολοχαγός Λιλιόν δέν μπορεῖ νά πιῆ ἄλλο κρασί...

"Ολοι γύρισαν καί κύτταξαν αὐτό τό κάδρο, πάνω άπό ἕνα μεγάλο τζάκι. Ἦταν μιά πεντάμορφη γυναίκα, μέ κάποια πέπλα, πού χαμογελοῦσε μ' ἕναν μυστηριώδη τρόπο, σάν ἔκρυβε κάποιο μυστικό.

— Εἶνε μιά πρόγονός μου, ἐξήγησε στενοχωρημένος ὁ γοδεσπότης, πού εἶχε μιά τραγική ἱστορία. Ὁ ἄνδρας της σύχτα, τῆς κάρφωσε ἕνα μαχαίρι στήν καρδιά, γιατί εχε στέψει πώς τόν ἀπατοῦσε. Ἔπειτα ὅμως ἀπεδείχθη πώς ἀθῶα... Κι' ἀπό τότε κι' ὁ πύργος τῶν Χάγιος ἔχει τή Κυρία του... Λένε πώς τό φάντασμα αὐτῆς τῆς γυναίκας γυρίζει ἐδῶ πέρα, ὅταν πρόκειται νά συμβῆ καμμιά συμφορά. Μά δέν βαριέστε!... Ποιός πιστεύει σ' αὐτές στορίες! Ἐμπρός, κύριοι, ἄς πιοῦμε στήν ὑγεία μας!...

Ὁ συνταγματάρχης ὡστόσο θέλησε ν' ἀστειευθῆ.

— Ὡμορφη γυναίκα! ἔκανε. Ἂν τύχαινε νά τήν συναντήσω, κόμη Χάγιος, σᾶς δίνω τόν λόγο μου πώς ἐγώ θά τῆς ἔδειχνα περισσότερη τρυφερότητα ἀπό τόν πρόγονό σας!...

Ὁ πυργοδεσπότης χλώμασε ἀκούγοντας αὐτά τά λόγια.

— Ὁ Θεός νά σάς φυλάξη, συνταγματάρχα... ψιθύρισε κάνας τόν σταυρό του. Ἡ Λευκή Κυ φέρνει πάντα τή συμφορά...

Οἱ άξιωματικοί ἀνταρίχιασαν καί ράτησαν τά πυτήρια τους. Ὁ συνταγ τάρχης, ὡστόσο ξέσπασε πάλι σ' σαρκαστικό γέλιο κ' ἔβγαλε τό πυ του.

— Προσοχή! Θά τῆς φυτέψω ἕξη σ ρες στήν καρδιά...

Μά τήν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε παράξενη φασαρία στόν διάδρομο, νά εἶχαν σπάσει μερικές μποτίλλιες πειτα ἀκούστηκαν θιαστικά θήματα ξω ἀπό τήν πόρτα.

Κανείς ἀπό τούς άξιωματικούς βρῆκε τό θάρρος νά σηκωθῆ. "Ολοι χαν παγώσει ἀπό τή φρίκη τους.

Ἄξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε διάπλ καί παρουσιάσθηκε κατάχλομος ὁ ὑπ ὑπηρέτης Λάτσλο.

— Ἡ Λευκή Κυρία!... φώναξε χνά. Ἡ Λευκή Κυρία ἦταν στό δ τοῦ διαδρόμου!... Μέ ἴδρε ἀπό πά Βοήθεια!...

Καί σωριάσθηκε στό κατῶφλι τῆς τας λιπόθυμος.

Οἱ άξιωματικοί βουβάθηκαν ἀπ κατάπληξη. Μά ὅταν συνῆλθαν, δέ κανείς στόν διάδρομο. Μονάχα σμένες μποτίλλιες πού εἶχαν ξεφύ τά χέρια τοῦ ὑπηρέτη. Ἀκόμη κι πολοχαγός Λιλιόν, πού εἶχε ξυ ἀπό τόν θόρυβο, ἔβγηκε στόν διάδρ γιά νά δῆ τί γινόταν..

— Μήπως εἴδατε τό φάντασμα; ρώτησε γελῶντας ὁ συνταγματάρχης

— Ὄχι, τοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνος λώνοντας τά μάτια του. Κοιμήθη μέσως μόλις γύρισα στό δωμάτιό Δέν ἤξερα πώς μιά ὡραία κυρία θ ἔκανε τήν τιμή νά σουλατσάρη ἔξω ἀπό τήν πόρτα μου.

"Ολοι τότε ξέσπασαν σέ ἠχηρά γέλια καί σιγά-σιγά θησαν στά δωμάτιά τους. Ὁ κόμης Χάγιος κλείστηκε κ στό δικό του καί ξαπλώθηκε συλλογισμένος, σέ μιά πολυθ μπροστά στό τζάκι.... Τί τρελλός πού ἦταν ὁ γέρος Μα Θά κοιμόταν ὄρθιος φαίνεται καί εἶχε δεῖ στ' ὄνειρό του Λευκή Κυρία... Ὁ πυργοδεσπότης ἔκλεινε σιγά-σιγά τά του, πού βάραιναν ἀπό τόν ὕπνο, ὅταν ξαφνικά ἄκουσε κά θόρυβο, στό διπλανό δωμάτιο, ὅπου κοιμόταν ὁ συντα χης. Κάποιος εἶχε ἀνοίξει σιγά τήν πόρτα. Ποιός ἦταν ἄρ Ὁ συνταγματάρχης δίχως ἄλλο... Μά ποῦ πήγαινε; Ὁ Χάγιος μισάνοιξε τήν πόρτα του καί κύτταξε ἔξω. Δέν κανείς στόν διάδρομο... Περίεργο!... Θά ὄνειρεύτηκα κι' αὐτός. Ἔρριξε μιά ματιά στήν ὥρα, — ἦταν δυό μ μεσάνυχτα — καί γδύθηκε γιά νά πέση στό κρεββάτι. Σ τόν τῆρε ὁ ὕπνος, ὅταν ξαφνικά βρέθηκε καθισμένος στ δια τοῦ κρεββατιοῦ του μέ τ' αὐτιά τεντωμένα στόν παρ θόρυβο. Ἀπό τό διπλανό δωμάτιο ἐρχόταν ἕνα βραχνό

σπαραχτικό οὐρλιασμα!...

Ὁ κόμης Χάγιος πῆδησε ἀπό τό κρεββάτι, ἔτρεξε στήν πόρτα, τήν ἄνοιξε καί πετάχτηκε στόν διάδρομο. Μά εἶδε κάτι πού τόν ἔκανε νά παγώση ἀπό τή φρίκη του.

Ἡ Λευκή Κυρία !...

Τό ἀσπρο φάντασμα ἐμφανιζόταν αγά-σιγα στό βάθος τοῦ διαδρόμου. Ὁ κόμης Χάγιος δέν βρῆκε τή δύναμη νά προχωρήση. Γύρισε πίσω καί μπῆκε στό δωμάτιο τοῦ συνταγματάρχη. Ἕνα φρικιαστικό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια του. Ὁ συνταγματάρχης ἦταν ξαπλωμένος καταγῆς μ' ἕνα μαχαίρι καρφωμένο στό στῆθος.

— Τί πάθατε, για τ' ὀνομα τοῦ Θεοῦ; τοῦ φώναξε ὁ κόμης Χάγιος.

— Ἡ Λευκή Κυρία... τοῦ ἀπάντησε μέ μισόσβυστη φωνή ὁ συνταγματάρχης. Εἴχατε δίκηο, Χάγιος.... Δέν ἔπρεπε νά τή συναντήσω.... Ναι.. Δέν ἔπρεπε νά συναντήσω τή Λευκή Κυρία!...

Τα τελευταῖα λόγια τοῦ πνίγηκαν ἀπό ἕνα κῦμα αἵματος πού ἀνέβηκε στό στόμα. Ὁ συνταγματάρχης τότε σπάραξε ἀπό ἕνα τελευταῖο σπασμό καί ξεψύχησε. Τόν εἶχε σκοτώσει ἡ Λευκή Κυρία.

* * *

Ὕστερ' ἀπό τρεις ἡμέρες, ὁ κόμης Χάγιος κι' ὁ ταγματάρχης Μαντράσι τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας καβάντουσαν πάλι στήν τραπεζαρία τοῦ πύργου. "Ολοι οἱ άξιωματικοί θά ἐφευγαν τό πρωί... Κι' ὁ γέρος πυργοδεσπότης θ' ἀπόμενε πάλι μόνος, μέσα σ' ἐκείνη τήν καταραμένη κατοικία του πού εἶχε ἀτιμασθῆ ἀπό ἕνα ἔγκλημα, ἀπό μιά στυγερή δολοφονία.

— Ἐλᾶτε... Μήν στενοχωριέστε... τοῦ ἔλεγε γιά νά τόν παρηγορήση ὁ Μαντράσι.

— Αὐτά εἶνε λόγια.. τοῦ ἀπάντησε ὁ κόμης Χάγιος. Σᾶς εὐχαριστῶ, μά θέλω κάτι περισσότερο... Θέλω τ' ὄνομα τοῦ δολοφόνου. Δέν ἀνακαλύψατε τίποτε;

— Ὄχι, τίποτε... ἔκανε ὁ Μαντράσι, στενοχωρημένος.

Ἐκείνη τή στιγμή ἄνοιξε ἡ πόρτα καί μπῆκε ὁ ὑπηρέτης Λάτσλο.

— Ἕνα τηλεγράφημα γιά τόν κύριο ταγματάρχη Μαντράσι.. ψιθύρισε.

— Ἄ, εἶνε γιά μένα... Εὐχαριστῶ, εἶπε χαμογελῶντας ὁ ἀρχικατάσκοπος.

Κι' ἄνοιξε τό τηλεγράφημα.

— Διάβολε!... φώναξε σέ λίγο. Μά κάτι πού δέν τό περίμενα!...

Καί χωρίς νά προσθέση τίποτε ἄλλο, ὥρμησε ἔξω ἀπό τήν τραπεζαρία. Φαινόταν ἀνήσυχος καί τρομαγμένος. Μά ὅταν ξαναγύρισε, ὕστερ' ἀπό μισή ὥρα, χαμογελοῦσε παράξενα, σάν νά εἶχε μάθει κάτι εὐχάριστο.

— Ξέρετε πῶς ἔχουμε ἕνα πρώτης τάξεως ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, ἀγαπητέ μου κόμη ; εἶπε στόν Χάγιος.

— Γιατί ; ἀπόρησε ἐκεῖνος.

— Μά, νά, γιατί εἶχε τήν καλωσύνη νά μοῦ τηλεγραφήση ὅτι ἐδῶ καί μιά ἑβδομάδα, στό Γαλάτσ τῆς Ρουμανίας ηὐτοκτόνησε ὁ ὑπολοχαγός... Μέ δυό λόγια, τό ὑπουργεῖο ἀνακάλυψε ὅλα!...

Ὁ κόμης Χάγιος δέν μποροῦσε νά καταλάβη τίποτε.

— Εἴχατε δίκηο, Χάγιος!... Δέν ἔπρεπε νά συναντήσω τή «Λευκή Κυρία»!...

— Συγγνώμην, εἶπε στόν Μαντράσι, μά δέν βλέπω ποιά σχέσι μποροῦν νά ἔχουν ὅλα αὐτά μέ τό ἔγκλημα πού ἔγινε ἐδῶ πέρα... Ἐγώ θέλω νά βρῶ τόν δολοφόνο!...

— Μά γι' αὐτόν ἀκριβῶς σᾶς μιλῶ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαντράσι. Τώρα πειά μάθαμε ποιός εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ συνταγματάρχη...

Ὁ κόμης Χάγιος πετάχτηκε ἀπό τήν πολυθρόνα του.

— Ποιός εἶνε; Ποιός εἶνε, γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; φώναξε ἀνήσυχος.

— Ἡ Λευκή Κυρία!... τοῦ εἶπε μ' ἕνα μυστηριῶδες ὕφος ὁ Μαντράσι. Ἐκεῖνος τοῦ ἔρριξε μιά αὐστηρά ματιά.

— Εἶμαι γέρος καί πρέπει νά μέ σέβεστε! ψιθύρισε. Μά, χτυχῶς, δέν τρελλάθηκα ἀκόμη. Ἀφῆστε ἡσυχη λοιπόν τήν Λευκή Κυρία... Ἡ γυναῖκες τῶν Χάγιος δέν ξαναγυρίζουν ὕστερ' ἀπό τριακόσια χρόνια, γιά νά καρφώσουν ἕνα μαχαίρι στό στῆθος ἑνός ξένου... ἑνός ἀνθρώπου πού φιλοξενεῖται στό σπίτι τους!...

— Μά, ὅταν αὐτός ὁ ξένος δέν ἔχη ἀξιοπρέπεια, τοῦ παρετήρησε ὁ Μαντράσι, χαμογελῶντας, ὅταν τίς ἀναγκάζη νά πάνε τήν νύχτα στό δωμάτιό του, ξέροντας πῶς δέν μποροῦν νά ὑπερασπίσουν τόν ἑαυτό τους, τότε, ἀγαπητέ κόμη, ὄχι μόνο ἡ γυναῖκες τῶν Χάγιος, μά κάθε Ούγγαρέζα, ξέρει νά καρφώση τό μαχαῖρι της στό στῆθος ἑνός ἀνάνδρου, ἑνός παληανθρώπου... Κι' ἄν τώρα μιά τέτοια γυναῖκα εἶνε ντυμένη μ' ἄσπρα, γιατί παραξενεύεστε, ὅταν τή λεω «Λευκή Κυρία»;

Ὁ κόμης Χάγιος κύτταξε τόν Μαντράσι, ὅπως κυττάζουμε ἕναν τρελλό.

— Ἔ, ὄχι, δέν εἶμαι τρελλός, τοῦ ἐξήγησε τότε ὁ ἀρχικατάσκοπος. Μά δέν ἔχω πολύν καιρό γιά νά σάς διηγηθῶ μέ κάθε λεπτομέρεια αὐτήν τήν ἱστορία. Μπορῶ ὅμως νά σάς πῶ μέ λίγα λόγια τί ἀκριβῶς συνέβη ἐδῶ πέρα στόν πύργο σας... Προηγουμένως ὡστόσο ἀκοῦστε μιά ἄλλη συγκινητική ἱστορία. Ἕνας νεαρός Οὐγγρέζος ἀξιωματικός τῶν Ουσσάρων του συνῆκε σέ μιά πλούσια ἀριστοκρατική οἰκογένεια, λιποτάκτησε μιά ἡμέρα γιά τά ὡμορφα μάτια μιᾶς κατακόμου. Βρῆκε λοιπόν εὐκαιρία ἀπό μιά ἄδεια πού εἶχε πάρει καί πέρασε στή Ρουμανία. Ἡ ἀδελφή τοῦ λιποτάκτη, πού τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά, γιά νά σώση τότε τήν τιμή τῆς οἰκογενείας της, φόρεσε τήν στολή τοῦ ἀδελφοῦ της καί πῆρε τή θέσι του στό σύνταγμα τῶν Ουσσάρων. Ὡς ὑπολοχαγός Λιλιόν. Ὁ συνταγματάρχης ὅμως ἀνεκάλυψε σέ λίγο πώς ἦταν ὡς ὑπολοχαγός του μιά ἀπό τίς ὡμορφες κοπέλλες τῆς Ούγγαρίας κ' ἐπειδή ἦταν ἕνα γουρούνι καί μισό, ἄρχισε νά τήν κυνηγάζη, ἀκόμη καί σέ ἐνα σπίτια. Ὁπλαδή ἐδῶ πέρα, στόν πύργο σας τήν νύχτα, ὅταν μπῆκε στό δωμάτιό της, ἡ δύστυχη αὐτή κοπέλλα, ἔβγαλε τή στολή τοῦ ἀξιωματικοῦ καί τολιχθηκε μέ τό σεντόνι. Ἔπειτα, βγῆκε στόν διάδρομο καί πέρασε στόν ἐξώστη, πού εἶνε πάνω ἀπό τόν κῆπο, γιά νά ἀναζητήση λιγάκι ἐκεῖ πέρα καί νά συλλογισθῆ τί ἔπρεπε νά κάνη. Κ' ἔτσι ὁ ἄτυχος Λάτσλο πού περνοῦσε κείνη τήν στιγμή ἀπ' τόν διάδρομο, ἔ

(Συνέχεια εἰς τήν σελίδα 47)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΕΡ

Ἕνας ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος τοῦ Βολταίρου.— Ἡ ἔκλυτος ζωὴ τοῦ «θρησκευτικοῦ συγγραφέ... Φρερόν.— Τὸ ἀνεκδιήγητο πάθημα ἑνὸς νεαροῦ ποιητοῦ.— Ἀνταλλαγὴ ὕβρεων μεταξὺ δύο διανοου... νων.—Ἕνα καυστικώτατο ἐπίγραμμα τοῦ Βολταίρου. Ὁ ξαφνικὸς θάνατος τοῦ Φρερόν κτλ.

Οἱ φιλολογικοὶ καυγάδες τοῦ Βολταίρου παρέμειναν ἐπικοὶ στὴν ἱστορία τῶν γαλλικῶν γραμμάτων. Ὁ μέγας αὐτὸς συγγραφεύς, ἕνα ἀπὸ τὰ φωτεινότερα μυαλὰ τοῦ κόσμου, εἶχε τὴν ἀθεράπευτη μανία, ὅταν δὲν χώνευε κάποιον νὰ τοῦ τὸ λέῃ κατὰ πρόσωπον, ἀδιαφορῶντας ἂν τὸν δυσαρεστήσῃ. Κι' ὅταν ὁ θυμόμενος ἦταν σὲ θέσι ν' ἀπαντήσῃ στὸν πνευματώδη συγγραφέα τοῦ «Ἀγαθούλη» καὶ τοῦ Φιλοσοφικοῦ Λεξικοῦ», ἐπακολουθοῦσε μιὰ ὁμηρικὴ διένεξις, ἡ ὁποία ἔκανε τοὺς διανοουμένους κύκλους τῆς Γαλλίας νὰ διασκεδάζουν ὑπερβολικά.

Σήμερα, θὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ τὸν περίφημο φιλολογικὸ καυγᾶ τοῦ Βολταίρου μὲ τὸν Φρερόν.

Ὁ Βολταῖρος ἦταν πειὰ ἡλικίας 65 περίπου ἐτῶν, εἶχε γράψει τὰ περισσότερα ἀπὸ τ' ἀριστουργήματά του καὶ ἡ φήμη του εἶχε ἁπλωθῆ σ' ὅλον τὸν κόσμο, ὅταν ὁ Φρερόν, ἕνας συγγραφεὺς καὶ κριτικὸς πολὺ γνωστὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐπιτίθεται δριμύτατα. Δὲν ἄφηνε νὰ πάῃ χαμένη καμμιὰ εὐκαιρία προκειμένου νὰ εἰρωνευθῇ τὴν πρόζα, τὴν ποίησι, τὸ θέατρο καὶ τὴν σάτυρα τοῦ Βολταίρου'.Ὁ Βολταῖρος, ὅμως, ὁ ὁποῖος ὅσο περνούσανε τὰ χρόνια τόσο πιὸ νευρικὸς καὶ ὀξύθυμος γινότανε — καὶ πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι εἶχε τότε περὶ τὶς... σαράντα δυὸ ἀσθένειες! — δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀφήσῃ τὸν Φρερὸν νὰ διασύρῃ τὴν φιλολογική του ὑπόληψι. Ἐξ ἄλλου, ὁ Φρερὸν τοῦ ἦταν μισητὸς καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο : ὁ ἴδιος ὁ κριτικὸς διεκήρυσσε ὅτι ἦταν ἰησουΐτης, θρησκευτικὸς συγγραφεὺς καὶ ἐχθρὸς τῶν φιλοσόφων.

Ὁ Φρερὸν

Τὴν πρώτη βολὴ κατὰ τοῦ Βολταίρου ὁ Φρερὸν τὴν ἔρριξε στὰ 1760, στὸ «Φιλολογικὸν Ἔτος»,κρίνοντας αὐστηρὰ μιὰ κακὴ ἄλλωστε κωμωδία του, ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο «Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει δίκηο». Ὁ Βολταῖρος ἀγανάκτησε μὲ τὰ σχόλια τοῦ Φρερόν.Καὶ ἔβρισε τὸν κριτικό του. Ὁ Φρερὸν ἀνταπάντησε μὲ λοιδωρίες—κ' ἔτσι ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο διανουμένων. Καὶ ἡ μάχη αὐτὴ παρουσίασε πολλὲς ἐκπλήξεις καὶ ἀπρόοπτα γιατὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἦσαν ἴσοι σὲ πνεῦμα καὶ δηκτικότητα. Γιὰ νὰ καταλάβετε, ὅμως, καλύτερα μὲ τί τύπο ἔμπλεξε ὁ Βολταῖρος, θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε τὸ ἑξῆς ἀπίστευτο ἀνέκδοτο ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Φρερόν.

* * *

Ὁ Φρερόν, ἂν καὶ ἰησουΐτης καὶ «θρησκευτικὸς συγγραφεύς», ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους γλεντζέδες τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε νοικιάσει ἕνα διαμέρισμα μὲ πολλὰ δωμάτια σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο τῶν Παρισίων, διέθεσε τριάντα χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ τὰ ἐπιπλώσῃ, καὶ μέσα στὸν πολυτελῆ αὐτὸν διάκοσμο περνοῦσε ζωὴ συνεχῶν διασκεδάσεων. Τὰ γεύματα ποὺ ἔδινε στὸ σπίτι του ἦσαν περίφημα, ἐπειδὴ συγκέντρωνε σ' αὐτὰ μονάχα πνευματώδεις φίλους καὶ ὡραῖες γυναῖκες, ἐμπρὸς στὶς ὁποῖες μποροῦσε κανεὶς νὰ μιλήσῃ ἐλευθερα.

Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ φανταισθῆτε ὅτι ἡ διασκεδάσεις τοῦ Φρερὸν καὶ τῶν φίλων του διεκρίνοντο πάντοτε γιὰ τὸ λεπτὸ γοῦστο τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, προκειμένου νὰ διασκεδάσουν, δὲν ἐδίσταζαν νὰ καταφύγουν καὶ σὲ χυδαῖα ἀστεῖα. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἀπόδειξις :

Μιὰ μέρα, ὁ Παλισσό, ἕνας ἀπὸ τοὺς στενώτερους φίλους τοῦ Φρερόν, ἐπεσκέφθη τὸν Πουανσινέ, ἕνα νεαρὸ συγγραφέα, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ὅτι ὁ μέγας κριτικός, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ πρῶτα του δοκίμια, ἤθελε νὰ τὸν γνωρίσῃ προσωπικῶς καὶ τὸν καλοῦσε σὲ γεῦμα. Ὁ ἀφελὴς Πουασινὲ πετοῦσε στὰ σύννεφα ἀπὸ τὴ χαρά του. Τὴν ὡρισμένη, ὅμως, ἡμέρα εἶδε τὸν Παλισσὸ νὰ ἐμφανίζεται καὶ πάλιν,—περίλυπος καὶ μελαγχολικὸς φορὰ αὐτή.

— Ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰ τρομερὴ εἴδησι ! τραύλισε ὁ Παλισσό, συγκρυπτώντας μὲ κόπο τὰ δάκρυά του. Ὁ κ. Φρερὸν πεθαίνει ! .. ψυχορραγεῖ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ! Δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμία ἐλπίδα σωτηρίας !

— Θεέ μου ! ἀνεφώνησε ὁ Πουανσινέ. Δὲν θὰ προφτάσω, λοιπόν, νὰ τὸν δῶ ;

— Ἀπεναντίας... Θέλει νὰ σᾶς ἀσπασθῆ πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμο αὐτὸν καὶ νὰ σᾶς ἀνακηρύξῃ ἐπισήμως διάδοχό του παρουσία ὅλων τῶν φίλων του. Ἐσεῖς μονάχα, λέει, εἶσθε ἄξιος νὰ κρατᾶτε, μετὰ τὸν θάνατό του, τὰ σκῆπτρα τῆς κριτικῆς. Βιάζεστε, ὅμως, νὰ τὸν δῆτε ἀμέσως—γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ θὰ φτάσουμε, νὰ εἶνε πολὺ ἀργά!...

Ὁ Πουανσινέ, συγκινημένος μέχρι δακρύων, ἄρησε τὸν ἑαυτὸ σὲ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ Φρερόν. Ἡ κρεββατοκάμαρα τοῦ κρινικοῦ ἦταν γεμάτη φίλους, οἱ ὁποῖοι ἐσκύπτανε θιοι μὲ σεβασμό, μόλις ἐπληροφορήθησαν τὴν ἀφιξι τοῦ «ἐπισκέπτου τοῦ ἐτοιμοθανάτου. Τὸν ἐβρῆκε ἀμέσως, ὅμως, βέβαι βρισκότανε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου."Ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀ «στεκότανε στὸ προσκέφαλο τοῦ ἄρρωστου. Τὸ κεφάλι του ἦταν σχημάτιζε ἕνα πελώριο φωτοστέφανο, ὡς ἦταν σκεπασμένο μὲ μιὰ μ' ὅμους. Ὁ Πουανσινὲ διέκρινε μόνο στὸ σκοτάδι, μονάχα τὰ ἀσπρα νὰ μάγουλα τοῦ μεγάλου κριτικοῦ.

— Πάσχει ἀπὸ αἱμορραγία σίπελας ! εἶπε ὁ γιατρὸς στηριζῶδες ὕφος.

Μὰ ὁ ταραγμένος Πουασινὲ δὲν πρόσεξε τὴν παράξενη ὀσία τῆς παθήσεως αὐτῆς.

Καὶ πλησιάσε, τρέμοντας, στὸ πρόσωπο τοῦ Φρερόν. Ἦταν πόκωφος.. ψίθυρος ἀκούστηκε.

—Μιλᾶ ! εἶπε ὁ γιατρὸς. Μονάχα ὅμως ἐγὼ καταλαβαίνω τί λέει. Θέλει νὰ τὸν ἀσπασθῆ.

Ὁ Πουανσινὲ ἔσκυψε... ἔπεσε μὲ τὰ εὐλαβῆ δάκρυα στὰ μάγουλα τοῦ Φρερόν.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὅμως, τὰ μεγάλα μάτια τοῦ ἀνοιξαν τὰ παράθυρα, τὸ δωμάτιο φωτίστηκε καὶ ὁ ταλαίπωρος Πουανσινὲ ἀντελήφθη, ἐπὶ τέλους, τῆς γενικῆς θυμηδίας, ὅτι ἦταν τόσην ὥρα τά... νῶτα τοῦ ἀντιπάλου κριτικοῦ !

* * *

Ἀπὸ τὸ αὐθεντικὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τόνο καὶ τῶν ἄλλων διασκεδάσεων τῆς «φιλολογικῆς» παρέας τοῦ Φρερόν, καθὼς καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν ὁποῖον τὰ ἔβαλε ὁ Βολταῖρος. Οἱ συγγραφεῖς τοῦ «Μικρομέγα» ἐφρύαττε ὅταν ὁ Φρερὸν τοὺς ἀποκαλοῦσε «μεγάλο ποιητὴ ἐπικό, τραγικό, κωμικό, τραγικοκωμικό, λυρικό, ἐπιγραμματικό, σατυρικό, κυνικό, διακό, φιλολογικό, βαχυστόχαστο γεωμέτρη, ἀγνὸ μουσικὸ γράφο, ἀνώτερο ὅλων τῶν παρελθόντων, παρόντων καὶ μελλόντων συγγραφέων». Καί, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ὕβριστή του, ἔγραψε μιὰ κωμωδία, μὲ τὸν τίτλο «Σκωτσέζα» στὴν ὁποία ἐφάνισε τὸν ἀντίπαλό του κάτω ἀπὸ τὸ διαφανὲς ὄνομα τοῦ ἀνήθικο, ραδιοῦργο, ἀπατεῶνα. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, αὐτὸ ἦταν ἀπάνθισμα ὕβρεων καὶ προσβλητικῶν φράσεων τὸν Φρερόν. Ἀράχνη, ἔχιδνα, βάτραχος, παλιάνθρωπος, κάπρος—ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐλαφρότερα ἐπίθετα ποῖα ἐκόσμησε ὁ Βολταῖρος τὸν ἀντίπαλό του.

Ἡ πρώτη παράστασις τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς κωμωδίας στὶς 26 Ἰουλίου 1760 καὶ ὑπῆρξε τὸ φιλολογικὸ γεγονὸς τῆς νιᾶς. Τὴν παρακολούθησαν οἱ φίλοι καὶ τῶν δύο ἀντιπάλων.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48).

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

(Τοῦ ΣΜΙΘ)

Κάποτε ἕνας πρίγκηπας, πολὺ ματαιόδοξος καὶ περήφανος, ποὺ εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἤθελε σκλάβους του, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα κυνήγι, παραπλανήθηκε μέσα στὸ δάσος καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μοναστῆρι, Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα γέρο καλόγερο, ποὺ καθότανε μόνος στὸ κελλί του κ' ἦταν σκυμμένος ἐπάνω σὲ μιὰ ἀνθρώπινη νεκροκεφαλή, τὴν ὁποία κυττοῦσε μὲ προσοχή.

Ὁ πρίγκηπας μόλις τὸν πλησίασε, τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

— Τί κάθεσαι καὶ τὸ κυττᾶς τὸ κεφάλι ; Σοῦ φαίνεται τόσο περίεργο πρᾶγμα ἕνα κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου ;...

Ὁ ἐρημίτης ἔρριξε μιὰ λοξὴ καὶ αὐστηρὴ ματιὰ στὸν πρίγκηπα καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ βαρεία φωνή:

— Τὸ κυττάζω γιὰ νὰ ἰδῶ, ἂν αὐτὸ τὸ νεκρὸ κεφάλι ἀνῆκε πρῶτα σὲ κανένα πρίγκηπα ἢ σὲ κανένα ζητιᾶνο... Δυστυχῶς ὅμως, τόσον καιρὸ ποὺ τὸ ἔχω δὲν κατώρθωσα νὰ καταλάβω ἂν εἶνε τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, μέσα σ' ἕνα σταῦλο ἦσαν ἕνα ἄλογο, ἕνα μουλάρι κ' ἕνας γάϊδαρος.

Τὸ ἄλογο καὶ τὸ μουλάρι κουβέντιαζαν ὁλοένα μεταξύ τους.

— Εἶμαστε ἀπὸ εὐγενικὸ σόϊ, κ' ἐγὼ κ' ἐσύ, ἔλεγε τὸ μουλάρι στὸ ἄλογο. Ἂν καὶ δὲν ἔχουμε τὸ ἴδιο ὄνομα, συγγενεύουμε ὅμως πολύ...

— Ναί; ἀπαντοῦσε τὸ ἄλογο. Οἱ πρόγονοί μου ὡδήγησαν τοὺς ἥρωες στὰ πεδία τῶν μαχῶν, στεφανώθηκαν μὲ δάφνες, τραγουδήθηκαν ἀπὸ ποιητάς, δοξάστηκαν ἀπὸ τὴν ἱστορία.

— Μάλιστα, ἐπεβεβαίωνε μὲ ἀναίδεια τὸ μουλάρι...

Κ' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν γάϊδαρο πρόσθεσε, πειρακτικά:

— Ἐ! σύ, κὺρ γάϊδαρε, ποῦ τὴ βρῆκες τὴ δόξα ;

— Ἄφησέ τον τὸν καϋμένο νὰ φάῃ τ' ἄχυρά του, εἶπε μὲ συμπάθεια τὸ ἄλογο.

— Καὶ τίς.. ξυλειές!... πρόσθεσε μὲ εἰρωνεία τὸ μουλάρι.

— Οἱ πρόγονοί μου, ἄρχισε νὰ λέη τότε ὁ γάϊδαρος σηκώνοντας ἀπ' τὸ παχνὶ τὸ κεφάλι του, δὲν κουβάλησαν ἀπάνω τους τοὺς καβαλλάρηδες ποὺ σκορποῦν τὸν χαλασμὸ καὶ τὸν θάνατο. Εἶμαι φτωχὸς κι ταπεινός, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε καὶ σεῖς ὅτι καυβάλλα στὴ ράχι ἑνὸς προγόνου μου ἀθησε ὁ Χοιστὸς στὰ Ἱεροσόλυμα, κρατῶντας τὸ κλαδὶ τῆς εἰρήνης...

Τὸ μουλάρι καὶ τὸ ἄλογο σκύψανε τότε κάτω ντροπιασμένα τὰ κεφάλια τους καὶ δὲν ἐξαναμίλησαν πειὰ γιὰ προγόνους καὶ γιὰ δόξα...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Γιατὶ κλαῖς, μικρέ μου Τώλη;

— Ὁ Μπόμπης, μαμά, μ' ἐχτύπησε...

— Πῶς ;...

— Νά! Ἐπῆγα νὰ τοῦ δώσω μιὰ γροθιὰ κ' ἐκεῖνος τραβήχτηκε καὶ χτύπησα τὸ χέρι μου στὸν τοῖχο!...

* * *

Ὁ μικρὸς Χάρυ στὴ μαμά του:

— Τί ὥρα γεννήθηκα μαμά;

— Τὰ μεσάνυχτα...

— "Α!... μαμὰ μου!... Δὲν πιστεύω νὰ σ' ἐξύπνησα ;...

* * *

Ἡ δυὸ μικροῦλες ἀδελφές, ἡ Λίζα καὶ ἡ Καίτη, περπατοῦν ἓξῶ ἀπ' τὸ περιβόλι τους.

Καθὼς προχωροῦν βλέπουν μπροστά τους δυὸ ἀγελάδες.Ἡ μιὰ εἶνε ἄσπρη καὶ ἡ ἄλλη καταμάυρη.

— Κύτταξε, λέει τότε ἡ Λίζα στὴν ἀδελφούλα της. Τὶς βλέπεις αὐτὲς τὶς δυὸ ἀγελάδες;

— Ναί!...

— Λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἄσπρη ἀγελάδα θγαίνει τὸ γάλα ποὺ πίνουμε ἐμεῖς καὶ ἀπὸ τὴ μαύρη ὁ... καφές, ποὺ πίνει ὁ μπαμπᾶς μας!...

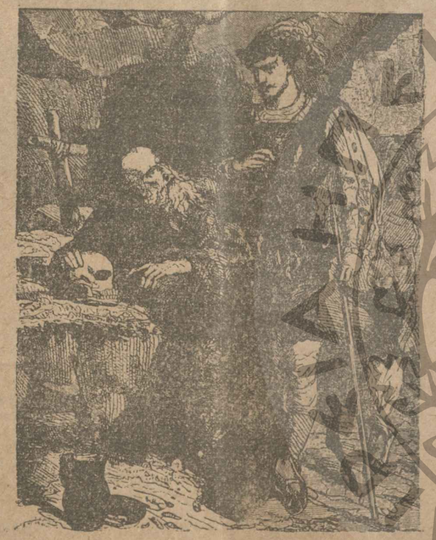

—Τί κάθεσαι καὶ τὸ κυττᾶς αὐτὸ τὸ κεφάλι ; ρώτησε ὁ πρίγκηπας.

(Ἀπ' τὸν «Ἐρημίτη» τοῦ Σμίθ).

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΥΡΜΗΓΚΑΙ ΤΕΤΤΙΞ

(Νέα Μετάφρασις)

Μύριζε καλοκαιράκι
καὶ τ' ἀξένοιαστο τζιτζίκι
στ' ἀνθισμένο ἐπάνω ρεῖκι,
ἦταν ὅλο τραγουδάκι.

Καὶ τὸν μέρμηγκα γελοῦσε,
ποὺ εἶχε φτιάσει τὴ φωλιά του,
στοῦ ρεικιοῦ τὴ ρίζα κάτου
κι' ὅλη μέρα κουβαλοῦσε.

Φορτωμένος, πότε τόνα,
πότε τ' ἄλλο, κάθε στράτα,
γιὰ νὰ ἔχῃ τὸν χειμῶνα
τὰ κελλάρια του γεμάτα.

«Ἄφησε τὸ σοῦρε κ' ἔλα,
φίλε γείτονα», μιὰ μέρα
τοῦ ἐφώναζε κ' ἐγέλα
τὸ τζιτζίκι, ἀπὸ πέρα.

«Τὴ σοδειά σου πειὰ παράτα,
τὸ σκουλῆκι, τὸ σησάμι
καὶ τὸν σπόρο ἀπ' τὴν ντομάτα
κι' ὁ Θεὸς θὰ μᾶς συνδράμῃ...»

»Ἔλα δῶ νὰ δῆς ραχάτι
κι' ὁ χειμώνας, ὅταν θάρτη
πάντοτε θὰ βροῦμε κάτι
νὰ μασήσουμε ὡς τὸν Μάρτη...!

—Διασκέδαζε ἐσύ, τόρα,
τοῦ ἀπαντᾶ τὸ μυρμηγκάκι
κι' ὅταν ἔρθῃ ἐκεῖνη ἡ ὥρα,,
θὰ τὰ ποῦμ' ἕνα χεράκι...

»Ἐγὼ θάχω στὴ φωλιά μου
ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά μου
καὶ ἐσὺ ξεπαγιασμένο,
θὰ γυρνᾶς καὶ πεινασμένο...»

Κι' ἄρχισε τὶς δόλιες πάλι
τὸ φιλόπονο μυρμηγκάκι
καὶ τὸ ὅρλο του νὰ ψάλλῃ
τὸ ἀξένοιαστο τζιτζίκι.

Κ' ἦρθε τοῦ χειμῶνα ἡ ὥρα,
κάποτε μ' ὀργὴ καὶ μπόρα
κι' ἀπ' τὸ χιόνι καὶ τὸ κρύο
ἐψοφήσαν καὶ τὰ δυο.

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

'Ο δρόμος τοῦ καϋρὸ θὰ γίνῃ», ὁδήγει στὸ πιτέ!

Ἀμερικανική

* * *

Τὸ νὰ ἐπαινῇ κανεὶς τὴν κακὴ πρᾶξι τοῦ ἄλλου, εἶνε σὰν νὰ μετέχῃ καὶ ὁ ἴδιος σ' αὐτήν.

Γαλλική

* * *

Ἡ θεία Πρόνοια μᾶς προσφέρει καρύδια, ἀλλὰ δὲν τὰ σπάζει κιόλας.

Ρωσσική

* * *

Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τιμωρήσῃς ἕναν ἄνθρωπο ἀχάριστο, εἶνε νὰ τοῦ ἀποδείξῃς ὅτι, ἂν δὲν εἶχε ἀχαριστία, θὰ τοῦ ἔκανες κι' ἄλλες εὐεργεσίες.

Νορβηγική

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὸ μεφάλι ἑνὸς ἀνδρώπου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ὁ ἀστυνόμος Μαιγκρέ, κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τὸν ἀνακριτὴ Κομελιάδ, διευκολύνει τὴν ἀπόδρασι ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς «Σαντὲ» τοῦ Ἰωσὴφ Ἐρτέν, ὁ ὁποῖος ἔχει καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὡς δολοφόνος τῆς Ἀμερικανίδος κ. Χέντερσον καὶ τῆς καμαριέρας της. Τὸ κάνει δὲ αὐτὸ ὁ Μαιγκρὲ γιατὶ πιστεύει πὼς ὁ Ἐρτὲν εἶνε ἀθῶος. Μετὰ τὴν ἀπόδρασι, ὁ Μαιγκρὲ καὶ τὰ ὄργανά του παρακολουθοῦν τὸν Ἐρτὲν καὶ τὸν θλέπουν νὰ περιπλανᾶται ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο «Καφὲ - Κουπόλ», ὅπου φαίνεται σὰν νὰ παραμονεύῃ κάποιον ἀλλόκοτο πελάτη, τὸν Τσέχο Ράντεκ, πρώην φοιτητὴ τῆς Ἰατρικῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἄκουσε, Ζάν, εἶπε ὁ Μαιγκρὲ στὸν μικρὸ κλητῆρα τοῦ γραφείου του. Μόλις θὰ φύγω, θὰ τηλεφωνήσης στὸν ἀνακριτή, κ. Κομελιὼ γιὰ νὰ τοῦ πῆς... Τί ;... Ἄ νά. Νὰ τοῦ πῆς ὅτι ὅλα πᾶνε καλά!... Κατάλαβες; Νὰ τοῦ μιλήσης μ' εὐγένεια... μὲ πολὺ εὐγένεια... Γειά σου!

* * *

Στὶς 11 τὸ πρωΐ, ὁ Μαιγκρὲ κατέβαινε ἀπὸ ἕνα ταξὶ μπροστὰ στὸ «Καφὲ - Κουπόλ», τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ εἶδε, καθὼς μπῆκε μέσα, ἦταν ὁ ἐνωμοτάρχης Ζανδιέ, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὅλοι οἱ ἀρχάριοι ἀστυνομικοί, κρυβόταν κατὰ τὰ τρία τέταρτα πίσω ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα ξεδιπλωμένη, τῆς ὁποίας δὲν γύριζε τὶς σελίδες, νομίζοντας πὼς ἔτσι δὲν τὸν πρόσεχε κανείς.

Στὴ γωνία, ὁ Τσέχος φοιτητὴς Ράντεκ ἀνακάτευε ἀφηρημένα μὲ τὸ κουτάλι του τὸν καφὲ-κρὲμ ποὺ τοῦ εἶχαν σερβίρει.

Ἦταν φρεσκοξυρισμένος, φοροῦσε ἕνα καινούργιο πουκάμισο κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἀνυπότακτα μαλλιά του ἔδειχναν πὼς εἶχε περάσει τσατσάρα ἀπὸ πάνω τους. Μὰ αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι στὴν ἔκφρασί του ἦταν ἕνα ἔντονο ψυχικὸ κέφι.

Ὁ μπάρμαν, ἀναγνωρίζοντας τὸν Μαιγκρέ, τοῦ ἔγνεψε συνθηματικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τσέχου. Ὁ Ζανδιέ, πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του, ἔκανε κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο...

Τότε συνέβη κάτω ἀπροσδόκητο. Ὁ Ράντεκ μισοσηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ φώναξε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Μαιγκρέ:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω κάτι;...

Καθὼς εἶπε τὰ λόγια αὐτά, χαμογελοῦσε ἐλαφρὰ κι' ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του πρόδιδαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ ἐξαιρετικὴ μιὰ μεγάλη ἀντίληψι.

Ὁ Μαιγκρὲ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του, βαρὺς καὶ σωματώδης, ἁρπαξε μιὰ καρέκλα ἀπὸ τὴ ράχι μὲ χέρι ἱκανὸ νὰ τὴν συντρίψῃ καὶ κάθησε ἀπέναντι στὸν Τσέχο.

— Σᾶς ἀπόλυσαν κιόλας ; τὸν ρώτησε.

— Αὐτοὶ οἱ κύριοι συνάδελφοί σας στὸ Τμῆμα ἦσαν πολὺ εὐγενικοί, εἶπε ὁ Ράντεκ. Καὶ μ' ἄφησαν γιατὶ καὶ στὸ Πταισματοδικεῖο ἂν μὲ πήγαιναν, δὲν θὰ μοῦ ἔκαναν τίποτε... Μὰ πέρασε πειὰ ἡ ὥρα τοῦ καφέ... Θέλετε νὰ πιοῦμε ἕνα ποτῆρι βότκα μὲ σάντουϊτς ἀπὸ χαβιάρι;... Μπάρμαν!

Ὁ μπάρμαν εἶχε γίνει κατακόκκινος. Ἦταν ὁλοφάνερο πὼς δίσταζε νὰ σερβίρῃ τὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν πελάτη.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ θάλετε πάλι νὰ πλήρωσω προκαταβολικὰ τὴ στιγμὴ ποὺ βρίσκομαι μὲ συντροφιά!... τοῦ φώναξε ὁ Ράντεκ.

Καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαιγκρέ, ἐξακολούθησε:

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν καταλαβαίνουν τίποτε. Φανταισθῆτε! Ὅταν ἔφθασα ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, ὁ μπάρμαν δὲν ἤθελε νὰ μὲ σερβίρῃ. Πῆγε κ' ἔφερε τὸν διευθυντή, ὁ ὁποῖος μὲ παρακάλεσε νὰ φύγω ἔξω. Ἀναγκάστηκα τότε νὰ πληρώσω προκαταβολικά. Δὲν τὸ βρίσκετε αὐτὸ ἀστεῖο ;

Ὁ Ράντεκ τὰ ἔλεγε ὅλα αὐτὰ μὲ σοβαρότητα, μ' ἕνα ὕφος σχεδὸν ὀνειροπόλο. Καὶ ἐξακολούθησε:

— Ἂν ἤμουν ὅμως κανένας γελοῖος τύπος, κανένας ζιγκολὸ σὰν κι' αὐτοὺς ποὺ εἴδατε χθὲς ἐδῶ, θὰ μοῦ ἔκαναν ὅση πίστωσι ἤθελα... Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀξία... Ἐσεῖς τί λέτε σχετικῶς;... Ἂς εἶνε, κύριε ἐπιθεωρητά, θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὰ μιὰ ἄλλη μέρα οἱ δυό μας... Δὲν μὲ καταλάβετε ἴσως ἐντελῶς... Πάντως ὅμως εἴσθε καὶ σεῖς ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀντίληψι.

Ὁ μπάρμαν ἔφερε τὰ σάντουϊτς μὲ τὸ χαβιάρι καὶ τὴ βότκα καὶ εἶπε, ἀφοῦ ἔρριξε προηγουμένως μιὰ ματιὰ στὸν Μαιγκρέ:

— Ἐξῆντα φράγκα!...

Ὁ Ράντεκ χαμογέλασε. Στὴ γωνία του, ὁ ἐνωμοτάρχης ἦταν πάντα χωμένος πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του.

— Ἕνα πακέτο σιγάρετα «Ἀβδουλλάχ»! παρήγγειλε ἀπὸ κεῖ ὡσὰν κατόπιν ὁ Τσέχος στὸν μπάρμαν.

Μόλις τοῦ τὰ ἔφεραν, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἕνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων καὶ τὸ κωμένο καὶ τὸ πέταξε στὸ τραπέζι.

— Τί λέγαμε, ἐπιθεωρητά;... ρώτησε κατόπιν τὸν Μαιγκρέ. Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ στιγμή;... Θυμήθηκα ὅτι πρέπει νὰ τηλεφωνήσω στὸν ράφτη μου.

Καὶ σηκώθηκε, διευθυνόμενος πρὸς τὴν πλαϊνὴ σαλονόμπυρας, στὸ βάθος τῆς ὁποίας βρισκόταν τὸ τηλέφωνο κ ποία εἶχε πολλὲς ἐξόδους.

— Ποτὲ δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε! εἶπε ὁ Τσέχος.

Ὁ Μαιγκρὲ οὔτε κου κάν ἀπὸ τὴν θέσι του. Μόνο Ζανδιὲ παρακολούθησε τ τεκ ἐξ ἀποστάσεως.

Ἔπειτα, ἀπὸ λίγη ὥρα γύρισαν ὁ Ἕνας πίσω ἀπὸ λο. Ὅπως εἶχαν φύγει. Τ ποὺ ἔρριξε ὁ Ζανδιὲ στὸ νομικὸ ἐπιθεβαίωσε ὅτι τικά ὁ Ράντεκ εἶχε τηλε στὸν ράφτη του.

VII

Ο «ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ»

Ὁ Ράντεκ κάθησε πάλι στὸν Μαιγκρὲ κι' ἀπότομ εἶπε:

— Θέλετε μιὰ πολύτιμη βουλή, ἐπιθεωρητά ;

Τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ αἰγμὴ σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος στυνομικοῦ.

— Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ἐπρόσθεσε, ὅτι ξέρω ἐκ τῶν ρων τί θὰ σκεφθῆτε!... Μὰ γι' αὐτό, νὰ εἶσθε θέβαιος, ἐνδιαφέρει καθόλου. Νὰ λοιπὸν ἡ συμβουλή μου... Κάθ συχα! Μὲ τὸ δρόμο ποὺ πήρατε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ λασσώσετε ἀκόμα περισσότερο...

Ὁ Μαιγκρὲ ἔμενε ἀκίνητος μὲ τὸ θλέμμα του καρφωμ εὐθεῖαν μπροστά του.

— Ποτὲ δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε! πρόσθεσε ὁ Τσέχ

Ὁ Ράντεκ, καθὼς μιλοῦσε, ἐμψυχωνόταν σιγὰ-σιγὰ, τρόπο θαθύ, πολὺ χαρακτηριστικό. Ὁ Μαιγκρὲ πρόσεξε χέρια του ποὺ ἦσαν μακρυὰ καὶ πολὺ λευκά, ἐτόνιζαν δένντα του μὲ τὶς κινήσεις τους.

— Δὲν θέλω νὰ θέσω ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἐπαγγελματικ ξία. Ἂν δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε, μὰ ἀπολύτως τίπο τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ποὺ τόσο σᾶς ἔχει ἀναστατώσει, φτάει τὸ τὸ ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πήρατε ἄσχημο δρόμο... Κα ἡ ἀρχὴ ἦταν ἄσχημη, ὅλα κατόπιν εἶνε ἄσχημα... Ἔπ νε: Καὶ ὅλα, ὅσα θ' ἀνακαλύψετε, θὰ εἶνε ψεύτικα ὡς τ

»Ἀντιθέτως, μερικὲς ἐνδείξεις ποὺ μποροῦσαν νὰ σᾶς

μεύσουν ὡς βάσις, σᾶς ξέφυγαν...

»Νὰ ἕνα παράδειγμα! Ὁμολογῆστε ὅτι δὲν προσέξατε τὸν ρόλο ποὺ παίζει ὁ Σηκουάνας στὴν ἱστορία αὐτή. Ἡ βίλλα τοῦ Σαὶν-Κλοῦ, ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα, βρίσκεται στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα. Ἡ ὁδὸς Μονσιὲ Λὲ-Πρένς, στὴν ὁποία κατοίκαν ὁ Ἐρτέν, βρίσκεται σὲ πεντακοσίων μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Σηκουάνα!... Ἡ «Σιτανγκὲτ», ὅπου, κατὰ τὶς ἐφημερίδες, ὁ κατάδικος κατέφυγε μετὰ τὴν ἀπόδρασί του, βρίσκεται στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα!... Ὁ Ἐρτὲν γεννήθηκε στὸ Μελοὺν, στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα!... Οἱ γονεῖς του κατοικοῦν στὸ Ναντού, στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα!...

Τὰ μάτια τοῦ Τσέχου γελοῦσαν, καθὼς μιλοῦσε, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπό του ἔμενε σοβαρό.

— Σᾶς φέρνω σὲ δύσκολη θέσι, ἔ; ἐξακολούθησε ὁ Τσέχος. Φαίνομαι σὰν ν' ἀνακατεύωμαι κ' ἐγὼ στὴν ὑπόθεσι... Δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε, ἁπλῶς ἔρχομαι μόνος μου νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μιὰ ὑπόθεσι, στὴν ὁποία ἔχετε κάθε διάθεσι νὰ μὲ ἐνοχοποιήσετε... Μά πῶς; Γιατὶ νὰ μ' ἐνοχοποιήσετε;... Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν Ἐρτέν!.... Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς Γκρόσμπυ... Δὲν εἶχα ἐπίσης καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν δολοφονημένη κ. Χέντερσον, οὔτε μὲ τὴν καμαριέρα της, τὸ ἄλλο θῦμα... Τὸ μόνο γιὰ τὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ μὲ ὑποψιασθῆτε, εἶνε ὅτι χθὲς ὁ Ἰωσὴφ Ἐρτὲν ἤρθε καὶ τριγύριζε ἐδῶ ἔξω καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὲ παραμονεύῃ...

»Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶνε ἀκριβές, ἴσως ὄχι... Τὸ θέβαιο πάντως εἶνε ὅτι τὰ κατάφερα νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα, προστατευόμενος ἀπὸ δυὸ ἀστυφύλακες.

»Μὰ τί ἀποδεικνύει αὐτό;

»Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε, ὅτι δὲν θὰ καταλάβετε ποτὲ τίποτε...

»Τί ρόλο παίζω σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία: Κανέναν ἀπολύτως!... Ἢ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλους!...

Ἡ ἀδιαφορία τοῦ Μαιγκρέ, ὁ ὁποῖος φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν ἄκουγε, τὸν ἐξενεύριασε καὶ τὸν ἔκανε νὰ ὑψώσῃ τὸν τόνο του.

— Ἔ, λοιπόν, τί λέτε γιὰ ὅλ' αὐτά, ἐπιθεωρητά; Μήπως ἀρχίσατε νὰ παραδεχόσαστε ὅτι πέσατε ἔξω;... Ὄχι; Ὄχι ἀκόμα; Ἐπιτρέψατέ μου ἀκόμα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἀφοῦ εἴχατε ἕναν ἔνοχο στὰ χέρια σας, κάνατε ἄσχημα [illegible]σε. Ὄχι μόνο γιατὶ δὲν θὰ βρῆτε ἴσως τὸν ἀντικαταστάτη του μὰ καὶ γιατὶ ἀκόμα κι' αὐτὸς μπορεῖ νὰ σᾶς ξεφύγῃ...

»Σᾶς μίλησα, προηγουμένως, γιὰ τὰ ψεύτικα ἴχνη ποὺ ἀκολουθήσατε... Θέλετε μιὰ καινούργια ἀπόδειξι;... Θέλετε νὰ σᾶς δώσω συγχρόνως τὴν πρόφασι ποὺ [illegible] κι' αὐτὸς μπορεῖ νὰ σᾶς [illegible]σύνῃ...

Ἦπιε τὴ βότκα του μονορροῦφι, ἔγειρε στὸν καναπέ, ὅπου καθόταν καὶ βύθισε τὸ χέρι του στὴν ἐξωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του.

Ὅταν τὸ ξαναθγαλε ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ φράγκων, καρφιτσωμένα σὲ μάτσα ἀνὰ δέκα.

— Κυττάχτε! εἶπε. Εἶνε χαρτονομίσματα καινούργια. Δηλαδὴ χαρτονομίσματα τῶν ὁποίων μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὴν προέλευσι. Ψάχτε! Ζητῆστε!... Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε, πρᾶγμα ποὺ σᾶς τὸ συμβουλεύω κ' ἐγώ.

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, σηκώθηκε. Ὁ Μαιγκρὲ ἔμεινε καθισμένος καὶ κύτταξε τὸν Ράντεκ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, ἁγγίζοντας συγχρόνως ἀπ' τὴν πίππα του πυκνοὺς καπνούς.

Διάφοροι πελάται εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτάνουν.

— Θὰ μὲ συλλάβετε λοιπόν;... ἔκανε εἰρωνικὰ ὁ Τσέχος.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν διάστηκε ν' ἀπαντήσῃ.

Πῆρε τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ κύτταξε.

Τέλος σηκώθηκε μὲ τὴ σειρά του, μὰ τόσο ἀργά, ὥστε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ράντεκ συνεσπάσθησαν ἀπὸ νευρικότητα.

Ἔπειτα ἀκούμπησε τὰ δυό του δάχτυλα στὸν ὦμο τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Ἦταν ὁ Μαιγκρὲ τῶν μεγάλων ἡμερῶν, ὁ Μαιγκρὲ ὁ δυνατός, ὁ σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὁ ἀπαθής. Καὶ εἶπε:

— Ἄκου, ἀνθρωπάκο μου...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐρχόντουσαν σὲ χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὸν τόνο τοῦ Ράντεκ, μὲ τὴν νευρικὴ σιλουέτα του καὶ μὲ τὸ διαπεραστικὸ θλέμμα του ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ ἀντίληψι...

Μὰ ὁ Μαιγκρὲ ἦταν μεγαλύτερος εἴκοσι χρόνια περίπου ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Ζανδιέ, ποὺ τὸ ἄκουσε αὐτό, ἔκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ γέλιο, ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ χαρά του, γιατὶ ξανάθρισκε ἐπὶ τέλους τὸν ἀρχηγό του.

— Ἄκου, ἀνθρωπάκο μου... εἶπε ὁ Μαιγκρέ.

Καὶ ὁ Μαιγκρὲ ἐπρόσθεσε μὲ τὸν ἴδιο τόνο:

— Θὰ ξαναθρεθοῦμε γρήγορα...

Κατόπιν χαιρέτησε τὸν μπάρμαν, ἔθαλε τὰ χέρια του στὶς τσέπες του καὶ θγῆκε ἔξω.

* * *

— Ἐγὼ ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶνε τὰ ἴδια, μὰ θὰ θεθαιωθῶ ρωτῶντας τὴν τραπεζα! εἶπε ὁ ταμίας τοῦ «Ξενοδυχείου Γεωργίου 5ου» κυττάζοντας τὰ χαρτονομίσματα ποὺ τοῦ παρουσίαζε ὁ Μαιγκρὲ καὶ τὰ ὁποῖα ὁ τελευταῖος εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν Ράντεκ...

Κι' ἀμέσως ὁ ταμίας πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ρώτησε τὴν Τράπεζα:

— Ἐμπρός! Κρατήσατε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἑκατὸ χαρτονομισμάτων τῶν ἑκατοφράγκων ποὺ πῆρα χθὲς τὸ πρωΐ; Ναί;...Μοῦ τοὺς λέτε σᾶς παρακαλῶ.

Κι' ἀφοῦ ἔγραψε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ τοῦ εἶπαν ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, σ' ἕνα χαρτί, κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γύρισε πάλι πρὸς τὸν ἀστυνομικό.

— Ναί, τοῦ εἶπε, τὰ χαρτονομίσματα ποὺ μοῦ δείχνετε, τὰ ἔδωσα χθὲς στὸν κ. Γκρόσμπυ... Δὲν φαντάζομαι νὰ πρόκειται γιὰ καμμιὰ θρωμοδουλειά ;

— Καθόλου... Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκρόσμπυ θρίσκονται στὸ διαμέρισμά τους ;

— Θγῆκαν πρὸ μισῆς ὥρας...

— Τοὺς εἴδατε μὲ τὰ μάτια σας νὰ θγαίνουν ἔξω;

— Ὅπως σᾶς θλέπω...

— Τὸ ξενοδοχεῖο ἔχει πολλὲς ἐξόδους ;

— Δυό, μὰ ἡ μιὰ προορίζεται ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν ὑπηρεσία...

—Μοῦ εἴχατε πεῖ, ὅταν σᾶς τηλεφώνησα τὸ πρωΐ, ὅτι ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκρόσμπυ εἶχαν ξαναγυρίσει κατὰ τὶς 3 τὴν νύχτα. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα, δὲν δέχτηκαν καμμιὰ ἐπίσκεψι ;

Γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσουν αὐτό, ρώτησαν τὸ γκαρσόνι τοῦ πατώματος, ὅπου ἔμεναν οἱ Γκρόσμπυ, τὴν καμαριέρα καὶ τὸν πορτιέρη.

Ὁ Μαιγκρὲ ἀπέκτησε ἔτσι τὴν πεποίθησι ὅτι οἱ Γκρόσμπυ δὲν εἶχαν ἀφήσει καθόλου τὸ διαμέρισμά τους ἀπὸ τὶς 3 τὸ πρωΐ ὡς τὶς 11 πρὶν τὸ μεσημέρι κι' ὅτι κανένας δὲν εἶχε μπεῖ στὸ διαμέρισμά τους.

Μήπως ἔστειλαν κανένα γκρουμ τοῦ ξενοδοχείου; ρώτησε ὁ Μαιγκρέ.

— Ὄχι, οὔτε γράμμα εἶχαν στείλει. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι, ἀπὸ τὶς 4 τὸ ἀπόγευμα ὡς τὶς 7 τὸ πρωΐ ὁ Ράντεκ θρίσκόταν κλεισμένος στὸ ἀστυνομικὸ Τμῆμα τῆς Μονμάρτρης κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἀσφαλῶς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπικοινωνήσει μὲ κανέναν ἀπ' ἔξω...

Στὶς 7 τὸ πρωΐ τὸν ἀπέλυσαν καὶ ἦταν ἐντελῶς χωρὶς χρήματα. Στὶς 8, τὸ εἶχε ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη Ζανδιέ, ὁ ὁποῖος τὸν παρακολουθοῦσε στὸν σταθμὸ Μονπαρνάς.

Στὶς 10 ἡ ὥρα, ὁ Μαιγκρὲ τὸν εἶχε θρεῖ στὸ «Καφὲ-Κουπόλ», ἐφωδιασμένος μ' ἕνα ποσὸν ἐντεκα τουλάχιστον χιλιάδων φράγκων, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἡ δέκα χιλιάδες θρίσκόντουσαν ἀσφαλῶς τὸ περασμένο θράδυ στὴν τσέπη τοῦ Οὐίλλιαμ Γκρόσμπυ, ὅπως ἔξακριθώθηκε ἀπὸ τὴν παραθολὴ τῶν χαρτονομισμάτων.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ρίξω στὸ διαμέρισμα τῶν Γκρόσμπυ μιὰ ματιά ;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, ἂν καὶ στενοχωρήθηκε, ἔδωσε ὡς τόσο τὴν ἄδεια καὶ τὸ ἀσανσὲρ μετέφερε τὸν Μαιγκρὲ στὸ τρίτο πάτωμα.

Τὸ διαμέρισμα τῶν Γκρόσμπυ ἦταν ἕνα συνηθισμένο διαμέρισμα ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου, ἀποτελούμενο ἀπὸ 2 δωματια, ἀπὸ δυὸ τουαλέττες, ἀπὸ ἕνα σαλονάκι κ' ἕνα μπουντουάρ.

Τὰ κρεθθάτια ἦσαν ἀκόμα ἀφιαχτα καὶ τὰ σερθίτσια τοῦ προγεύματος θρισκόντουσαν ἐκεῖ. Ὁ καμαριέρης θούρτσιζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ σιφόνι τοῦ Γκρόσμπυ, ἐνῶ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ἕνα φόρεμα ἐσπερίδος θρισκόταν ριγμένο σὲ μιὰ καρέκλα.

Διάφορα πράγματα θρισκόντουσαν ἀφημένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σιγαροθῆκες, μιὰ τσάντα, ἕνα μπαστούνι κ' ἕνα μυθιστόρημα τὸ ὁποῖου δὲν εἶχαν κοπῆ ἀκόμα τὰ φύλλα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

ΤΟΥ PAUL BOURGET

Πρὸ δέκα-πέντε χρόνων ταξίδευα στὴν Ἰταλία. Περνοῦσα ἀπὸ τὴ Γένουα κ' εἶχα καταλύσει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ποὺ μοῦ συνέστησαν.

Τὸ πρῶτο βράδυ, ἐνῶ ξεκουραζόμουν καθισμένος στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ἦχος μιᾶς φωνῆς ποὺ χτύπησε στ' αὐτιά μου μ' ἔκανε ἐξαφνα νὰ σκιρτήσω. Μιὰ γυναῖκα μιλοῦσε κοντά μου θέβαια ὅτι δὲν τὴν ἄκουγε κανεὶς ἀδιάκριτος. Ἕνας ἄνδρας περπατοῦσε πλάϊ της μὲ ἀργὸ βῆμα.

— Ὢ! ἀγάπη μου, ἔλεγε ἐκείνη. Σὰν ὄνειρο μοῦ φαίνεται ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ μαζύ σου, ἐμπρὸς σ' αὐτὴν τὴ θάλασσα, κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν οὐρανό... Καὶ θὰ μείνουμε μαζὺ δεκαοχτὼ ὧρες ἀκόμα, ἀφοῦ τὸ τραῖνο ποὺ θὰ πάρω, φεύγει αὔριο τὸ μεσημέρι...

—Κ' ἐγὼ δὲν ἤλπιζα ποτέ, ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος, ὅτι θὰ κατώρθωνες νάρθῆς νὰ μὲ συναντήσῃς ἐδῶ... Πρέπει ὅμως νὰ εἴμαστε προσεκτικοί... Ἐδῶ ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς δῇ κανείς...

— Ἂς μᾶς δῇ ὅποιος θέλει! ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη κοντά σου, ὥστε δὲν μὲ μέλει γιά τίποτα...

Ἐπέρασα χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθοῦνε.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία διεκήρυσσε τὴν ἀσυγκράτητη εὐτυχία της, ἦταν ἡ Μαργαρίτα Ροντιέ, ἡ σύζυγος τοῦ στενωτέρου μου φίλου.

Ὁ ἐραστής της μοῦ ἦταν ἄγνωστος. Πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι τὸ πρῶτ τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας εἶχα λάβει μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ φίλου μου, τοῦ Ροντιέ, ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἰς τὴν ὁποία, μεταξὺ τῶν ἄλλων, μοῦ ἔγραφε ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε ἐπωφεληθῆ τῆς προσκλήσεως μιᾶς ἐξ ἀδέλφης της καὶ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ μαζύ της δεκαπέντε μέρες στὴ Φλωρεντία καὶ στὴ Ρώμη.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ δυὸ ἀμέριμνοι ἐρασταὶ ἐβάδιζαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο, μιὰ θλῖψις παράξενη μὲ κατέλαβε.

Σκέφθηκα ὅτι ὁ Ροντιέ, πρὸ πέντε μόλις μηνῶν εἶχε παντρευτῆ, ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴ γυναῖκα του καὶ ὅτι σκοτωνότανε ὅλη τὴ μέρα στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ κάνῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἄνετη κ' εὐχάριστη τὴ ζωή της...

Καὶ αὐτὴ τὸν ἀπατοῦσε, τὸν ἀπατοῦσε μὲ τέτοιον κυνισμό!

Καὶ τώρα, ποιὰ ἦταν ἡ θέσις μου; Θὰ ἀνεχόμουν νὰ ἐκμεταλλεύεται καὶ νὰ κοροϊδεύη ἕνα σύζυγο, τόσο τίμιο, τόσο ἀφωσιωμένο, μιὰ σύζυγος τόσο τιποτένια ; Θὰ σώπαινα; Δὲν θ' ἀπεκάλυπτα στὸν πιὸ στενό μου φίλο τὴ διαγωγὴ τῆς γυναίκας του;

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, εἶχα πάρει κιόλας τὴν ἀπόφασί μου. "Οχι! Δὲν θὰ φανέρωνα τὸ μυστικὸ τῆς Μαργαρίτας. Ὁ Κάρολος δὲν θὰ μάθαινε τίποτε. Μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχε, ἂν τοῦ ἀπεκάλυπτα τὴν ἀτιμία της, θὰ ἦταν σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνα στὴν αὐτοκτονία.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου, πῆγα στὸ Μουσεῖο. Ἔξαφνα, στὴν ἔρημη σάλλα τοῦ Μουσείου, ἄκουσα ν' ἀντιχῇ μιὰ φωνή. Ἡ ἴδια ἡ γλυκειά. "Ηταν ἡ Μαργαρίτα. Σὲ λίγο ἄκουσα καὶ τὴ φωνὴ τοῦ φίλου της. Τώρα μιλοῦσαν στὸν πληθυντικό. "Οταν μ' ἔπλησ'σαν, σώπασαν ἀπότομα. Ἡ Μαργαρίτα μὲ εἶχε ἀναγνωρίσει. Κ' ἐνῶ ἐγὼ σκεπτόμουνα τί στάσι νὰ τηρήσω, τὸ ζεῦγος σταμάτησε πίσω μου. Ἐκείνη γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ χωρὶς ἄλλο νὰ γυρίσω, εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ἔχετε δίκηο, κύριε. Αὐτὴ ἡ εἰκόνα εἶνε τὸ ὡραιότερο ἔργο τοῦ Βὰν Ντύκ. Σᾶς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων ποὺ μοῦ τὸ δείξατε καὶ εὐτυχὴς ποὺ μιὰ καλὴ σύμπτωσις μ' ἔκανε νὰ σᾶς συναντήσω... Ἐλπίζω νὰ σᾶς ξαναδῶ στὸ Παρίσι... Καὶ τώρα πρέπει νὰ φύγω, γιατὶ ἀλλοιῶς κινδυνεύω νὰ χάσω τὸ τραῖνο μου...

"Ηταν ἀδύνατον νὰ μὴν τὴν εἶχα ἀκούσει, ἐκτὸς μόνον ἂν ἤμουνα κουφός. Ὡστόσο καὶ πάλι δὲν γύρισα!... Ἡ Μαργαρίτα ἐδίσταζε μιὰ στιγμή. "Υστερα ἀπομακρύνθηκε, ὡσὰν καὶ αὐτὴ ἐπίσης νὰ μὴ μέ εἶχε ἰδεῖ, ἂν καὶ τὰ λόγια ποὺ εἶχε πεῖ πίσω μου, τὰ εἶχε πεῖ ἀποκλειστικῶς μιὰ μένα νὰ τ' ἀκούσω ἐγὼ καὶ νὰ μὴν ὑποπτευθῶ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν συνοδό της.

"Οταν ἐπέστρεψα στὸ Παρίσι δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Κάρολο. Ἡ μέρες περνοῦσαν, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω. "Αξαφνα, μιὰ μέρα, ὁ ὑπηρέτης μου μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι μιὰ κυρία ζητοῦσε νὰ μὲ ἰδῇ. Σὲ λίγο εἶδα νὰ παρουσιάζεται μπροστά μου ἡ Μαργαρίτα.

— Εἶμαι χαμένη, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη, σὰν τρελλή. Ξέρω ὅτι γνωρίζετε τὸ μυστικό μου. Ξέρω ὅτι δὲν τὸ φανερώσατε στὸν Κάρολο, καὶ ξέρω ἀκόμα ὅτι γι' αὐτὸ δὲν ἔρχεσθε στὸ σπίτι. Ἀλλὰ ξέρω ὅτι ἔχετε καρδιὰ καὶ θὰ λυπηθῆτε μιὰ δυστυχισμένη... Σᾶς ξαναλέω ὅτι εἶμαι χαμένη... Σὲ λίγο θὰ γίνω μητέρα....

Ἀπὸ τὴν Ἰταλία ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἐπιστρέψει πρὸ τεσσάρων μόλις ἡμερῶν. Κάποια πολὺ φανερὰ δείγματα, τὴν εἶχαν κάνει νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν ὁ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ φύγῃ μὲ τὸν φίλο της. Μὰ ἡ ἀπόφασις ποὺ τῆς ἔδωκε ἐκεῖνος, ὅταν τοῦ τὸ πρότεινε, τὴν ἔκανε νὰ δειλιάσῃ. Τί ἄλλο ὑποκείμενο ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ τόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Πρὸς στιγμὴν σκέφθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλὰ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὴν συνεκράτησε. Μέσα σὲ λίγα σάστισμά της τότε ποὺ ἐμοιαζε μὲ τρελλή, ἔτρεξε σὲ μένα ποὺ ἤξερα τὸ μυστικό της, γιὰ νὰ μὲ ἱκετεύσῃ νὰ τὴν συνοδεύσω σ' ἕναν γιατρὸ ὁ ὁποῖος νὰ τῆς ὑποδείξῃ ἕνα μέσον ἐξαφανίσῃ τὸν καρπὸ τῆς ἀνομίας της. Ἔλα νάγκη νὰ σᾶς πῶ τί τῆς ἀπάντησα; Ἤμουν θούλευσα, τὴν ἐξελιπάρησα, ὄχι μόνον νὰ κάνῃ καμμιὰ ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωῆς της, οὔτε καὶ κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ φτωχοῦ πλάσματος ποὺ ἔφερε στὰ σπλάχνα της.

— Ὁμολογῆστε τα καλύτερα ὅλα στὸν ρολο! τῆς εἶπα... Θὰ χωρίσετε θέβαια. Θὰ χετε ὅμως τὴν περιουσία σας, τὸ παιδί σας τσι δὲν θὰ αἰσθάνεσθε αἰώνιο βάρος στὴ δησί σας γιὰ ἕνα ἔγκλημα... καὶ τί ἔγκλημα!

Τὰ λόγια μου τὴν καθησύχασαν λίγο. Ἤταν ἔφυγε μοῦ ὡρκίστηκε ὅτι οὔτε θ' αὐτοκοῦσε οὔτε θὰ σκότωνε τὸ παιδί της.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ἀποφάσισα στοῦ Καρόλου. Δικαιολογήθηκα ὅσο ἔρεσα καλύτερα, γιατὶ δὲν τὸν ἔβλεπα τόσο ρό. Μὰ ὁ Κάρολος δὲν εἶχε τὸ νοῦ του πάνα. Ἡ λάμψις μιᾶς ἀπροσδόκητης εὐτυχίας λαμπε στὰ μάτια του. Μ' ἐκράτησε νὰ φάω τὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος εἶδα καὶ τὴ γαρίτα. Τὸ πρόσωπό της δὲν φανέρωνε τὴν τρομερὴ θέσι στὴν ὁποία θρισκόταν. εἶχε συμβ,ῆ λοιπόν ; Τὸ μάντεψα ὕστερ' ἀπὸ γο, ὅταν ὁ Κάρολος παίρνοντάς με κατὰ μοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς. Ἐπὶ τέθὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρό μου. Ἔγγους νὰ πιστεύω ὅτι θὰ γ.νω πατέρας... Θὰ θαφτίσης τὸ παιδί μου, δὲν εἶν' ἔτσι ;...

Καὶ πράγματι. Οὔτε τρεῖς μῆνες δὲν σαν καὶ ἡ Μαργαρίτα γέννησε ἕνα ἀγοράκι. Κάρολος μοῦ ἀνήγγειλε χαρούμενος τὸ νέο πρόσθεσε: «"Αν καὶ γεννήθηκε πρόωρα, εἶσο ἔχει κανονικὸ βάρος. Πρὸς στιγμὴν εἴδηξη, ἀλλ' ὁ γιατρὸς μὲ καθησύχασε. γιατρὸς πρώτης τάξεως. Τὸν σύστησε στὴ Μαργαρίτα λη της, καὶ χάρις στὴν κούρα ποὺ τῆς ἔκανε ὁ θαυμάσιος γιατρός, τὸ παιδί μου σώθηκε... Τὸ παιδί μου!

Κατάλαβα ἀμέσως τί εἶχε κάνει ἡ Μαργαρίτα, ὅταν ἄπ' τὸ σπίτι μου. Εἶχε πάει σὲ κάποιον γιατρό, ὁ ὁποῖος συνεθούλευσε νὰ μὴν κρύψῃ ἀπ' τὸν ἄντρα της, τὴν ἐγκυμοσύνη της. ἀναλαμθάνων αὐτὸς τὰ παρακάτω.

"Εκανα καλὰ ἢ ὄσχημα ποὺ δὲν φανέρωσα στὸν πατέρα ψεύτικη πατρότητά του ; Δὲν ξέρω καὶ οὔτε ὕστερ' ἀπὸ χρόνια μπόρεσα νὰ δώσω ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

Ὡστόσο ἔγινα νουνὸς τοῦ παιδιοῦ, ὅπως μοῦ τὸ εἶχε ζητ ὁ Κάρολος. Μὰ ἡ σχέσεις μας δὲν πιρετάθησαν ἐπὶ πολὺ στερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες, ἡ Μαργαρίτα θρῆκε τὸν τρόπο νὰ τὸν ἄντρα της νὰ τὸ χαλάσῃ μαζύ μου... Δὲν θέλει θλέπῃ, φαίνεται. Τῆς θύμιζα τὸ ἁμάρτημά της. Εἶχα προθῆ τὸ σχέδιό της αὐτό. Μὰ δὲν ἐπεχείρησα νὰ τὸ προλάδυὸ σύζυγοι ἤσαν πολὺ εὐτυχισμένοι. Ὁ Κάρολος ἦταν ρας. Γιατὶ νὰ τοὺς καταστρέψω τὴν εὐτυχία ; ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Ἐπέρασαν χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθοῦνε.

Αἱ Σχέσεις τῆς Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ

—Τί φοριέται τὸ ἀπόγευμα.

Δὲν εἶνε καὶ τόσο ἁπλὸ πρᾶγμα νὰ θρῇ μιὰ γυναῖκα τὸ κατάλληλο ἀπογευματινὸ φόρεμα, νὰ διαλέξη μέσα σ' ὅλα, ἐκεῖνο ποὺ ἀνταποκρίνεται περισσότερο σ' ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις, ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ φορέσῃ καὶ ὅταν πάῃ νὰ κάμῃ μιὰ ἐπίσκεψι καὶ ὅταν πάῃ στὸν κινηματογράφο, ἀκόμη δὲ καὶ ὅταν τῆς τύχῃ μιὰ ξαφνικὴ πρόσκλησις γιὰ νὰ γευματίσῃ ἔξω καὶ κατόπιν νὰ πάῃ στὸ θέατρο.

Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν τόσο πολὺ τὸ ταγιέρ, ὥστε δὲν ἐννοοῦν οὔτε καὶ τὸ ἀπόγευμα ἀκόμη νὰ τὸ ἀποχωριοθοῦν καὶ μάλιστα ἐφέτος ποὺ εὐνοεῖ αὐτὴν τὴν προτίμησί τους καὶ ἡ μόδα. Φοροῦν ἀπὸ μέσα μιὰ μπλούζα πολυτελέστερη ἀπὸ τὴν πρωινή, εἴτε ἀπὸ κρὲπ-σατέν, εἴτε ἀπὸ βατίστα γαρνιρισμένη μὲ νταντέλλα, εἴτε ἀπὸ τοῦλι καὶ αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους τόσο δολικὰ ντυμένο, ποὺ δὲν θὰ ἄλλαζαν τὸ ταγιεράκι τους μὲ τὴν κομψότερη τουαλέττα.

Ὑπάρχουν πάλι ἄλλες ποὺ ὅλη τὴν ἀπογευματινή τους κομπόστα τὴν περιορίζουν στὸ παλτό. Φοροῦν ἀπὸ μέσα ἕνα φόρεμα ὄχι καὶ τόσο φρέσκο, ἕνα φόρεμα ἐπιδιορθωμένο, ἀλλὰ τὸ παλτό τους εἶνε ἄμεμπτο καὶ σὲ ὕφασμα καὶ σὲ σχέδιο καὶ σὲ ράψιμο.

Τὸ κλασσικὸ ὅμως ντύσιμο τοῦ ἀπογεύματος εἶνε τὸ ἀπογευματινὸ φόρεμα, τὸ φόρεμα ποὺ μπορεῖ νὰ φορεθῇ καὶ μὲ παλτὸ καὶ μόνο του καὶ νὰ ἔχῃ τὴ θέσι του, εἴτε μιὰ ἁπλῆ θόλτα στὰ μαγαζιὰ πρόκειται, νὰ κάνουμε εἴτε στὸ θέατρο νὰ πᾶμε.

Τώρα τὸ κυλικαῖρι καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ στὴν ἐλκυστοῦ ἐμπριμέ, ἀλλὰ τὸ ἐμπριμὲ ἀν δὲν ἔχῃ ἐξαιρετικὰ ὡραῖο σχέδιο καὶ δὲ ὄχι πολὺ χτυπητὸ χρῶμα, ἂν δὲν εἶνε σὲ ἁπλὴ καὶ θολικὴ κοῦπ ποὺ νὰ πέφτῃ μόνο του στὴ θέσι ποὺ πρέπει, ἂν δὲν εἶνε σὲ ὕφασμα πρώτης ποιότητος, ὥστε νὰ μὴν ξεθάφῃ καὶ νὰ μὴν ἀνοίγῃ, ὅταν τὸ φορέσῃ κανεὶς μερικὲς ἡμέρες, ἂν δὲν ἔχῃ ὅλα τὰ προσόντα αὐτά, κουράζει γρήγορα καὶ δὲν ἐκπληρώνει τὸν προορισμό του. Γι' αὐτό, ἂν δὲν ἔχετε σκοπὸ ν' ἀγοράσετε ἕνα πρώτης ποιότητος ἐμπριμέ, εἶνε προτιμότερο νὰ ράψετε ἕνα φόρεμα μοχρώμο καὶ σὲ χρῶμα σκοτωμένο, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ τὸ ζωηρέψετε μὲ ζωηρόχρωμες γαρνιτοῦρες. Ἂν σᾶς κάνῃ μάλιστα δρεμπορεῖτε νὰ ἀλλάζετε κάθε τόσο τὴ γαρνιτούρα καὶ νὰ φαίνεσθε πὼς φορεῖτε καινούργιο φουστάνι. Σήμερα βάζετε μιὰ ζώνη ἀπὸ πράσινο σατέν-σιρέ, αὔριο μιὰ ἄλλη ἀπὸ κόκκινο καστόρι, σήμερα δένετε στὸ λαιμὸ ἕνα μαντῆλι καὶ αὔριο δὲν τὸν ξαναρίζετε παρὰ μονάχα μ' ἕνα κόσμημα κ. τ. λ.

Μπορεῖτε νὰ ἔχετε καὶ ἄλλα φορέματα, ἀλλὰ ἡ καινούργια. Τὸ ἁπλὸ ὅμως αὐτὸ φορεματάκι, θὰ τὸ φορῆτε συχνότερα ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα καὶ δὲν θὰ τὸ ἀποχωρισθῆτε παρὰ μονάχα, ὅταν παληώσῃ.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 Α, πλατεῖα Συντάγματος

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

—Ἡ ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια

Πολλὲς γυναῖκες, νέες καὶ χαριτωμένες ἀπελπίζονται γιατὶ τὰ μάτια τους εἶνε γύρω γεμάτα ρυτίδες καὶ αὐτὸ τὶς κάνει νὰ φαίνωνται γρηὲς πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τους. Μὰ τὴν ἔλλειψί τους ὅμως αὐτὴ δὲν φταίει τὶς περισσότερες φορὲς παρὰ ἡ ἴδιες. Τὰ εὐχύτια, ἡ διάφορες καταχρήσεις, ἡ μὲ κάθε τρόπο ταλαιπωρία τῶν ματιῶν (διάθασμα μὲ πολὺ λίγο ἢ πολὺ δυνατὸ φῶς), ἡ ἔλλειψις περιποιήσεως, εἶνε ἡ μόνες σχεδὸν αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὶς ρυτίδες στὰ μάτια. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πὼς ἡ θλάθη, δὲν περιορίζεται μόνο στὸν γῦρο τῶν ματιῶν, ἀλλὰ καὶ στὰ μάτια τὰ ἴδια.

Ὁπωσδήποτε, προσέχετε μὲ κάθε τρόπο τὰ μάτια σας. Μὴ βγαίνετε στὸν ἥλιο χωρὶς σκοῦρα γυαλιά — ὄχι μαῦρα, ἀλλὰ ἁπλῶς καπνισμένα γιατὶ τὰ μαῦρα ἀδυνατίζουν τὴν ὅρασι —, πλένετε τὰ μάτια σας ἰδιαιτέρως μὲ τριανταφυλλόνερο, χαμομήλι ἢ θορικό.

Ἂν ἔχουν σχηματισθῆ ἤδη ρυτίδες, καταπολεμῆστε τες ἀλείφοντάς τες μὲ τὸ ἑξῆς φάρμακο ποὺ μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ριζικό, εἶνε ὅμως τὸ πιὸ ἀποτελεσματικό:

Lanoline	35 gr.
Eau de B ochieri	15 gr.
Baume de la Mecque	5 gr.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

—Ἡ γαμήλιες ἐπισκέψεις.

ΠΕΝΤΕ ΖΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Ζώνη ἀπὸ μαλακὸ σουέντ σὲ χρῶμα κίτρινο. Κλείνει μὲ μαῦρα πασομέντα.

Ζώνη ἀπὸ πράσινο ταφτᾶ. Ἡ μιὰ ἄκρη φαρδαίνει καὶ κουμπώνει ἐπάνω στὴν ἄλλη μὲ ἕνα κουμπί.

Ζώνη ἀπὸ κρὲπ κόκκινο. Ἐμπρὸς κουμπώνει σὰν ζιλέ, γυρίζει πίσω καὶ δένει ἐμπρὸς σὲ κόμπο.

Ζώνη ἀπὸ μαῦρο σουέντ ἢ ὕφασμα. "Ενα ζωηρόχρωμο μαντῆλι ἔτσι περασμένο ἐμπρὸς τρεῖς φορὲς καὶ κατόπιν πέφτει κάτω σὲ μύτη.

Ζώνη ἀπὸ καστόρι ρουῒχο, ἐμπρὸς πλαταίνει καὶ στρογγυλεύει. Κουμπώνει μὲ δυὸ φιογκάκια καμωμένα ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος.

Οἱ νεόνυμφοι, δὲν ἔχουν μόνο χαρές, ἔχουν καὶ ὑποχρεώσεις. Μετὰ τὴν ἐπιστροφή τους ἀπὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι τους, ἢ ἂν δὲν ἔχουν κάνει ταξίδι, δεκαπέντε μέρες τὸ ἀργότερο μετὰ τὸν γάμο τους πρέπει νὰ ἀρχίσουν τὶς καθιερωμένες θίζιτες. Ὁ σύζυγος θὰ συστήσῃ τὴν νεαρὴ γυναῖκα του στοὺς προϊσταμένους του, στοὺς συναδέλφους του καὶ στοὺς φίλους του καὶ ἡ νεόνυμφη θὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνδρα της στὶς δικές της φίλες.

Ἡ ἐπισκέψεις ἀρχίζουν πρῶτα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς στενωτέρους φίλους. Ἡ νεαρὰ κυρία πρέπει νὰ προκαλέσῃ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι ὅλων ἐκείνων ποὺ θὰ κάνουν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν γνωριμία της. Θὰ φορέσῃ ἕνα κομψὸ, ἀλλὰ ἁπλὸ φόρεμα, χωρὶς πολλὰ κουμπώματα καὶ γαρνιτοῦρες, τέτοιες ποὺ ὅπως τὶς φοροῦν εἶνε σὰν νὰ φωνάζουν: «Γιὰ κυττάξτε με, εἶμαι γκέλπαντρη!»

Ἐπίσης πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικὴ στοὺς τρόπους της καὶ στὶς ὁμιλίες της. Λιγότερο θὰ τὴν σχολιάσουν ἂν φανῇ ὑπερβολικὰ νιρουπαλῆ, παρὰ ἂν φανῇ ὑπερβολικὰ ὁμιλητικὴ καὶ ἐμπρησμένη. Δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε ἂν ἀκούσῃ περισσότερο τοὺς ἄλλους καὶ μιλήσῃ λιγώτερο ἢ ἴδια. Δεῖχνοντας σεβασμὸ καὶ ἐκτίμησι σὲ πρόσωπα ποὺ εἶνε πιὸ ἡλικιωμένα ἀπ' αὐτήν, ἢ ἀνήκουν σὲ ἀνωτέρη κοινωνικὴ τάξι, μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ πραγματικὲς καὶ μόνιμες συμπάθειες μέσα στὸ καινούργιο της περιβάλλον.

"Εχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ πρώτη ἐντύπωσις δὲν ἀθύνεται γρήγορα καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται, ὥστε ἡ πρώτη ἐντύπωσις αὐτὴ νὰ εἶνε εὐμενής, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ ἐξαιρετικὰ καὶ τὴ ζωή σας καὶ τὴ σταδιοδρομία τοῦ συζύγου σας καὶ ἰδίως ἂν ζῆτε σ' ἐπαρχία.

Ἡ Δὶς ΛΙΑΝΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

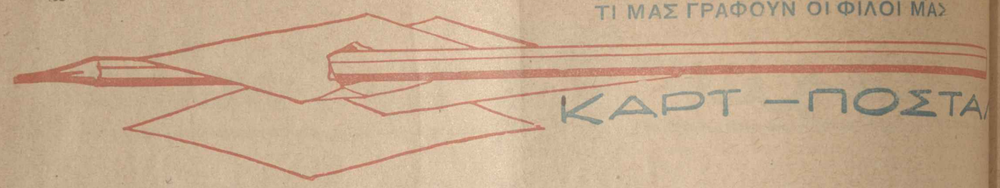

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογένειας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὁπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ ἀπὸ μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρολάβαν νὰ προμηθευθοῦν. Τοὺς ἀπαντῶμεν ὅτι ὑπάρχουν δύο τρόποι: Ἢ νὰ μᾶς στείλουν τὰ δελτία των καὶ ὁ δραχμὰς δι' ἕκαστον βιβλίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

Ε. ΝΤΑΡΜΑΡΙΑΝΟΝ, Κων)πολιν. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Οἱ στίχοι σας, δυστυχῶς, ὄχι ἐπιτυχεῖς. Ἴδοὺ τὸ πρῶτον ἐκ τῶν δύο ποιημάτων σας:

«Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ»

Εἶν' ἡ γυναῖκα θησαυρὸς πολύτιμος κ' ἀξίζει
γιατὶ παντοῦ χαρὰ σκορπᾶ, τὸ πᾶν ἐξευγενίζει
Σὰν ἔχει χάρες καὶ τιμὴ εἶνε μικρὰ Παγώδα
στρωμένη μὲ λευκοὺς λωτοὺς, μὲ κρίνα καὶ μὲ ρόδα.

Ὡς ἐρωμένη τ' Ἀπριλιοῦ τὸ ρόδον ὁμοιάζει
ὡς σύζυγος τὰ βάσανα τοῦ βίου μετριάζει
Ὡς ἀδελφὴ στὰ στήθη σου παρηγοριὰ σοῦ χύνει.
Ὡς κόρη σὲ γηροκομεῖ, σὲ ράβει καὶ σὲ πλύνει

Καὶ ὡς ἀξιαγάπητος καὶ σεβαστὴ μητέρα
γονατιστὴ παρακαλεῖ γιὰ σένα νύχτα μέρα.

τὸ δεύτερον ποίημά σας φοβούμεθα, ὅτι δὲν εἶνε δικό σας. Διαφέρει τόσο ἀπὸ τὸ πρῶτον!... Ἀποφεύγετε τὰς ἀντιγραφὰς καὶ τὰς μιμήσεις. Καὶ γράφετε δικά σας πράγματα.

Δ. Ι. Τ., Ἐνταῦθα. — Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Ἀποφεύγετε ἐξ ἄλλου τὶς ὑπερβολὲς στὴ γλῶσσα. Ἀσχημίζουν τὸ ποίημα ἀντὶ νὰ τὸ ὡμορφήνουν.

Ν. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μόναχον. — Λυπούμεθα πολὺ ποὺ δὲν ἠμπορούμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. Τὸ «Μπουκέτο» δὲν δημοσιεύει τέτοιου εἴδους ἀγγελίας. Ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις εἰδικὸς πράκτωρ γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ὑποθέσεις. Ὁ κ. Ρενέ. Ἀπευθυνθῆτε εἰς αὐτόν.

ΣΩΤΩΝ ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΗΣΙΟΝ. Ἐνταῦθα. — Τὸ ποίημά σας «Φτωχὸς Τσιγγάνος» ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχές. Δείχνει ἐν τούτοις ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ γράφατε ἀμέμπτους στίχους, ἂν ἐπροσέχατε περισσότερο.

ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ, Ἐνταῦθα. — Οἱ στίχοι σας ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς. Κι' ὅμως μερικὰ ἀπὸ τὰ ποιήματά σας θὰ ἦσαν πολὺ καλά, ἂν τὰ ἐπροσέχατε περισσότερο. Γράφετε ἴσως πολὺ-πολὺ θιασιτικά. Ἀλλὰ ἕνα ποίημα, γιὰ νὰ γραφῇ τέλειο, θέλει προσοχή, ἔμπνευσι, ἀπόλυτη προσήλωσι, συγκέντρωσι ψυχῆς καὶ πνεύματος. Ὑσχετέ το αὐτὸ ὅτι' ὄφιν σας γιὰ τὸ μέλλον

ΓΡ. ΣΠΙΤ., Διδυμότειχον. — Γράψετέ μας ποιὰ ἀκριβῶς τεύχη ζητεῖτε. Τὰ βιβλία δὲν χρήσιμα εἰς ἡμᾶς. Γιὰ τὰ γραμματόσημα ἀπευθυνθῆτε εἰς ἕνα τῶν ἐν Ἀθήναις καταστημάτων ἀγοράς παλαιῶν γραμματοσήμων.

Π. Α. Β., Βόλον. — Δὲν ἔχετε καὶ τόσο δίκηο. Ὅ,τι εἶνε καλό, ὅ,τι ἐγκρίνεται δημοσιεύεται στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ κάρε τόσο. Μᾶς προτείνετε νὰ ἀφιερώσωμε ὁλόκληρη σελίδα γιὰ τὴν συνεργασία τῶν νεαρῶν ἀναγνωστῶν μας. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ προτίστως καὶ κυρίως συνεργασία ἐκλεκτή. Καὶ — δυστυχῶς — δὲν ὑπάρχει τοιαύτη. Σπάνια, ποκὸ σπάνια λαμβάνουμε κάτι τῆς προκοπῆς. Τότε θὰ ρωτήσετε, πῶς κατορθώνει νὰ γεμίζῃ τὴν εἰδικὴν σελίδα του τὸ περιοδικόν, ποὺ ἀναφέρετε στὴν ἐπιστολή σας; Ἁπλούστατα κάμνοντας ἐπιχορήσεις. Δημοσιεύοντας δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι στέλνουν οἱ ἀναγνῶσται του. Ἀλλὰ ἔτσι δὲν ἐνισχύονται, ἐπειδὴ οἱ γράφοντες νέοι. Ἀντιθέτως παίρνουν στραβὸ δρόμο καὶ γράφουν σὲ εἰς ἡμέραν χειρότερα. Μᾶς ἀντιλαμβάνεσθε ;

Κ. Γ. Δ. Τὸ ἀφήγημά σας «Ὁ Νόθος», ὄχι ἐπιτυχές. Πολὺ τρόπον γράφουμε τὴν κρίσιν μας ἐδῶ, γιατὶ δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀπαντᾶμε εἰς ἕκαστον συνεργάτην μας.

Ε. ΓΕΝΝ., Ἐνταῦθα. — Ἡ ἀπάντησις σας γιὰ τὸν «Ἰδανικὸ ἐστάλη ἀργά. πέραν δηλαδὴ τῆς ταχθείσης προθεσμίας. Διὰ τὸν λόγο καὶ δὲν ἐδημοσιεύθη.

ΜΑΡΙΑΝ Λ., Ἐνταῦθα. — Καὶ ἡ δική σας ἀπάντησις ἐλήφθη, πολὺ ἀργά.

Κ. Μ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗΝ, Νεοχώριον (Ρόδου). — Τὸ διήγημά σας «ταραμένος» ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχές. Θὰ σᾶς συμβουλεύαμε ἐν τούτοις νὰ πάψετε νὰ γράφετε. Ἡ ἀφήγησίς σας εἶνε στρωτή, ἡ γλῶσσα σας ἔχει προσέξετε λίγο περισσότερο θὰ γράψετε πολὺ καλὰ πεζογραφήματα. Λέμε αὐτὸ εἰλικρινῶς καὶ σᾶς τὸ εὐχόμεθα ὁλοψύχως.

ΑΛ. ΖΑΦΕΙΡΙΑΔΗΝ, Ἴμβρον. — Ἡ ἱστορικὴ σελὶς πολὺ ἐνδιαφέρουσα θὰ δημοσιευθῇ. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βιβλίου σας θὰ μὲ τὰ ταχυδρομικῶς.

ΝΤΙΝΟΝ ΖΩΓΡΑΦΟΝ. — Τὸ ποίημά σας «Μέ τοῦ καιροῦ τὰ βιβλία λῶς ἀνεπιτυχές.

Α. Γ., Ἀμαρούσιον. — Δὲν ἔχετε καθόλου δίκηο. Τὰ πεζογραφήματα ἀπερριφθησαν ὄχι γιατὶ εἶχαν ξένη ὑποθεσι, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἦσαν καλὰ μένα. Ἡ ἀπάντησίς μας ἄλλωστε ἦτο πολὺ σαφής. Σᾶς ἐγράφαμε ὅτι ἠγήμα σας εἶχε ὕφος σχολικοῦ ἀναγνωσματαρίου. Εἶνε τοῦτο δυσάρεστο Τὶς ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» μπορεῖτε νὰ τὰς προμηθευθῆτε γράφ Τὰ δελτία κατηρτίσθησαν διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας. θέλουν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας.

Δ. Κ., Κηφισιά. — Τὰ ποιήματά σας «Σὲ μιὰ κάρτα στὴ γιορτὴ «Χαμένη Ἀγάπη» ἀρκετὰ καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. '

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΝ, Θεσσαλονίκην. — Γιὰ τὸν Σκυλόσοφο ἔχουν ἀρκετὰ πράγματα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν παντοῦ θερμῶς.

ΓΕΩΡ. ΚΑΛΛ. Ζευγολατιο (Κορινθίας). — Τὸ πεζογράφημα σας στοὺς καὶ ζαλιστικῶς δυσανάγνωστο. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γράφετε ἄλλοτε.

ΜΑΡΙΑΝ Φ. ΧΟΛΕΖΑ, Κοκκινιαν. — Τὸ ποίημα σας δὲν ἔδημοσ ὅτι, καθὼς σᾶς ἐγράφαμε, ἦτο ἀνεπιτυχές. Τὸ ἐτονίσαμεν πολλάκις τα μὴ ἐπιτυχῆ δὲν δημοσιεύομεν. Τὸ ποίημα ποὺ ἀναφέρετε, ἔδημοσ δεῖγμα κακοῦ, κακίστου ποιήματος. Θέλατε νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο καὶ μ σας ποίημα; Τὸ ὄνομά σας ἑβδομοσιεύθη κατα παράδρομη λανθασ πογραφικὰ λάθη γίνονται σ' ὅλα τὰ ἔντυπα. Γράφετε ἑκάστοτε στὴ σας πῶς στὶς ἀναγνωστρίες τοῦ περιοδικοῦ πρέπει νὰ γίνωνται ἐγκρ ἐννοεῖτε ὅτι πρέπει τὰ περιοδικὰ νὰ δημοσιεύουν μὴ ὅτι τοὺς στ ἀναγνῶσται καὶ αἱ ἀναγνώστριαι των. Αὐτὸ εἶνε παράλογον, δεσπο λοίμονον ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο! Γιατὶ ἁπλούστατα τὰ περιοδικ ταντοῦσαν ἀδιαθάστα. Τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς δ διότι δὲν ὑπάρχει πλέον. Καὶ τοῦτο, διότι τὰ χειρόγραφα — ὅς ὁ ἄλλην σελίδα — δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΠΟΛΛΩΝΑ, Ἐνταῦθα. — Καὶ τὸ νέο σας ποίημα δὲν εἶνε κακὸ χῶς. Καὶ ἴδού·

«Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ»

Μιὰ πεταλουδίτσα πλανᾶται
πότε δῶ καὶ πότε κεῖ πετᾶται
καὶ σὲ ὅλα τ' ἄνθη ἐντυπώνει
τὴν χαρά της ἄδολα σκορπᾶ

Κόκκινη ὡραία παταρούσα
κέντησε τὴ λαίμαργη μέλι
μιὰ ἑβδομαμπὰ πνύρα

λέρωσε τὰ ἄσπιλα φτερά τ

Πέταξε γοργὰ στὸ φῶς τ
σβύνοντας στὸ πόνο τη
κ' ἔφυγε μακριὰ μετανο
εἶχε σπάσει κάτι στὴν κα

Διαβάστε νεοελληνικὴν σ
ξανάδοκιμάζετε δργότερα.
διάζεσθε. Μὲ τὴ διασύνη
ται καλοὶ στίχοι.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21.419)
Διευθυντὴς, ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Εσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελλίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 19)

συμφέρον συμφέρον. Ἔπειτα δὲν θὰ ἤθελα νὰ παραφουσκώσῃς τὰ λόγια ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Ἔχω τὸ λόγο σου ;

— Τὸν ἔχεις Μπλάκ, τοῦ ἀπάντησα. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ σοῦ δηλώσω ὅτι δὲν μὲ φόβισαν ἡ ἀπειλές σου. Ἂν σταθῇς κουτὸς καὶ πάνω στὴ συζήτησι μοῦ ἀποκαλύψῃς ἐνδιαφέροντα πράγματα θὰ τὰ γράψω, ἔστω κι' ἂν μοῦ κόψῃς κατόπιν τὸ λαρύγγι!

Ὁ Μπλὰκ μὲ κύτταξε κατάματα κι' ὅταν εἶδε ὅτι αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ἔλεγα μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια μοῦ δήλωσε :

— Ἔμπρός, λέγε, σὲ τί θέλεις νὰ σ' ἀπαντήσω ;

—Πρῶτα-πρῶτα πόσους ἀπὸ τὴ συμμορία σου σκότωσε ἡ πολιτοφυλακή. Ἔπειτα ἂν ἐλαττώθησαν οἱ γκάγκστερς. Καὶ τρίτο ἀν πράγματι, αὐτὸ τὸ πολιτικὸ σῶμα προσφέρῃ ἀληθινὲς ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα του.

— Ξέρεις πολὺ καλά, μοῦ ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν» ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ γενικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνήκουν στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες : Στοὺς γκάγκστερς, στοὺς καταδότες, στοὺς φίλους τῶν γκάγκστερς καὶ στοὺς φίλους τῶν φίλων τῶν γκάγκστερς. Δηλαδὴ ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῶν συμμοριῶν. "Οταν λοιπὸν ἕνας πολιτοφύλακας σκοτώσῃ ἕναν ἐχθρό του γιὰ ἐντελῶς προσωπικοὺς λόγους ἡ ἀστυνομία ὅταν θὰ κάνῃ πρυσεκτικὲς ἀνακρίσεις θἀϊδῇ ὅτι τὸ θῦμα ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω καὶ φυσικὰ θὰ τὸν χαρακτηρίσῃ κακοποιό. Ἔτσι ὁ δολοφόνος του θὰ εἶνε ἐν τάξει μὲ τοὺς νόμους καὶ θὰ ἔχῃ ἱκανοποιήσει καὶ τὴν προσωπική ἐκδίκησι του ! Ὅσο τώρα γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῶν γκάγκστερς αὐτὸ οὔτε καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ πιστεύεις. Ὁ γκάγκστερ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οἱ «βασιλεῖς» τὸν ἔχουν ἀνάγκη γιὰ τὰ συμφεροντά τους. Οἱ ἐμποροι γιὰ νὰ ὑπερασπίζουν τὶς ὑποθέσεις τους κι' οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ τὸν κυνηγοῦν καὶ νὰ δικαιολογοῦν τὸ μισθό τους ! Ἂν τώρα οἱ πολιτοφύλακες προσφέρουν ἢ δὲν προσφέρουν ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα τους αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μόνος σου. Πάντως ἐμεῖς τοὺς θεωροῦμε ἐχθροὺς μας καὶ ὁπου τοὺς βροῦμε τοὺς ἐξοντώνουμε. Θὲς καὶ τὸ λόγο ; Γιατὶ μᾶς σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους μας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προσωπικούς ἐχθρούς τους εἶνε φίλοι μας. Ἔτσι δικαιολογεῖται τὸ μῖσος ποὺ ἔχουμε γι' αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς.

Κι' ἀλήθεια πυλλὲς φορὲς αὐτὲς ἡ πολιτοφυλακὲς πληρώνουν πολὺ ἀκριβὰ τὸν ἡρωισμό τους νὰ θέλουν νὰ προστατεύσουν τὴν Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τοὺς κακοποιούς... Οἱ γκάγκστερς τοὺς σκοτώνουν σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ ὅπου τοὺς συναντήσουν. Γι' αὐτὸ κίδας οἱ δρόμοι τῆς Νέας Ὑόρκης παρουσιάζουν συχνὰ ἕνα ἐφιαλτικὸ θέαμα αἱματηρῆς παραφροσύνης, τὸ ὁποῖο εἶνε ἀδύνατο ν' ἀναπαρασταθῇ οὔτε καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν κινηματογράφο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 39)

πύγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του, γιατὶ νόμισε πὼς ἔβλεπε μπροστά του τὴ Λευκὴ Κυρία!... "Ας εἶνε... Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ ὡμορφη κοπέλλα βρίσκοταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, γιατὶ ὁ συνταγματάρχης τῆς εἶχε πεῖ νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό του στὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωί... Ἡ νέα συλλογίσθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχη. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ποὺ ἤξερε τὸ μυστικό, τὴν πρόσεχε ἀγρυπνα κ' ἦταν ἑτοιμος πάντα νὰ μαλλώσῃ ἄγρια μὲ τὸν συνταγματάρχη. Μὰ ἐκεῖνη ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἔκανε τὴ σκέψι πὼς ἂν πήγαινε μὲ γυναικεία ροῦχα στὸ δωμάτιο τοῦ συνταγματάρχη, θὰ κατάφερνε καλύτερα νὰ τὸν συγκινήσῃ. Ἡ σκέψις της αὐτὴ ἦταν σωστή, μὰ εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕναν ἀνάνδρο, ἕνα ἀνήμερο θηρίο. Γι' αὐτό, ἦταν μοιραῖο νὰ ξεσπάσῃ τὸ δράμα ποὺ ξέρετε... Ἐλπίζω ὅτι μὲ καταλαβαίνετε. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τώρα πρέπει νὰ μείνῃ μεταξύ μας. Τὸ γόητρο τῶν ἀξιωματικῶν πρέπει νὰ σωθῇ μὲ κάθε τρόπο. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε. Θὰ κάνω μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἔκθεσι στὸ ὑπουργεῖο καὶ τὸ δράμα θὰ μείνῃ μυστηριῶδες καὶ ἀνεξιχνίαστο, ὅπως ἦταν μέχρι τώρα... "Ας ἀφήσουμε ὅλους νὰ πιστεύουν στὴ «Λευκὴ Κυρία» τοῦ πύργου σας...

Ὁ Χάγιος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του. Ὁ ταγματάρχης Μαντράσι τότε ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ εἶπε γελῶντας:

— Ὑπολοχαγὲ Λιλιόν... συγγνώμην! Κόμησσα Λιλιόν, δεῖξτε παρακαλῶ, στὸν ἀγαπητό μας κόμητα Χάγιος πόσο εἶσαστε ὡμορφη μὲ τ' ἄσπρα ροῦχα!... Μὰ πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ σᾶς βρῇ ἕνα φόρεμα γιὰ τὸ ταξίδι σας...

Κ' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν λοχαγὸ Βαλντάσι τοῦ εἶπε:

—Κ' ἐσεῖς, λοχαγέ, μπορεῖτε νὰ συνοδεύσετε τὴν ἀρραβωνιαστικιά σας ὡς τὸν πύργο της. Ἔπειτα, πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὸ μέτωπο!... Καὶ, σιωπὴ γιὰ ὅλα αὐτά!... Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ μυστικό μας.

Ὁ κόμης Χάγιος, τὴν ἴδια ἡμέρα, συνώδευσε τὴν κόμησσα Λιλιόν, τὴν δίδυμη ἀδελφὴ τοῦ τρελλοῦ ἀπολοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει στὸ Γαλάτσι τῆς Ρουμανίας, ὅταν τὸν παράτησε ἡ ὡμορφη κατάκοπος, — στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Ἔπειτα, ξαναγύρισε καὶ κλείσθηκε στὸν παληὸ πύργο του, ἔχοντας συντροφιὰ τὴ «Λευκὴ Κυρία» ποὺ χαμογελοῦσε παρὰξενα ἀπὸ τὸ κάδρο της, σὰν νὰ ἔκρυβε κάποιο μυστικό...

ΕΡΤΣΟ ΚΟΒΑΚ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 10)

κό. Λοιπὸν ; Εἴπατε ἕνα πορτοφόλι, καστανί, συνηθισμένο, ὁλίγο στὴν ἄκρη ζυλωμένο καὶ ραμμένο, μὲ χίλια ἑφτακόσια φράγκα μέσα καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ τράμ...

Κυτάζει μερικὰ χαρτιά.

—...Μάλιστα, εὑρέθη... Μᾶς τὸ ἔφερε μιὰ κυρία χθές.

— Ἄχ ! Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ φτωχὸς ὁ Γιάννης, ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά. Νὰ ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμα ἄνθρωποι καλοί!...

— Ἀλλά...

— Τί ἀλλά ;

— Τὸ πῆρε ὁ νοικοκύρης του. "Ενας κύριος...

—Πῶς, τί;... Τὸ πῆρε ὁ νοικοκύρης του;... Ποιὸς νοικοκύρης ἦτανε αὐτός;

— Ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶχε κ' ἦτανε δικό του.

— Ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶχε ;

— Ναί, ἕνας κύριος καθὼς πρέπει, ποὺ ἔχει ὑπογράψει ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν θυμᾶζω τὴν ὑπογραφή του... Ἦρθε καὶ τὸ ζήτησε, ἔδωσε τὰ σημάδια: καστανί, ξυλωμένο καὶ ραμμένο μὲ μιὰ γοργόνα σταμπαρισμένη ἀπὸ πάνω, μὲ χίλια ἑφτακόσια φράγκα μέσα, ἕνα χιλιόδραχμο, ἕνα πεντακοσάρικο καὶ δυὸ ἑκατοστάρικα καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ τράμ. Τὸ ἔχασε στὸ τράμ, προχθὲς τ' ἀπόγευμα... Αὐτὸς ἦταν ὁ νοικοκύρης. "Ενας κύριος...

— Κύριος, τί κύριος ;

— Νὰ ἕνας κύριος, σοβαρὸς καὶ καθὼς πρέπει, μὲ χρυσᾶ γυαλιά, ἕνα μουσάκι ἄσπρο καὶ ἕνα μπαστοῦνι, μὲ χρυσῆ λαβή !...

— Μπαστοῦνι μὲ χρυσῆ λαβή ;...

— Ναί, ἕνα μπαστοῦνι μὲ χρυσῆ λαβή, ποὺ πρέπει νὰ τὸ σπάσω στὸ κεφάλι σου, γιατὶ ἦρθες ἐδῶ πρωὶ-πρωὶ νὰ μᾶς γελάσῃς καὶ νὰ πάρῃς ξένα πράγματα !

— Ποσειδῶνα. Γιὰ ἔλα πάρε ἐδῶ τὸν κύριον αὐτόν!...

* * *

Ὁ Γιάννης, σὰν Γιάννης ποὺ ἦτανε, ὅταν τὸν ἀφήσανε ἐλεύθερο σκέφτονταν ἀκόμα γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς τὸ δικό του πορτοφόλι μποροῦσε νὰ εἶχε, ὅπως αὐτὸς στὸ καφενεῖο, δυὸ κυρίους, δυὸ ἀφεντικούς !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

Στὶς ὀκτὼ καὶ εἰκοσι-πέντε τῆς φέραν ἕνα τηλεγράφημα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, καὶ τὸ ἀνοιξε. Τὴν εἶδα τότε νὰ χλομιάζῃ καὶ νὰ δαγκώνῃ τὰ χείλη της.

— Τί συμβαίνει, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησα ἀνήσυχος.

Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ τηλεγράφημα χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Δὲν κατώρθωσα νὰ κρύψω ἕνα χαμόγελο, ὅταν τὸ διάβασα: ὁ Μπαμπαρὴ τηλεγραφοῦσε πὼς τὴν τελευταία στιγμὴ τοῦ ἔτυχε κάποιο ἐμπόδιο καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθῃ παρὰ μόνο μας...

"Ημασταν πάλι δέκα-τρεῖς !

Κύτταξα τὴ γυναίκα μου ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὸν θυμό της.

— Μήπως θέλῃς νὰ πῶ τοῦ Τζάκσον, ὅτι δὲν τὸν χρειάζομαστε πειὰ καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ φύγῃ; τὴν ρώτησα ἔξοντας τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ μὴν σκάσω στὰ γέλια.

Μὰ ἡ γυναίκες φαίνεται πὼς δὲν πάρνουν ἀπὸ ἀστεῖα. Κι' ἀντὶ γιὰ ἄλλην ἀπάντησι, ἡ γλυκειά μου ἡ γυναικούλα μοῦ σφύριξεν ἀνάμεσα στὰ δόντια της.

— Κτῆνος!

Καὶ σωριάστηκε κάπου ἐκεῖ κάτω, ἐρῆ.

"Ετσι μείναμε πάλι δώδεκα γιὰ τὸ τραπέζι.

Τί εὐτυχία, Θεέ μου !

Κι' ἂν ἡ Κίττυ μου ἀφίσῃ τὸν κόσμο αὐτὸν ἀπ' τὴ σφαῖλα της καὶ φύγῃ γιὰ τοὺς οὐρανούς, τί διπλὴ εὐτυχία τότε!...

ΓΟΥΩΤΕΡ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΕΡΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 40)

λοι ἀποδοκιμάζοντας καὶ ἄλλοι χειροκροτῶντας.

Ὡστόσο, ὁ Φρερόν, γιὰ νὰ μὴ δείξη στὸν ἀντίπαλό του ὅτι τὸν πείραξε ἡ σάτυρα αὐτή, εἶχε τὸ κουράγιο νὰ παρακολουθήση ὡς τὸ τέλος τὴν παράστασι καὶ νὰ γράψη καὶ κριτικὴ γιὰ τὴν κωμωδία τοῦ Βολταίρου, προσποιούμενος ὅτι δὲν κατάλαβε ποιὸν ἤθελε νὰ καυτηριάση ὁ συγγραφεὺς στὸ πρόσωπο τοῦ Φρερόν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι στὴν περίπτωσι αὐτὴν ὁ Φρερὸν ἔδειξε περισσότερο πνεῦμα ἀπὸ τὸν θανάσιμο ἐχθρό του.

Καὶ ἡ πάλη μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν διανοουμένων συνεχίσθη ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Καί, ὅπως συμβαίνει σ' ὅλες τὶς μάχες, ὅταν πυρατείνωνται πολύ, ὁ Βολταῖρος ἔβγαινε ἄλλοτε νικητὴς καὶ ἄλλοτε ἡττημένος. Ἀλλ' ἐνῶ αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ μὴ ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς κοσμιότητος, ὁ ἀντίπαλός του, ἄνθρωπος ταπεινός, παρὰ τὴν ἀναμφισβήτητη λογοτεχνικὴ ἀξία του δὲν ἐδίστασε νὰ καταφεύγη σὲ μέσα ταπεινά, γιὰ νὰ πειράξη τὸν ἐχθρό του, νὰ τὸν κατακρίνη γιὰ παληὰ του νεανικὰ ἁμαρτήματα καὶ γι' ἀπόρρητες πράξεις τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς.

Δυὸ φορὲς ὁ Βολταῖρος θέλησε νὰ μηνύση τὸν ὑβριστή του. Ἀλλὰ οἱ φίλοι του τὸν ἔπεισαν στὸ τέλος νὰ μὴ τὸ κάμη αὐτό, γιατὶ θὰ ἔδινε συνέχεια σὲ μιὰ θλιβερὴ ὑπόθεσι, ποὺ ἔπρεπε νὰ λησμονηθῆ πειά.

Τέλος, ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιτύχη ὁ Βολταῖρος γράφοντας χρόνια ὁλόκληρα, κωμωδίες, διατριβὲς καὶ ἐπιστολές, τὸ κατώρθωσε μονάχα μ' ἕνα τετράστιχο. Ἕνα μικρὸ ἐπίγραμμα ὑπῆρξε ἡ χαριστικὴ βολὴ κατὰ τοῦ Φρερόν. Σᾶς τὸ παραθέτουμε σὲ προχειρη μετάφρασι:

Ἐμάθατε τὸ νέο τὸ τρομερόν ;
Ἀπὸ μιὰ ὀχιὰ δαγκώθηκε ὁ Φρερόν !...
Καὶ τί νομίζετε πὼς ἔγινε μ' αὐτό ;
Ἐψόφησε τὸ φεῖδι στὸ λεφτό !...

Τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ ἐπίγραμμα πείραξε κατάκαρδα τὸν Φρερόν. Κάθε στίχος του καρφώθηκε σὰν μαχαῖρι στὴν καρδιά του. Καὶ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, στὶς 10 Μαρτίου 1776, ὁ κριτικὸς αὐτὸς πέθανε ἀπὸ θαρυστομαχιά, ὅλοι ἀπέδωσαν τὴν ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του στὴν στενοχώρια ποὺ δοκίμασε ἀπὸ τὸ ἀρχιλόχειο ἐπίγραμμα τοῦ Βολταίρου!

ΤΑΟΡΜΙΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 12)

ρά. Γέρασε πρὶν τῆς ὥρας του καὶ ὅλοι οἱ γνωστοί του τὸν βρίσκαν λιγάκι παράξενο... Κράτησε ἀκόμα καὶ τὸν ὅρκο ποὺ ἔκανε κάποτε, νὰ μὴ παντρευτῆ. Κι' ὅταν ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, κανεὶς ἀπὸ τοὺς παληούς του φίλους δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀναγνωρίση...

* * *

Ὁ κόμης διέκοψε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν ἀφήγησί του.
— Τελείωσε ἡ ἱστορία; τὸν ρώτησε κάποιος ἀπὸ ἐμᾶς.
— Ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ κόμης.
Καὶ συνέχισε μὲ ἀλλαγμένη φωνή:
— Πᾶνε τέσσερα χρόνια τώρα ποὺ πέθανε ἡ Ταορμίνα. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ φίλη της δὲν ἀνεκοίνωσε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τῆς νεκρῆς... Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔμαθε τὴν διεύθυνσι τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ γράψη καὶ νὰ τοῦ φανερώση τὴν ἀλήθεια... Τὸ μοιραῖο αὐτὸ γράμμα τὸ ἔλαβε σήμερα ἀκριβῶς ὁ μικρότερος ἀδελφός... Καὶ ξέρατε τί ἔκανε; Ἄδειασε τὸ ποτῆρι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἔβγαλε τὸ περίστροφό του καὶ τράβηξε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του, πηγαίνοντας νὰ συναντήση τὴν Ταορμίνα, ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει, ποὺ τῆς εἶχε μείνει πιστός...

...Καὶ ὁ κόμης, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄδειασε τὸ ποτῆρι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἔβγαλε ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ πρὶν προφθάση κανεὶς μας νὰ τὸν ἐμποδίση, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του...

H. G. MAGOG

Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΩΝ ΙΕΡΑΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 11)

Οἱ παληοὶ ταξιδιῶτες κάπου ἐκεῖ στὰ ἀθησυνιακὰ βο
φαντάζονταν ὅτι ζοῦσε τὸ παράξενο αὐτὸ ζῶο ἡ πουλὶ πο
στὸ κεφάλι του μιὰν αἰγκρέτα ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ πο
ἐπρόκειτο νὰ πεθάνη ἔφτιανε μόνο του μιὰ μεγάλη πυρά ἀπ
ρωματικὰ ξύλα. Στὴν πυρὰ αὐτὴν ἐμπλωνόταν, ξέροντας
πρὶν ὅτι ὁ θάνατος γεννᾶ ζωή. Τὰ φτερά του καιγόντουσα
σῶμα του ἀπανθρακωνόταν, κι' ἀπὸ τὴν τέφρα σχηματίζο
να σκουληκάκι ποὺ ξαναγεννοῦσε τὸν Φοίνικα. Ἔτσι ἐκίνη
κύκλος, καὶ ἡ ζωὴ ἀκολουθοῦσε τὸν θάνατο, σ' ἕναν ἀδιάκ
ρυθμὸ ἀναδημιουργίας. Τὸ σύμβολο αὐτὸ τοῦ Φοίνικος μπ
νὰ παραβληθῆ μὲ ἄλλο ἀρχαῖο σύμβολο τοῦ φειδιοῦ, ποὺ
δυὸ κεφάλια στὶς ἄκρες τοῦ κορμοῦ του καὶ ποὺ ἀποτελ
τὸ σύμβολο τῆς ἑνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τὸ σύ
λο δηλαδὴ ὁλόκληρης τῆς δημιουργίας. Καὶ τὸ φεῖδι αὐτὸ
ταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀθηνσυνία.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ φανταστικὸ τέρας δημιουργήθηκε καὶ ἡ
ποὺ ἔπαιξε τόσο μεγάλο ρόλο στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλο
φία τοῦ φειδιοῦ ποὺ δαγκώνει τὴν οὐρά του, συμβόλου τοῦ
σμου ὁλοκλήρου καὶ εἰδικῶς τῆς ἰατρικῆς μὲ τὸ θαυμαστὸ
ρητό: «Ἓν τὸ πᾶν».

Ὑπὸ τὴν ὁδηγία τοῦ Φοίνικος, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπαίσια κα
φιαλτικὰ τέρατα ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν ἐξαλλην φαντασία τῶν τ
των ταξιδιωτῶν ποὺ ἔφθασαν στὰ κράσπεδα τοῦ αἰθιοπικ
ροπεδίου καὶ ἦρθαν καὶ στοίχειωσαν τὶς νύχτες τοῦ δυτικο
σμου, πῆραν θέσι στὸ ζωδιό του, ξαπλώθηκαν στὰ φεγγά
κὰ οἰκόσημα καὶ ἐστόλισαν τοὺς μεσαιωνικοὺς καθεδρικ
ναούς. Τὰ γλυπτὰ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, που πρ
λοῦν τὴν κατάπληξι τῶν θεατῶν γιὰ τὴν ἐφιαλτικὴν φαντ
τῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς ἐποχῆς δὲν ἀποτελοῦν τίποτε ἄλλο
ἀναπαραστάσεις τῶν τεράτων ποὺ κάποιος ἄγνωστος Ἕλλη
δυσεὺς ἐνόμισε ὅτι ἀντίκρυσε στὶς χῶρες, ὅπου πήγαινε κα
χρυσάφι, ἐλεφαντόδοντα καὶ ἐξωτικὰ μπαχαρικά...

"ΕΜΠΡΟΣ!.. ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ;.."

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 18)

ἔβλεπε ὅτι ἡ Ρέζυ του ἦταν ἡ πιὸ ὥμορφη γυναῖκα τοῦ κόσμ
— Κρῖμα ποὺ εἶμαστε παντρεμένοι!... τῆς εἶπε μιὰ
χαμογελῶντας.
— Ἀλήθεια ! Ἔκανε ἡ Ρέζυ ποὺ κατάλαβε ἀμέσως τ
του. Ἂν δὲν εἴμαστε παντρεμένοι, θὰ μπορούσαμε θαυμ
ἀπατήσουμε τοὺς ἑαυτούς μας !
— Ἄχ! Ναί... ψιθύρισε ὁ Ρολάν κυττάζοντας τὴ γυναί
μὲ τρυφερότητα.
— Μὰ τί μᾶς ἐμποδίζει ! Ἔκανε ἡ Ρέζυ. Ἂς ἔχουμ
πὼς εἴμαστε παντρεμένοι! Ἄκουσε, Ρολάν, πήγαινε μιὰ στ
νὰ τηλεφωνήσης στὸ σπίτι πὼς θὰ δειπνήσουμε ἔξω...

Ὁ Ρολὰν σηκώθηκε ὁλόχαρος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Μὰ τ
ρία ποὺ εἶνε αὐτὰ τὰ νούμερα τοῦ τηλεφώνου! Ὁ Ρολὰν
μασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξεφύλλισε τὸν κατάλογο τῶν συν
τῶν τοῦ τηλεφώνου ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μπροστά του, μέσ
θάλαμο. Νὰ τώρα τὸ νούμερο τοῦ σπιτιοῦ του: 81.958... Ν
Τί περίεργο!... 81.958;... Ἐμοιαζε παραπολὺ αὐτὸς ὁ ἀρ
μὲ κάποιον ἄλλο... Τί νούμερο ἆρα γε ἔχει ἡ Ζωρζέτ ; Ὁ
λὰν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ καρνὲ του κι' ἀπόμεινε κατάπ
Στὴν πρώτη σελίδα του ἦταν τὸ νούμερο 81.958!...

Ὁ Ρολὰν κατάλαβε ἀμέσως ὅλες τὶς γκάφες του... Τ
πάθει! Ἡ Ρέζυ ἦταν πιὸ ἔξυπνη ἀπὸ αὐτόν!...

Γυρίζοντας κοντὰ στὴ γυναῖκα του, πιὸ τρυφερὸς ἀπ
ἄλλη φορά, συνάντησε τὸ γκαρσόνι του.
— Ἄκουσε, Ζουλιέν, τοῦ εἶπε, τί θὰ ἔκανες ἂν τηλεφω
στὴ γυναῖκα σου, νομίζοντας ὅτι τηλεφωνεῖς σὲ μιὰ Ζωρ
— Ἁπλούστατα, κύριε Ρολάν, τοῦ ἀπάντησε τὸ γκαρ
τῆς προσέφερα γιὰ νὰ μὲ συγχωρήση ἕνα ταξίδι ἀναψυχ
— Θαυμάσια! Αὐτὸ ἀκριβῶς συλλογιζόμουν κ' ἐγώ, μ
ὁ Ρολάν.

Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔφυγε μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ρ
τὴ Βενετία, ἀφοῦ προηγουμένως κράτησε τηλεγραφικῶς
μορφο διαμέρισμα στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Ἔρωτος...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠ

Ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις

Ὡραιότητος ἐν μέρους ἑνὸς ἑκατομ

Διαβάσατε κάτωθι πῶς γυναῖκες 50 ἐτῶν εἶμ
ποροῦν νὰ φαί
γωνται μόνον 30

Ὁ καθηγητὴς Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης κατέπληξε τὸν κόσμον ἀναγγέλλων μίαν καταπληκτικὴν ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία ξαναδίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τὴν νεότητά της. Τὸ προϊὸν αὐτὸ ὀνομαζόμενον «Biocel» εἶνε ἕνα θαυμάσιον ἐκχύλισμα, πάρα πολὺ συμπεπυκνωμένον, προ
ἐκ νέας ζῶας. Χρησιμοποιηθὲν ἀπὸ τὸν καθηγητὴν Dr Stejskal διὰ τὰς δοκιμὰς τῆς ἐπιδερμίδος ἐπὶ γυναικῶν 55 – 72 ἐτῶν αἱ ρυτίδες ἐξηλείφθησαν τελείως ἐντὸς 6 ἑβδομάδων, (Ἴδε τὴν σχετικὴν Ἐκθεσιν εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐφημερίδα τῆς Βιέννης). Τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐν λόγῳ ἀνακαλύψεως ἠγοράσθη παρὰ τοῦ Τοκαλὸν καὶ τὸ «Biocel» εἶνε τώρα συνδυασμένον μὲ ἄλλα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα τρέφουν τὴν ἐπιδερμίδα, εἰς τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ροζ, κατὰ τὴν εἰδικὴν συνταγὴν τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal. Χάρις εἰς τὴν χρησιμοποίησίν της μία γηραιὰ καὶ μαραμένη ἐπιδερμὶς δύναται εὐκόλως νὰ ξανανεώσῃ. Αἱ ρυτίδες ἐξαλείφονται καὶ οἱ πεσμένοι μῦς τοῦ προσώπου τονοῦνται καὶ σφίγγονται.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι

Πῶς νὰ ἐξαφανίζετε τοὺς μάλους γ νὰ μαλαιώνετε τὰ τυλώματα

ὑπὸ τοῦ Δόκτορος CATRIN

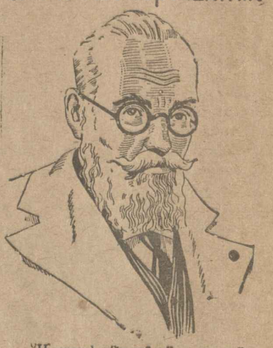

Ἡ μυτερὴ ρίζα τοῦ κάλου σας, πιέζουσα τὰ εὐαίσθητα νεῦρα, σᾶς προξενεῖ φριχτὸν πόνον. Νὰ γιατὶ γάντε τὸν καιρὸ σας προσπαθώντας νὰ ἀφαιρέσετε τὴν κορυφὴν μὲ ξυράφι ἢ νὰ τὴν κάψετε μὲ καυστικὰ φάρμακα ἢ ἐμπλαστρα. Εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνο τὸ κόψιμο τοῦ κάλου. Κινδυνεύετε νὰ δηλητηριάσητε τὸ αἷμα σας ἢ καὶ νὰ πάθετε τέτανο. Διὰ ν' ἀπαλλαγῆτε διὰ παντὸς ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικοὺς κάλους, ἐμβαπτίσατε τὰ πόδια σας μέσα σὲ νερὸ ζεστὸ εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἔχετε διαλύσει Σαλτρὰτ Ρόντελλ μέχρις ὅτου λάβῃ τὴν ὄψιν γάλακτος. Αὐτὸ τὸ ἰαματικὸ καὶ ὀξυγονοῦχο λουτρὸ διαλύει τὰς λιπαρὰς οὐσίας ἑνὸς σκληροῦ καὶ τραχώδους δερματος. Τὸ μαλακώνει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε δύνασθε νὰ ξεριζώσετε ὁλόκληρους τοὺς κάλους μὲ τὰ δάκτυλά σας καὶ μὲ τὴν ὀνυχα των χωρὶς πόνο. Τὰ τυλώματα τὰ ἀποξήνετε μετὰ τὸ λουτρὸ μὲ τὴν ῥάχη τῆς λάμας ἑνὸς μαχαιριοῦ. Ἕνα Σαλτραρισμένο λουτρὸ τονώνει τὸν πονῆ, τὴ φλόγωσι τῶν ἀρθρώσεων καὶ κατόκτων πολιῶν. Οἱ τύποι τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ποδὸς παύουν νὰ σᾶς ἐνοχλοῦν. Τὰ γδαρσίματα θεραπεύονται. Τὰ Σαλτράτ Ρόντελλ εἶναι τονωτικὰ διὰ τὴν συκλοφορίαν, δυναμώνουν τοὺς ἀδυνάτους μῦς τοῦ ποδὸς καὶ ἐπαναβιβάζουν τὴν ὑγείαν εἰς τὰ πιὸ ἀρχαῖα πλαίσια. Τὰ Σαλτράτ Ρόντελλ πωλοῦνται εἰ; ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60

ΙΩΑΝΝΑ Μ. ΛΑΔΗ
ΜΟΔΙΣΤΑ
ΑΝΩ ΑΛΩΝΙΑ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Γκλορια Σοκολάτα Κακάο

ILON ILON ILON ILON Θεραπεύει:

Αἱ προϊόντα της ἀπίστευτης ἀξίας

Ἐμπύοσες κόσης φυσικῆς. Ἀποστήματα. Δυσκολοθεράπευτες Πληγὲς. Κιρσοὶ Ἕλκη. Φλεγμονὲς. Ἐκζέματα. Σκωληκες. Ἐγκαύματα. Θερμαστικὸ παράδειγμα. Ἐντελῶς ἀσφαλὲς. Ἐντελῶς ἀνώδυνο. Ἐντελῶς ἀβλαβὲς. Ἐντελῶς ἀποτελεσματικὸ. Ἐντελῶς ἀπαραίτητο. Ἐντελῶς ἀναγκαῖο

Βελούδινο δέρμα θ' άποκτήσητε καὶ σεῖς μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς ΚΡΕΜΑΣ ΗΜΕΡΑΣ VANISHING CREAM καὶ τῆς νέας ΠΟΥΔΡΑΣ GEORGE.

Ἡ πούδρα GEORGE, λεπτὴ σὰν ἄχνὸς λουλουδιοῦ, κατασκευάζεται εἰς 10 ἐκλεκτοὺς χρωματισμοὺς καὶ εἶνε διακριτικὰ ἀρωματισμένη, ὥστε νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὸ ἄρωμα τῆς προτιμήσεώς σας ποὺ φοράτε.

Μία ἐλαφρὰ ἐπίστρωσις τὸ πρωῒ καὶ μία ἄλλη τὸ ἀπόγευμα εἶνε ἀρκεταὶ δι' ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
καὶ διαρκὴς παρακαταθήκη

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-918

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ-ΒΑΨΙΜΟ
ΜΑΛΛΙΝΩΝ - ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ - ΒΑΜΒΑ
ΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ - ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ἡ ἀντισηπτικὴ **Ὀδοντόκρεμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας ξαναδίδει ἕνα χρωματισμὸν καὶ μίαν λευκότητα φυσικήν.**

τὰ δόντια σας εἶνε τόσον κηωμένα, τόσον κιτρινισμένα, καὶ ον ἀποχρωματισμένα, ὥστε νὰ ἐπιθυμεῖτε νὰ χαμογελάσετε, τότε ορίσατέ τα μὲ τὴν ἀντισηκρέμαν ΚΟΛΥΝΟΣ. Χρησιοιήσατε αὐτὴν πρωῒ καὶ βράδυ ς καὶ κάθε ἄλλην ὀδοντόκρεμ' ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς ΔΙΑΦΟμὴ θέτετε παρὰ μίαν μικρὰν ποσότητα ἐπὶ ξηρᾶς φήκρας.

ἡ ἀντισηπτικὴ κρέμα ΚΟΣ σχηματίζει ἀφρόν, καὶ εἰσδύει εἰς τὰς ἐλαχίστας σχισμάς. Μέσα εἰς τὸ στόμα σας χιλιάδες ἀπὸ ἐπικίνδυνα μικρόβια, αἰτία τῶν κηλίδων, τοῦ ἀποχρωματισμοῦ καὶ τῆς σήψεως, θὰ καταστραφοῦν καὶ θὰ ἐξαλειφθοῦν.

Ἐντὸς ὀλίγου τὰ δόντια σας θὰ γίνουν ὡραῖα καὶ στιλπνὰ θὰ αἰσθανθῆτε τὸ στόμα σας καθαρὸ καὶ δροσερό.

Χρησιμοποιήσατε χωρὶς νὰ βραδύνετε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ. Θὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

304

φορέματά σας μόν ἂν τὰ βάψετε μὲ: **ARTI** Μὲ τὰς βαφὰς **ARTI** οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν θὰ ξεβάφουν ποτὲ τῶν φορεμάτων σας.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 288076

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος, ζητεῖται ὡρισμένων ὡρῶν ἀναλαμβάνει τήρησιν βιβλίων. Πληροφορίαι: Ὁδὸς Γερμανικοῦ 10, Ἀμπελόκηποι

ΞΥΛΟΥΡΓΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Κ. Β. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ
Ἑλληνικὴ λαϊκὴ τέχνη Σκύρου

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν— Πειραιῶς πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλιδρομίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχαναγορᾶς

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16, παρὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἁγ. Διονυσίου καὶ Ψαρῶν.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνοικιακὸν παράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

Μαγικὰ σαμπουάν

Παρόμοιες ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ ἀκούει καθημερινῶς ἀφότου ἤρχισε νὰ μεταχειρίζεται τὸ Σαμπουὰν TETE NOIRE (Τὲτ - νουὰρ). Σὲ μιὰ σύγχρονη γυναῖκα ἐπιβάλλεται ἡ περιποίησις τῶν μαλλιῶν μὲ τὸ Σαμπουὰν TETE-NOIRE γιατὶ τότε μόνον θὰ εἶναι βεβαία ὅτι θὰ τὰ διατηρήσῃ πάντοτε ὑγιῆ, μεταξένια, γυαλιστερὰ καὶ χωρὶς πιτυρίδα. Γιὰ ξανθὰ μαλλιὰ ζητήσατε τὸν εἰδικὸ φάκελλο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ Shampodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες ἑλληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Γιὰ ξανθὰ Γιὰ σγουρὰ

Δρχ. 12,50

TETE-NOIRE

avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΜΑ

Vienna Jersey

Ἑρμοῦ 30

Τὸ πιὸ μοντέρνο καὶ πρακτικὸ φόρεμα ἀπὸ ζέρσεϋ Βιέννης, ἐλαφρό, πορώδες, ὑγιεινό. Στρώνει εἰς τὸ σῶμα εὐχάριστα καὶ δίνει ἐμφάνισι νεανικὴ. 100 Μοντέλλα Βιέννης, ὅλα νέα εἰς ἰδέας καὶ ἐκτέλεσιν, τὸ ἕνα ὡραιότερο τοῦ ἄλλου.